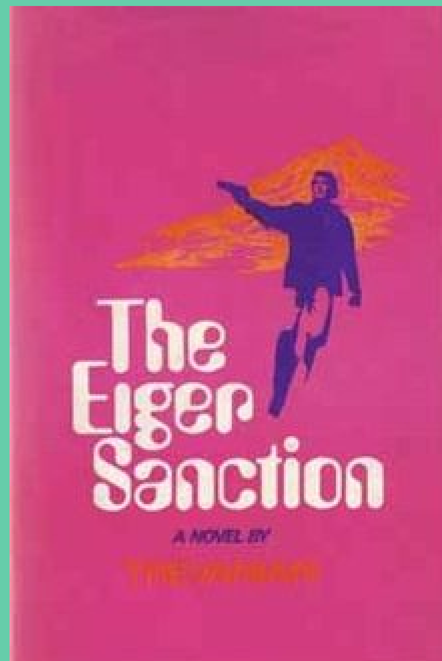
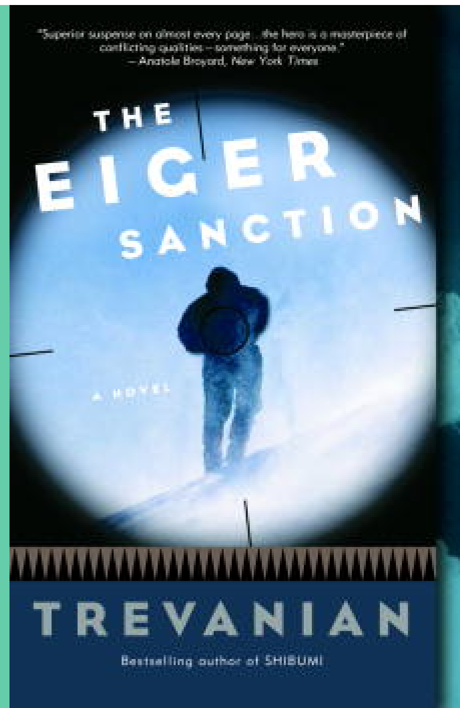
TREVANIAN

infazcı

The Eiger Sanction
A NOVEL BY

"Superior suspense on almost every page...the hero is a masterpiece of conflicting qualities – something for everyone."
– Anatole Broyard, New York Times
THE EIGER SANCTION
A NOVEL
TREVANIAN
Bestselling author of SHIBUMI

TREVANIAN

İNFAZCI

Çeviren: Şen Süer Kaya

Kitabın Özgün Adı : The Eiger Sanction

MONTREAL - 16 MAYIS

O gecenin erken saatlerinde St. Laurent. Bulvarı'na yağmur yağmıştı ve biçimsiz kaldırımlarda hâlâ küçük gölcükler vardı. Yağmur dinmişti, fakat CII ajanı Wormwood'un ince açık kahverengi yağmurluğunu giymesine neden olacak kadar serindi. Wormwood montları tercih ediyordu, fakat ajan arkadaşlarının alay edeceklerini düşünerek giyme cesareti gösteremiyordu. Wormwood yağmurluğunun yakasını kaldırarak ve ellerini ceplerine sokarak soğuktan kendini korudu. Ellerinden birinde yirmi dakika önce *Ste.* Justine Hastanesinin yasak bölgesinde kötü kokan bir cüceden aldığı bir çiklet parçası vardı. Cüce birden çalılıkların arasından çıkarak Wormwood'un ürkmesine neden olmuş, o da bunu bir Doğu savunma biçimine dönüştürmeye çalışmıştı. Bir gül fidanına çarpmasaydı, bu kedi gibi çevik görüntüsü daha da etkili olabilirdi.

Wormwood tenhalaşmaya başlayan sokakta hızlı hızlı gidiyordu. Üstünlük duygusuyla olmasa da yeterlilik duygusuyla kendini iyi hissediyordu. Bu kez işi kıvırmıştı. Karanlık bir vitrinde gölgesini gördü ve gördüğünden hoşnut kaldı. Güvenli bakışı ve kararlı adımları düşük omuzlarını ve kel kafasını telafi ediyordu. Wormwood omuzlarının düşüklüğünü düzeltmek için avuçlarını öne doğru çevirdi, çünkü biri ona en iyi erkekçe yürüyüşün avuçlar önde yürümek olduğunu söylemişti. Rahatsız bir yürüyüş olmasına ve kendini penguen gibi hissetmesine karşın, ne zaman aklına gelse böyle yürüyordu.

Gül fidanına çarpmış olduğunu acıyla hatırladı, fakat pantalonunun ağını baş parmağıyla işaret parmağı arasında tutarak kıçından çektiği zaman rahatladığını fark etti. Gelip geçenlerin meraklı bakışlarına aldırmadan bunu zaman zaman yaptı.

Hoşnuttu. Kendi kendine, "*kendine güvenle ilgili bir şey*" dedi, "*bu işten tereyağından kıl çeker gibi sıyıracağımı biliyordum ve sıyırdım!*" İnsanın başına şanssızlığın bu şanssızlığı düşündüğü için geldiği görüşüne değer veriyordu ve son birkaç görevinde yaşadıkları da bu görüşü destekler görünüyordu. Teoriler genel olarak Wormwood için geçerli değildi. Kellik sorunu için "kısa kestirdiğin taktirde uzun süre dökülmez" ilkesini uygulamış ve kendini gerekli olandan daha da önemsiz gösteren kısacık saçlarla dolaşmıştı, fakat saçları gene de dökülmeye devam etmişti. Bir süreliğine erken saç dökülmesinin ender görülen bir erkeklik belirtisi olduğu teorisine yapışmıştı, fakat kişisel deneyimleri sonunda onun bu varsayımı bir yana bırakmasına neden olmuştu.

"Bu kez evden uzaktayım ve hiç aksilik olmadı. Yarın sabah altıda Amerika'da olacağım!"

Çikleti yumruğunun içinde daha da sıktı. Başka bir başarısızlığı daha kaldıramazdı. Amerika'daki merkezde ona hep "tek kişilik Domuzlar Körfezi" derlerdi.

Lessage Lane Sokağı'na doğru sola döndüğünde, sokakta ne ses ne insan vardı. Bunu kafasına not etti. Bu kez St. Dominique'den güneye döndüğünde, sokak o kadar sessizdi ki, adımları kasvetli, loş tuğla binaların cephelerine çarparak yankılanıyordu. Sessizlik onu rahatsız etmedi; ıslık çalmasının tek nedeni bundan hoşlanmasıydı.

"Olumlu düşünmek gerçekten etkili oluyor" diye düşündü. "Kazananlar her zaman kazanır, bu bir gerçek." Sonra kaybedenlerin de her zaman kaybedip kaybetmediğini düşünerek yuvarlak çocuksu yüzü merakla büzüştü. Kolejdeki mantık derslerini hatırlamaya çalıştı. Sonunda "hayır" diye karar verdi, "ille de böyle olması gerekmez. Kaybedenler her zaman kaybetmez. Fakat kazananlar her zaman kazanır!" Bu konuyu çözdüğü için kendisini daha iyi hissetti.

Kaldığı üçüncü sınıf otelden bir blok uzaklıktaydı. Sokaktaki bir harfi eksik dikey **H TEL** yazısını görebiliyordu. "Neredeyse geldim."

CII Eğitim Merkezi'nde varacağınız yere her zaman sokağın karşı tarafından gidin talimatını hatırladı ve karşı kaldırıma geçti. Bu kuralın nedenini sinsice bir şey olmasının ötesinde hiçbir zaman tam olarak kavramamıştı, fakat uymamak yerine açıklama istemek de hiçbir zaman aklına gelmemişti.

St. Dominique'in demir lambaları henüz çirkin şehirleşmenin kurbanı olup yerlerini cıva lambalar almamıştı. Dolayısıyla Wormwood önünde uzanan gölgesini seyredip eğlenebiliyordu. Bir sonraki lamba kendisini iyice aydınlatıp gölgeyi küçülterek arkasına attı. Omuzunun üzerinden arkadaki gölgesini seyrederken bir lamba direğine çarptı. Kendisini topladıktan sonra öfkeyle yolu tepeden tırnağa inceledi, gören olmuş mu diye merakla baktı.

Gören olmuştu, fakat Wormwood bunu bilmiyordu, bu yüzden saldırgan lamba direğine kızgın kızgın baktı, avuçlarını öne döndürerek omuzlarını dikleştirdi ve karşı kaldırıma geçti.

Hole, yıkık dökük otellerin küf, lizol ve sidik karışımı bir koku hakimdi. Daha sonraki raporlarda Wormwood'un 11:55 ile 11:57 arasında otele girmiş olduğu belirtilecekti. Kesin zaman hangisi olursa olsun, saatinin aydınlığından hoşnut olarak zamanı kontrol etmiş olduğundan emin olabiliriz. Saatlerde kullanılan fosforlu maddenin deri kanserine yol açabileceğini duymuştu, fakat sigara içmeyerek bunu telafi ettiğini düşünüyordu. Ne zaman karanlık bir yere gitse saatine bakma alışkanlığı geliştirmişti. Yoksa fosforlu bir saat kullanmanın yararı olabilir miydi? 11:55 ile 11:57 arasındaki farkı yaratan da muhtemelen bunu düşünmesiyle geçen süreydi.

Nemli, lekeli bir halı kaplı loş merdivenlerden çıkarken, kendisine "kazananlar her zaman kazanır" diye hatırlattı. Ne var ki, odasının yanındaki odada öksürük sesini duyduğu zaman bütün keyfi kaçtı. Bütün gece aralıklarla devam eden tiksindirici, hastalıklı bir öksürüktü bu. Yan odadaki ihtiyarı hiç görmedi, fakat uykusunu kaçıran öksürükten nefret ediyordu.

Kapısının önünde durarak çikleti cebinden çıkardı ve inceledi. "Muhtemelen mikrofilm. Muhtemelen çikletle kağıt arasında. Tuhaf şeylerin her zaman konulduğu yerde."

Yalama olmuş kilide anahtarı soktu. Kapıyı açarken rahat bir soluk aldı. "Bundan kaçınılmaz" diye doğruladı. "Kazananlar..."

Fakat düşüncesi yarıda kesildi. Odada yalnız değildi.

Eğitim Merkezi'nin alkışlayacağı bir tepkiyle çikleti kağıdıyla birlikte ağzına attı ve kafasına inen darbeyi yerken yuttu. Acı gerçekten de çok

keskindi, fakat sesi daha da korkunçtu. Ellerinizle kulaklarınızı kapatarak bir salatalığı ısırmaya benziyordu, fakat bundan daha yakındaydı.

İkinci darbeyi çok net olarak duydu —cıvık bir çatırtı— tuhaf, ama canı acımadı.

Sonra bir şey canını gerçekten acıttı. Göremiyordu, fakat boğazını kestiklerinin farkındaydı. Bu görüntüyle titredi ve hastalanmayacağını umdu. Sonra midesini açmaya başladılar. Yan odadaki yaşlı adam gene öksürüp öğürmeye başladı. Wormwood içinden ilk korkuya kapıldığında yarıda kalan düşüncesini tamamladı.

"Kazananlar her zaman kazanır" diye düşündü, sonra öldü.

NEW YORK - 2 HAZİRAN

"... Hiç olmazsa bu sömestirde sanat ile toplum arasında önemli bir ilişki olmadığını öğrenmiş olmalısınız. Tabii akıllarının almadığı önemli alanlarla karşılaştıkları zaman kötü sonuçlar çıkarmakla kalan popüler kitle kültürcüleriyle kitle psikologlarının hırslı savları dışında. 'Toplum' ve 'sanat' kavramları karşılıklı olarak yabancı, hatta uzlaşmaz karşıttır. Kurallar ve sınırlamalar..."

Sanat Profesörü Dr. Jonathan Hemlock, Sanat ve Toplum dersinde son konuşmasını yapıyordu: nefret ettiği, fakat bu bölümün en önemli dersi olan bir ders. Ders verme tarzı alaycı, hatta aşağılayıcıydı, fakat öğrenciler arasında hayli popülerdi. Her öğrenci yanındaki arkadaşının Dr. Hemlock'un kibirli aşağılamalarıyla kıvrandığını düşünüyordu. Onun soğuk kırıcılığını duygusuz burjuva dünya karşısında çektiği çekici bir acı olarak yorumluyorlardı: öğrencilerin melodrama bayılan ruhları için son derece değerli olan bir Weltschmerz örneği.

Hemlock'un öğrenciler arasındaki popülerliğinin birbiriyle bağlantısı olmayan birkaç nedeni vardı. Birincisi, otuz yedi yaşında sanat fakültesinin en genç profesörüydü. Öğrenciler bu yüzden onun liberal olduğunu düşünüyorlardı. Liberal değildi, muhafazakâr, Tory, ayrılıkçı ya da Fabian da değildi. Yalnızca sanatla ilgileniyordu ve politika, öğrenci özgürlüğü, yoksullukla savaş, Zencilerin sorunları, Çinhindi'ndeki savaş ve çevrebilim gibi konulara kayıtsız kalıyor ve sıkılıyordu. Fakat "öğrencilerin profesörü" olarak ünü yayılmıştı bir kere. Örneğin, bir öğrenci ayaklanmasının neden olduğu aradan sonra derslere girdiğinde, yönetimle bu kadar küçük bir gösteriyi ezme yeteneği ve cesareti göstermediği için açıkça alay etmişti. Öğrenciler bunu kurulu düzenin bir eleştirisi olarak yorumladılar ve ona daha da hayran kaldılar.

"... kaldı ki yalnızca sanat ve sanat olmayan şeyler vardır. Siyah Sanatı, Toplumsal Sanat, Genç Sanat, Pop Art, Kitle Sanatı diye bir şey yoktur. Bunlar yalnızca hayalci ressamların sınıflandırarak uydurdukları şeylerdir..."

Hemlock'un dağcı olarak uluslararası başarılarını okumuş olan erkek öğrenciler, yıllardır dağa tırmanmamış olmasına karşın onun akademisyen/dağcı ününden etkileniyorlardı. Genç kızlar da, gizli bir tutku ve gizemli bir kişilik olduğunu varsaydıkları buz gibi soğukluğunun çekiciliğine kapılmışlardı. Fakat onun tipi romantik bir aptal olmanın çok ötesindeydi. Orta boylu ve sırım gibiydi, yalnızca kesin ve çevik hareketleri ve yeşil-gri gözleri onlara cinsel fantazileri hatırlatıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Hemlock'un popülerliği fakültedeki diğer öğretim üyeleri tarafından hoşgörülmüyordu. Onun akademik ününe, komitelere girmeyi reddetmesine, proje ve önerilere kayıtsız kalmasına ve öğrenciler arasındaki karizmasına içerliyorlardı. Karizmasından her zaman akademik bütünlüğe aykırı bir şeymiş gibi söz ediyorlardı. Hemlock'u, bu kötü niyetlere karşı çok zengin olması ve Long Island'da bir malikânede oturduğu söylentileri koruyordu yalnızca. Tipik akademik liberaller bu zenginlik, hatta hayali servet karşında şaşırıyor ve sersemliyorlardı. Bu söylentileri küçümseme ya da yalanlama olanakları yoktu, çünkü hiçbiri onun evine davet edilmemişti ve davet edilecekleri de yoktu.

"... sanatın değerlendirmesi öğrenilemez. Özel yetenekler gerektirir: doğal olarak sahip olduğunuzu düşündüğünüz yetenekler, çünkü hepiniz eşit yaratıldığınız inancıyla yetiştirildiniz. Bunun yalnızca birbirinize eşit olduğunuz anlamına geldiğinin farkında değilsiniz..."

Hemlock otomatik olarak konuşurken gözleri amfiteatrın ön sıralarında geziniyordu. Her zamanki gibi ön sırada gülümseyen, baş sallayan akılsız kızlar vardı, Kızlar eteklerini hayli yukarıya çekmiş ve dizleri bilinçsiz olarak ayrılmıştı. Hemlock onların gülerken yukarıya kıvrılan dudakları ve yuvarlak boş gözleriyle ***umlaut'un* U'su***na benzediklerini düşündü.

(*) Umlaut: Bazı kelimelerin kip yapımında görülen ünlü değişikliği. Harflerin üzerine okunan çift nokta, (y.h.n.)

Kız öğrencileriyle asla ilişkiye girmezdi: öğrenciler, bakireler ve sarhoşlardan uzak dururdu. Eline çok fazla fırsat geçiyordu ve konuya

ahlaki açıdan da yaklaşmıyordu; fakat o bir sporcuydu ve bu gözleri kamaşmış aptallarla olmayı geyik avlamak ya da barajda balıkları dinamitle yakalamakla bir tutuyordu.

Her zaman olduğu gibi son sözleriyle birlikte zil çaldı, Hemlock da öğrencilerin yaratıcı düşüncelerle kirlenmeleyen sakin bir yaz geçirmelerini dileyerek dersi bitirdi. Öğrenciler onu son gün hep yaptıkları gibi alkışladılar, Hemlock hemen sınıftan çıktı.

Koridorun köşesini dönünce uzun siyah saçlı, gözleri balerin gibi boyanmış mini etekli bir öğrenciyle karşılaştı. Kız nefes nefese ona dersinden ne kadar hoşlandığını ve Sanat'a eskisinden daha yakın olduğunu anlattı.

"Ne kadar hoş."

"Sorunum şu ki Dr. Hemlock, B averaj tutturamazsam bursumu elimden alacaklar."

Hemlock cebinde büro anahtarlarını aradı.

"Ve korkarım final sınavında fazla iyi olamayacağım. Demek istiyorum ki —sanat için her zaman büyük duygular besledim— fakat duygularınızı her zaman kağıda dökemiyorsunuz." Kız ona baktı, cesaretini topladı ve gözlerini anlamlı kılmak için uğraştı. "Yani, daha iyi bir not almak için yapabileceğim bir şey varsa —yani herşeyi yapabilirim. Gerçekten."

Hemlock ciddi bir tavırla konuştu. "Bu önerinin bütün sonuçlarını gözden geçirdin mi?"

Kız başını sallayarak yutkundu, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Hemlock gizli bir şey söylermiş gibi hafif bir ses tonuyla konuştu. "Bu gece bir planın var mı?"

Kız boğazını temizleyip olmadığını söyledi.

Hemlock başını salladı. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Oda arkadaşım bir haftalığına yok."

"İyi. O halde sana kitaplara gömülüp iyice çalışmanı öneririm. Notunu garantiye almanın en emin yolu budur."

"Fakat..."

"Evet?"

Kızın neşesi sönüverdi. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

Hemlock kendi kendine mırıldanarak odasına girerken kız da koridorda yavaşça yürüyerek uzaklaştı. Hemlock yaptığından hoşnuttu. Fakat neşesi uzun sürmedi. Masasında kendi yazdığı notları, zamanı geçen ya da yakında ödenmesi gereken faturalarla ilgili notları buldu. Üniversitede servetine ilişkin söylentiler asılsızdı; gerçek şu ki Hemlock her yıl öğretmenlik, kitaplar ve sanat eserleri değerlendirmelerinden edindiği gelirin üç katından fazlasını harcıyordu. Parasının büyük bir kısmını —yılda yaklaşık kırk bin — başka işlerden kazanıyordu. Jonathan Hemlock CII'ın Araştırma ve İnfaz Bölümü'nde çalışıyordu. Bir katildi.

Telefon çalınca Hemlock ışıklı düğmeye bastı ve ahizeyi kaldırdı.

"Efendim?"

"Hemlock? Konuşabilir misin?" Sesin sahibi, Bay Dragon'un başyardımcısı Clement Pope'a aitti. Onun gergin ve kısık sesini tanımamak olanaksızdı. Pope casusluk oynamaya bayılıyordu.

"Senin için ne yapabilirim Pope?"

"Bay Dragon seni görmek istiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yirmi dakika içinde burada olabilir misin?"

"Hayır." Aslında yirmi dakika uzun bir zamandı, fakat Jonathan Araştırma ve İnfaz personelinden nefret ediyordu. "Yarın nasıl?"

"Çok önemli. Seni şimdi görmek istiyor."

"O halde bir saat sonra."

"Bak arkadaş, senin yerinde olsaydım, hemen kıçımı kaldırır..." fakat Jonathan telefonu kapadı.

Jonathan ondan sonraki yarım saat bürosunda oyalandı. Dragon'un bürosuna söylediği saatten daha geç gideceğine emin olunca bir taksi çağırdı ve kampüsten ayrıldı.

Eski ve pislik içindeki asansör onu Üçüncü Cadde'deki dikkat çekmeyen binanın en üst katına çıkarırken, Jonathan otomatik olarak tanıdık ayrıntılara dikkat ediyordu: duvarlardaki eskimiş gri boya, birbirinin üzerine gelişigüzel yapıştırılmış yıllık kontrol kağıtları, yaşlanan asansöre duyulan saygı yüzünden iki kez silinip miktarı azaltılmış yük sınırı uyarısı.

Bir sonraki saat boyunca göreceği herşeyi tahmin edebiliyor ve bu tahmin onu rahatsız ediyordu.

Asansör durdu ve kapı gıcırdayarak açılırken bir o yana bir bu yana yalpaladı. Jonathan en üst katta indi, sola döndü ve bir merdivene açılan GİRİLMEZ yazılı ağır yangın kapısını itti. Yanında alet çantasıyla ıslak beton merdivenlerde dev gibi bir zenci işçi tulumuyla oturuyordu. Jonathan başını salladı ve yanından geçti. Bir kat yukarıya çıktı. CII buraya bürolarını kurmadan önce binanın tavan arası olan yere açılan başka bir yangın kapısını itti. Keskin bir şekilde hatırladığı gibi, şişman bir temizlikçi kadının aynı noktayı silip durduğu koridora hastane kokusu hakimdi. Üzerinde "Yurasis Dragon: Danışma Servisi" yazan bir kapının kenarındaki sırada, kucağında evrak çantasıyla takım elbise giymiş şişman bir adam oturuyordu. Adam Jonathan'ı karşılamak üzere ayağa kalktı. Jonathan bu insanlarla temas etmekten sıkılıyordu. Hepsi, Zenci işçi, temizlikçi kadın ve işadamı CII nöbetçileriydi; alet kutusu, süpürge sapı ve evrak çantasında silahlar gizliydi.

Jonathan bacaklarını ayırarak durdu, utanmış ve utanmasına kızmış bir şekilde ellerini duvara dayadı. İş adamının profesyonel elleri onun vücudunu ve giysilerini aradı.

İş adamı Jonathan'ın cebinden bir kalem alarak "Bu yeni" dedi. "Genellikle Fransız bir kalem taşırsın —koyu yeşil ve altın."

"Onu kaybettim."

"Anlıyorum. Bunun içinde mürekkep var mı?"

"O bir dolmakalem."

"Üzgünüm. Ya sen çıkana kadar benim yanımda duracak ya da incelettireceğim. İncelettirirsem mürekkep gider."

"Sende kalsın."

İşadamı yana çekilip Jonathan'ın büroya girmesi için yol açtı. Bayan Cerberus "On sekiz dakika geç kaldın, Hemlock" diyerek kapıyı açar açmaz onu suçladı.

"Onun gibi bir şey." Jonathan pırıl pırıl dış büronun aşırı hastane kokusundan boğuluyor gibi oldu. Bayan Cerberus beyaz hemşire üniforması içinde kaslı ve tıknaz bir kadın, gür gri saçlarını kısa kestirmiş, soğuk gözleri yağ kıvrımları içinde çökmüş gibi, zımpara kağıdına benzeyen

tenini her gün soda ve kaşağıyla temizliyor herhalde, ince üst dudağı saldırgan bir şekilde hafif bıyıklı.

"Bugün fazla davetkâr görünmüyorsunuz, Bayan Cerberus."

"Bay Dragon bekletilmekten hoşlanmaz" diyerek homurdandı.

"Kim hoşlanır ki?"

Bayan Cerberus merak etmeden "Sağlığınız yerinde mi?" diye sordu.

"Oldukça."

"Soğuk algınlığı yok ya? Bulaşıcı hastalığı olan biriyle temas falan?"

"Sadece her zamankiler: fil hastalığı, frengi, pelagra."

Kadın ona öfkeyle baktı. "Tamam, içeri girin." Arkasındaki kapının kilidini açan bir düğmeye bastı, sonra artık Jonathan ile ilgilenmeyerek masasındaki kağıtlara geri döndü.

Jonathan ara bölmeye girdi; kapı ardından gürültüyle kapandı; Bay Dragon'un kendi kapkaranlık odasına açılan dış büronun parlak beyazlığı arasındaki bu bölmeye koydurduğu soluk kırmızı ışıkta durdu. Jonathan gözlerini kaparsa karanlığa daha kolay alışacağını biliyordu. Aynı zamanda ceketini de çıkardı. Ara bölmede ve Bay Dragon'un bürosunda sıcaklık her zaman otuz dereceydi. En ufak bir üşütme, soğuk algınlığı ya da gribi olan biriyle küçücük bir temas Bay Dragon'un aylarca hasta olmasına neden olurdu. Hastalığa karşı neredeyse hiç doğal direnci yoktu.

Jonathan'ın ara bölmede hissettiği serin hava otuz dereceye yükseldiğinde Bay Dragon'un bürosuna açılan kapı otomatik olarak açıldı.

"İçeri gir, Hemlock." Bay Dragon'un metalik sesi ilerideki karanlığın içinden sesleniyordu.

Jonathan ellerini uzattı ve Bay Dragon'un masasının karşısında olduğunu bildiği büyük bir deri iskemleye doğru el yordamıyla ilerledi.

"Biraz sola, Hemlock."

Jonathan otururken beyaz gömleğinin kollarını şöyle bir görür gibi oldu. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu.

"O halde tamam. Son aylarda nasıldın bakalım?"

"Güzel bir soru."

Dragon üç kere kuru kesin bir sesle "ha, ha, ha" diyerek güldü. "Doğru. Üzerinde koruyucu gözlerimiz vardı. Bana senin ilgini çeken karaborsa bir

resim olduğunu söylediler."

"Evet. Bir Pisarro."

"Senin de paraya ihtiyacın var. Yanlış bilgi verilmediyse on bin dolar. Kişisel zevkler için hayli pahalı."

"O resme paha biçilemez."

"Herşeyin bir fiyatı vardır, Hemlock. Bu resmin fiyatı, Montreal'deki bir adamın yaşamı olacak. Tual ve yağlıboyaya duyduğun ilgiyi hiç anlamıyorum. Bir gün bana bu konuda bilgi vermelisin."

"Öğrenebileceğiniz bir şey değil."

"Ya doğuştan vardır ya da yoktur, öyle mi?"

"Ya vardır ya da yoktur."

Dragon içini çekti.

"Sanırım doğuştan böyle olmak gerek." Dragon'un yabancı kökenli olduğunu aksanı değil yalnızca diksiyonundaki belirgin kusursuzluk ele veriyordu. "Gene de, tablo koleksiyonu yapma tutkunla alay etmemeliyim. Resimler olmasa sen daha az paraya ihtiyaç duyar, biz de senin hizmetlerinden yoksun olurduk." Bay Dragon'un görüntüsü karanlığın içinden yavaş, banyo edilen bir fotoğraf gibi son derece yavaş bir şekilde belirmeye başladı; Jonathan'ın gözleri karanlığa alışıyordu. Tiksinti duygusunu beklemeye başladı.

"Fazla zamanınızı almayayım, Bay Dragon."

"Bunun anlamı: hemen konuya gir." Dragon'un sesinde hayal kırıklığı vardı. Jonathan'dan hoşlanma gibi bir sapkınlığı vardı ve kendi içine dönük uluslararası cinayet dünyasının dışından biriyle sohbet etmekten zevk duyuyordu.

"O halde tamam. Adamlarımızdan biri, kod adı: Wormwood. Montreal'de öldürüldü. Cinayeti iki kişi işledi. Araştırma Bölümü onlardan birisini tespit etti. Bu adamı onaylayacaksın."

Jonathan CII'ın şifreli jargonuna güldü: "en alt rütbeye indirme" öldürerek ortadan kaldırma, "biyografik eğilim" şantaj, "ıslak iş" öldürmek, "onaylamak" da karşı cinayet anlamına geliyordu. Jonathan'ın gözleri karanlığa alıştı, Dragon'un yüzü belli belirsiz ortaya çıktı. Dragon'un saçları ipek ipliği kadar beyaz ve koyununki gibi kıvırcıktı. Karanlığın içinde yüzen özellikleri kuru mermere benziyordu. Dragon doğanın ender görülen

olgularından biriydi: kaşı gözü dahil her yeri bembeyazdı. Bu yüzden ışığa karşı duyarlıydı; gözleri ve kirpiklerinde koruyucu pigmentler yoktu. Ayrıca yeterli miktarda akyuvar üretme yeteneği doğuştan yoktu. Bunun sonucu olarak hastalık taşıyabilecek insanlardan uzak durmak zorundaydı. Altı ayda bir kanının tamamen değiştirilmesi de gerekiyordu. Dragon yarım yüzyıldır karanlıkta, insansız ve başkalarının kanıyla yaşıyordu. Bu yaşam biçimi kişiliğini de etkilemekten geri kalmamıştı.

Jonathan en tiksindirici özelliğin ortaya çıkmasını bekleyerek onun yüzüne baktı. "Araştırma'nın yalnızca bir hedefi saptadığını mı söylediniz?"

"İkinci adam üzerinde çalışıyorlar. Montreal'a vardığında ikinci adamın kim olduğunu da bulmuş olurlar umarım."

"Her ikisini de alamam. Bunu biliyorsun." Jonathan CII ile ancak mali olarak gerektiği zaman çalışma ilkesini uyguluyordu. Diğer zamanlarda üstüne yıkılmaya çalışılan onaylama işlerine karşı dikkatli olmak zorundaydı.

"Her iki işi de alman gerekebilir, Hemlock."

"Bunu unutun." Jonathan ellerinin iskemlenin kollarını sıkı sıkı kavradığını hissetti. Dragon'un gözleri artık görülüyordu. Tamamen renksiz gözlerinin iris tabakası tavşan pembesi, gözbebekleri ise kan kırmızısıydı. Jonathan tiksintiyle istemeden gözlerini ondan kaçırdı.

Dragon incinmişti. "Peki, peki, zamanı geldiğinde ikinci onaylamayı konuşuruz."

"Bunu unutun. Hem size kötü bir haberim var."

Dragon hafifçe gülümsedi. "İnsanların yanıma iyi haberlerle gelmesi ender olur."

"Bu onaylama size yirmi bine patlayacak."

"Her zamanki ücretinin iki katı. Gerçekten mi, Hemlock!"

"Pisarro için on bine ihtiyacım var. Evim için de on bine."

"Senin özel ekonominle ilgilenmiyorum. Yirmi bin dolara ihtiyacın var. Normal olarak bir onaylama için on bin ödüyoruz. Burada iki onaylama var. Birbirine uyuyor."

"Size her iki işle ilgilenmediğimi söyledim. Biri için yirmi bin istiyorum."

"Ben de sana yirmi binin iş için fazla olduğunu söylüyorum."

"O halde başka birini bulun!" Jonathan'ın sesi bir an sakinliğini yitirdi.

Dragon hemen rahatsız oldu. Onaylama personeli özel olarak işlerinin ve tehlikelerin duygusal baskısı altındadır ve Dragon da "gerginlik belirtisi" diye tanımladığı belirtilere karşı her zaman tetiktedir. Geçen yıl Jonathan'da bazı belirtiler vardı.

"Mantıklı ol, Hemlock. Elimizde şu an kimse yok. Bölüm'de... biraz... sürtüşme var."

Jonathan gülümsedi.

"Anlıyorum." Kısa bir sessizlikten sonra, "Fakat elinizde kimse yoksa, gerçekten seçeneğiniz yok. Yirmi bin" dedi.

"Sende kesinlikle vicdandan eser yok, Hemlock."

"Fakat bu bilmediğimiz bir şey değil ki." Kore Savaşı sırasında Ordu İstihbarat Birimi'nde hizmet görürken yapılan psikolojik testlerin sonuçlarından söz ediyordu. Sonuçların benzersizliğini doğrulamak için yeniden yapılan testlerden sonra, ordunun baş psikologu bulgularını bilimsel olmayan sözcüklerle özetlemişti:

... Çocukluğunun aşırı yoksulluk ve şiddetle geçtiğini (üç defa saldırganlık nedeniyle mahkumiyet, öğretmenlerinden aldığı övgüler ve olağanüstü zekası nedeniyle ona içerleyen diğer çocukların neden olduğu eziyetler bunlara yol açmış) ve annesinin ölümünden sonra (kayıtlı bir baba yok) ilgisiz akrabaların elinde gördüğü aşağılanmalar dikkate alınırsa, anti-sosyal, uzlaşmaz, rahatsız edici derecede üstünlük taslar tavırları anlaşılabilir, hatta öngörülebilir.

Bir özellik çok belirgin. Dostluk konusunda aşırı katı görüşleri var. Ona göre sadakatten daha büyük bir ahlak, sadakatsizlikten daha büyük bir günah olamaz. Dostluğunu sömüren birine bunu ödetme görevini hiçbir ceza engelleyemez. Başkalarının da eşit derecede kişisel kurallarına uyması gerektiğini düşünüyor. Eğitimli bir uzman, bu ilkenin ailesi tarafından terk edilmesini telafi etmek için ortaya çıktığını düşünür.

Şimdiye dek benim ve arkadaşlarımın hiç karşılaşmadığımız bir kişilik bozukluğu var ve özneden sorumlu olanları uyarmamızı gerektiriyor. Adamda normal suçluluk duyguları yok. Kesinlikle vicdansız biri. Günah, suç, cinsellik ya da şiddete karşı olumsuz tepki göstermiyor. Bu demek

değil ki istikrarsız bir insan. Tam tersine fazla istikrarlı, fazla kontrollü. Anormal derecede kontrollü.

Belki Ordu İstihbarat Birimi'nin amaçları için ideal bir insan olarak görülür, fakat öznenin bana göre kişilik olarak gelişmemiş ve toplumsal olarak çok tehlikeli olduğunu belirtmek zorundayım.'

"Yani iki onaylamayı almayı reddediyorsun Hemlock ve biri için yirmi bin dolarda ısrar ediyorsun."

"Doğru."

Pembe ve kırmızı gözler bir an Jonathan'a düşünceli düşünceli baktı, Dragon elinde bir kalemle oynuyordu. Sonra üç kere kuru ve kesin "ha, ha, ha" diyerek güldü. "Tamam. Şimdilik kazandın."

Jonathan ayağa kalktı. "Sanırım Montreal'deki Araştırma ile bağlantı kuracağım."

"Evet. Mapleleaf Araştırma Bölümü'nün başında Bayan Felicity Arce var —umarım böyle telaffuz ediliyordur. Sana bütün talimatları verecek."

Jonathan ceketini giydi.

"Bu ikinci onaylama konusunda Hemlock. Araştırma onu tespit ettiğinde —"

"Altı ay paraya ihtiyacım olmayacak."

"Fakat ya bizim sana ihtiyacımız olursa?"

Jonathan yanıt vermedi. Ara bölmenin kapısını açtı ve Dragon solgun kırmızı ışıktan dolayı yüzünü buruşturdu.

Dış büronun parlaklığından gözlerini kamaştıran Jonathan, Bayan Cerberus'a Mapleleaf Araştırma Bölümü'nün adresini sordu.

"Burada." Kadın ona küçük beyaz bir kart uzattı ve tekrar dosyaya koymadan önce ezberlemesi için yalnızca beş saniye tanıdı. "İlişki kuracağın kişi Bayan Felicity Arce."

"Gerçekten böyle telaffuz ediliyormuş."

LONG ISLAND - 2 HAZİRAN

CIl hesabına olduğu için Jonathan, Dragon'un bürosundan ta Long Island'ın kuzey kıyısındaki evine kadar taksiye bindi.

Kiliseyi ev haline dönüştürürken değiştirmeden bıraktığı girişe açılan ağır meşe kapıyı kapatırken bir huzur ve güven duygusu içini sardı. Gotik kemerli merdivenden tavan arasına çıktı. Burayı eve tepeden bakan geniş bir yatak odası ve derin bir Roma havuzunun küvet olarak kullanıldığı on metrekare genişliğinde bir banyo haline getirmişti. Dört musluktan küvete ortalığı buharla kaplayarak sıcak su dolarken soyundu, dikkatle elbiselerini fırçaladı ve katladı, sonra Montreal için valizini hazırladı. Sonra çok sıcak suya ağır ağır daldı. Montreal'i düşünmemeye çalışarak suyun içinde sırtüstü yattı. Vicdansızdı, fakat korkusuz değildi. Bu onaylama işleri, bir zamanlar zor dağ tırmanışları gibi sinirlerini bozuyordu. Bu Roma banyosunun lüksü —ki bir onaylamadan elde ettiği parayla almıştı— çocukluğunun yoksunluklarına karşı bir tepkiden ibaret değildi, benzersiz işi için gerekli bir ekti.

Bir Japon giysisi giyerek bir zamanlar koroya ait olan yerdeki merdivenden aşağı girdi ve eve açılan ağır çift kapıdan geçti. Kilise klasik haç biçiminde yapılmıştı ve Jonathan tüm salonu oturma odası haline dönüştürmüştü. Haçın kollarından biri sera haline getirilmiş, vitrayların yerine cam takılmış ve çeşmeli taş bir havuz tropikal bitkilerin ortasına konulmuştu. Haçın diğer kolunda kitap rafları vardı ve kütüphane olarak hizmet görüyordu.

Çıplak ayakla taş döşeli, kubbeli salonda yürüdü. Tepedeki pencerelerden gelen ışık loş, serin ve geniş yerlerden hoşlananlar için idealdi. Gece bir düğmeyle vitrayları aydınlatıyor ve duvarlarda renk kolajları oluşturuyordu. Özellikle yağmur yağdığında duvarlarda dans edip dalgalanan ışıkların yarattığı etkiden hoşlanıyordu.

Kapıyı açtı ve bara giden iki basamağı çıktı, burada kendine bir martini hazırlayıp dirseklerini bara dayayarak zevkle yudumladı ve gururla evini inceledi.

Bir süre sonra resimlerini görme itkisi hissetti, resimleri tuttuğu zemindeki odaya çıkan döner taş merdivenden aşağı indi. Bir Rönesans dönemi İtalyan sarayından getirilen panellerle odanın duvarlarını ve döşemelerini yapmak için tam yarım yıl akşamları uğraşmıştı. Kapıyı ardından kilitledi ve ışıkları yaktı. Duvarlarda Monet, Cezanne, Utrillo, Van Gogh, Manet, Seurat, Degas, Renoir ve Cassatt'ın renkleri oynaşıyordu. Odada yavaş yavaş gezinerek sevgili Empresyonistlerini selamladı. Resimlerin her birini kendilerine özgü güç ve çekicilikleri nedeniyle seviyor ve elde ederken karşılaştığı zorlukları —çoğu zaman tehlikeleri— hatırlıyordu.

Odada büyüklüğüne oranla az eşya vardı: yapıldığı dönem bilinmeyen rahat bir divan, resimlerin önünde durdukça çekebileceği sapları olan deri bir puf, açık bir Franklin soba ve bir İtalyan sandığının içinde kuru sedir kütükleri, çok az ruhla, fakat büyük bir kesinlikle çaldığı Bartolomeo Cristofore bir piyano. Yerde bir 1914 Kaşan halısı vardı: gerçekten kusursuz Doğulu tek eşya. Köşede, Franklin sobasından uzak olmayan bir yerde de, çoğu zaman çalıştığı küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde duvara rastgele iliştirilmiş bir düzine kadar fotoğraf odanın dekorasyonuna hiç uymuyordu. Yüzlerinde beceriksiz ve çocuksu muzip ifadeler olan dağcıların resimleriydi. Fotoğrafların büyük bir kısmında Jonathan ve eski tırmanma arkadaşı Ayı Ben Bowman vardı. Bowman kaza geçirmesinden önce dünyanın belli başlı doruklarına tırmanmıştı. Hayvansı gücü ve yenilmez azmiyle hepsine boyun eğdirmişti. Tuhaf fakat etkin bir ekip oluşturmuşlardı: kurnaz taktisyen Jonathan ve dağ yıkan hayvan Ayı Ben.

Fotoğrafların yalnızca birinde dağcı olmayan biri vardı. Uluslararası istihbarat kliğinden tek arkadaşının anısına merhum Henri Baq'in objektife alayla sırıttığı bir resmi asmıştı. Jonathan'ın bir gün öcünü alacağı Henri Baq.

Masasına oturup martinisini bitirdi. Sonra çekmeceden küçük bir paket aldı ve Cassatt tablosunun önündeki halıya kurduğu süslü bir nargileyi hazırladı. Deri pufa oturarak nargileyi tüttürdü, gözleri tabloyu özgür bakışlarla okşuyordu sanki. Sonra zaman zaman yaptığı gibi aklına yaşam

biçimini —akademi, sanat, evi— zavallı Bayan Ophel'e borçlu olduğu düşüncesi birdenbire geliverdi.

Zavallı Bayan Ophel. Sıska, kara kuru, kırılgan bir ihtiyar. Zımpara kağıdına benzer teni olan Bayan Ophel. Onu yetimhanede ziyaret ettiğinde utangaç ve minnet dolu bir çocuğu oynayacak kadar sağduyusu olmasına karşın onu hep böyle düşünmüştü. Bayan Ophel Albany'nin dışında Victoria dönemine özgü zevksiz bir malikânede tek başına yaşıyordu. Ergie Kanalı'na getirilen gübrelerden servet kazanan ailenin en son üyesiydi. Fakat artık başka Ophel'ler olmayacaktı. Analık duygusunu şeker gibi adları olan kedi, kuş ve köpek yavrularıyla tatmin etmişti. Bir gün aklına hayır işlerinin yararlı olmasının yanı sıra oyalayıcı da olabileceği gelmişti. Fakat sidik kokan gecekonduları ziyaret edecek ve belki de bitli olan çocukların başlarını okşayabilecek kadar alçakgönüllü değildi, bu yüzden avukatına muhtaç fakat incelikli bir çocuk bakmasını söylemişti. Avukat da ona Jonathan'ı bulmuştu.

Jonathan o sırada çocukların tutulduğu ıslahanedeydi. Jonathan öğretmenlerini bilgisi ve zekasıyla şaşırttığından onun eşcinsel olduğunu varsayan iki İrlandalı oğlanı, North Pearl Sokağı'nın aşırı kalabalık nüfusundan eksiltmeye kalkıştığı için cezasını çekiyordu. Jonathan onlardan daha ufak tefekti, fakat diğerleri hâlâ "ya, öyle mi?" derken o saldırmış ve yerde gördüğü uzun kurşun borunun balistik avantajını da ihmal etmemişti. Kavgayı seyredenler araya girerek İrlandalı oğlanları kurtarmışlardı, fakat artık yakışıklı delikanlılar olamazlardı.

Bayan Ophel, Jonathan'ı ziyarete geldiğinde onu uysal ve nazik, bilgili ve yumuşak gözleriyle tuhaf bir biçimde çekici bulmuştu. Kesinlikle bu işe değerdi. Kuşları ve köpekleri gibi evsiz olduğunu öğrenince iş çözüldü. On dördüncü doğumgününden hemen sonra Jonathan, Ophel'in evine yerleşti ve bir dizi zeka ve yetenek testinden sonra onu üniversiteye hazırlayan bir sürü öğretmene kavuştu.

Bayan Ophel bilgisini geliştirmek için her yaz onu Avrupa'ya götürürdü. Jonathan Avrupa'da dile karşı doğal bir yeteneği olduğunu ve daha da önemlisi Alp'leri ve dağcılığı çok sevdiğini keşfetti. On altıncı doğumgününün akşamı sadece Bayan Ophel ile kendisinin katıldığı küçük bir parti verildi ve şampanya içip küçük pastalar yenildi. Bayan Ophel biraz sarhoş oldu ve boş yaşamına biraz ağladı, Jonathan'a karşı çok şefkatliydi. Onu kucaklayıp kuru dudaklarıyla öptü. Sonra ona daha da sıkı sarıldı.

Ertesi sabah ona küçük bir cilveli isim taktı ve hemen her akşam cilveli cilveli bunu yapmasını istedi.

Ertesi yıl, bir sürü sınavdan geçtikten sonra Jonathan on yedi yaşında Harvard'a girdi. On dokuz yaşında mezun olmasından kısa bir süre sonra Bayan Ophel uykusunda sessiz sedasız öldü. Servetinden kalan şaşılacak derecede az parayla Jonathan eğitimini sürdürdü ve yazları dağcı olarak ün yapmaya başladığı İsviçre'ye gitti.

Dile karşı mantıksal eğilimi ve doğal yeteneği nedeniyle karşılaştırmalı dil bölümünden mezun oldu. Bu alanda ilerleyebilirdi, fakat bazen rastlantılar planlarımıza karşın yaşamlarımızı şekillendirir.

Jonathan, bir yaz laf olsun diye, savaştan sonra Nazi hazinelerinden geri kalan sanat eserlerinin sınıflandırılmasında bir sanat profesörüne yardımcılık yapıyordu. Bu yeni hırsızlıkların en önemli kısmı Amerikalı bir gazete patronuna gitmiş, geri kalanlar da ulusal vicdanın —Hiroşima tecavüzünden görünür bir yara almadan kurtulan sağlıklı bir organ— avuntusu olarak üniversiteye verilmişti.

Kataloglama çalışmaları içinde Jonathan küçük bir yağlıboya tabloyu "ressamı bilinmiyor" olarak listeye aldı, oysa paketinin üzerindeki etikette önemsiz bir İtalyan Rönesans ressamına ait olduğu belirtiliyordu. Profesör hata nedeniyle ona takıldı, fakat Jonathan hata yapmadığını söyledi.

Profesör eğlenerek, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Jonathan soruya şaşırmıştı. Gençti ve öğretmenlerin alanlarını bildiklerini sanıyordu hâlâ. "Şey, çok açık. Geçen hafta aynı adamın bir resmini gördük. Aynı elle yapılmamış. Bir göz atmanız yeter."

Profesör rahatsız oldu. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Bir baksanıza! Kuşkusuz diğerine yanlış etiket konulmuş olabilir.

Bunu bilemem."

Bir araştırma yapıldı ve Jonathan'ın haklı olduğu ortaya çıktı. Resimlerden biri önemsiz bir ustanın öğrencisi tarafından yapılmıştı. Bu gerçek kayda geçmişti ve üç yüz yıldır da biliniyordu, fakat Sanat Tarihi belleğinin süzgecinden geçip gitmişti.

Profesörü görece önemsiz resmin sahibinden çok Jonathan'ın bunu ortaya çıkarmadaki benzersiz yeteneği ilgilendiriyordu. Jonathan bile bir ressamın yapıtlarını inceledikten sonra aynı elden çıkmış resimleri nasıl

tanıyabildiğini açıklayamıyordu. Atılan adımlar ani ve içgüdüsel, fakat mutlak bir kesinlikteydi. Rubens ve resim fabrikasıyla her zaman zorluk çekti ve Van Gogh'u iki ayrı kişilik olarak değerlendirmek zorunda kaldı: biri sinir krizi geçirip Remy'ye kaldırılmadan önce, diğeri bundan sonra. Fakat yargıları kesin doğruydu ve çok geçmeden belli başlı müze ve ciddi koleksiyoncuların vazgeçemediği biri haline geldi.

Okuldan sonra New York'ta öğretmenliğe başladı ve yazılar yazdı. Makaleler, 12. Sokaktaki evine gelen kadınlar ve aylar birbiri ardına güzel ama hedefsiz bir varoluşu belirtiyordu. Sonra, ilk kitabının yayımlanmasından bir hafta sonra, arkadaşları ve yurttaşları onun Kore'de mermileri engellemek için çok uygun olduğuna karar verdiler.

Sonradan ortaya çıktı ki, mermileri engellemek için çağrılmamıştı, birkaç kez cepheye çağrıldığında da mermilere başka Amerikalılar engel oldular. Eğitimli olduğu için Ordu İstihbarat Birimi'ne gönderildi: Sfenks Bölümü. Boşa harcanmış dört yıl boyunca, Japon ve Alman karaborsalarıyla Ordu zenginliğini paylaşarak gelirlerini artırmak için girişimlerde bulunan Amerikan askerlerini ortaya çıkararak solcu emperyalizmin saldırganlığından ulusunu korudu. İşi gereği yolculuklar yaptı ve dağlara tırmanarak, akademik ününü yazılarıyla canlı tutmak için veri toplayarak hükümetin önemli miktarda parasını ve zamanını harcadı.

Ülke Kuzey Koreliler'e dersini verdikten sonra, Jonathan sivil faaliyetlere döndü; ve bıraktığı yerden devam etti. Yaşamı güzel ve amaçsızdı. Öğretmenlik kolay ve otomatikti; zaman zaman makaleler gerekiyor ve hiçbir zaman ikinci taslağın yararını görmüyordu; sosyal yaşamı evinde tembellik etmek ve ara sıra karşılaştığı kadınlarla sevişmekten ibaretti. Kadınları baştan çıkarmak için az bir çaba yetiyordu. Fakat bu güzel yaşam tablo koleksiyonculuğu tutkusunun büyümesiyle yavaş yavaş bozuldu. Avrupa'daki Sfenks işi dolayısıyla eline yarım düzine çalıntı Empresyonist tablo geçmişti. Bu tablolar içindeki koleksiyoner ateşini yaktı. Gözlemek ve değerlendirmek yeterli değildi —elde etmeliydi. Yeraltı ve karaborsa tablolara giden kanallar Sfenks bağlantıları nedeniyle açıktı ve benzersiz gözleri sayesinde aldatılması olanaksızdı. Fakat geliri ihtiyaçları için yeterli değildi.

Para yaşamında ilk kez onun için önemli oldu. Tam da bu noktada diğer bir para gereksinimi daha ortaya çıktı. Long Island'da terk edilmiş

muhteşem bir kilise keşfetti ve burasının kendisi ve resimleri için ideal bir ev olacağını hemen kavradı.

Artan para ihtiyacı, Sfenks eğitimi ve tuhaf psikolojik yapısı, suçluluk duygusunun olmaması, bütün bunlar birleşip onun Bay Dragon eline düşmesini sağladılar.

Jonathan bir süre oturdu, Montreal onaylamasından para aldığı zaman Pissaro'yu nereye asacağına karar verdi. Sonra tembel tembel ayağa kalktı, nargileyi temizledi ve yerine koydu, piyanonun başına oturarak biraz Handel çaldı, sonra yatağa gitti.

MONTREAL - 5 HAZİRAN

Yüksek site, tipik bir orta sınıf demokratik mimarlık örneğiydi. Oturanların hepsi La Fontaine Park'ı görebiliyor, fakat hiçbiri iyi göremiyordu, bazıları da ancak küçücük balkonlarında akrobat hareketleri yaptıktan sonra görebiliyorlardı. Giriş kapısında ağır bir cam panel vardı; yerde duvardan duvara kırmızı kaplıydı, plastik kuşkonmazlar, asansörcüsüz asansör ve duvarlara asılmış anlamsız armalar vardı.

Jonathan koridorda durarak kapının açılmasını bekliyor ve koridora lüks bir hava vermek için asılan Cezanne reprodüksiyonuna tiksinerek bakıyordu. Kapı açılınca hemen içeri girdi.

Kadın fiziksel olarak yeterli, hatta dolgun sayılırdı; fakat pek iyi paketlendiği söylenemezdi. Üzerindeki tüvit tayyörüyle posta için paketlenmiş gibiydi. Gür sarı saçlar, çıkık elmacık kemikleri, kalın dudaklar, ceketin baskısına karşı koyan göğüsler, düz karın, dar bel, geniş kalça, uzun bacaklar, ince bilekler. Ayakkabı giymişti, fakat Jonathan ayak parmaklarının da güzel olduğunu düşündü.

"Bayan..." Adını söylemeye zorlamak için kaşlarını kaldırdı, çünkü telaffuzlara güvenemiyordu.

Kadın ona konuksever bir biçimde elini uzatarak "Felicity Arce" dedi. "İçeri girin. Sizinle tanışmayı çok istiyordum Hemlock. Siz de biliyorsunuz ki hayli takdir ediliyorsunuz."

Kenara çekilince Jonathan içeri girdi. Ev binaya benziyordu: pahalı bir sınıf karşıtlığı. El sıkıştıklarında Jonathan kadının koltuk altlarının altın rengi tüylerinin parladığını fark etti. Bunun iyi bir işaret olduğunu biliyordu.

Kadın, "Sherry içer misiniz?" diye sordu.

"Gecenin bu vaktinde hayır."

"Ya viski?"

"Lütfen."

"Scoth mu burbon mu?"

"Laphroaig var mı?"

"Korkarım hayır."

"O halde önemli değil."

"Neden ben içkileri koyarken oturmuyorsunuz?" Kadın, beyaza boyalı, fakat çam olduğu kuşkusunu uyandıran antika bir bara gitti. Hareketleri güçlüydü, fakat beli hayli kıvraktı. Jonathan yan yana divanlardan birine oturdu ve diğerine doğru döndü, böylece kadının başka yere oturması nazik bir davranış olmayacaktı.

"Biliyorsunuz" dedi, "bu ev tam bir çirkinlik anıtı. Fakat tahminimce siz hayli iyi çıkacaksınız."

Kadın viskiyi cömertçe koyarken omuzunun üzerinden "çok iyi mi?" diye sordu.

"Seviştiğimiz zaman. Biraz daha su lütfen."

"Böyle iyi mi?"

"İyi sayılır."

Kadın içkilerle birlikte gelirken gülümseyip başını salladı.

"Sevişmekten başka işlerimiz var, Hemlock."

Fakat Jonathan'ın elini sallayarak ona gösterdiği divana oturdu. Jonathan içkisini yudumladı.

"Her ikisi için de zamanımız var. Fakat elbette sana bağlı. Bunu bir süre düşün. Bu arada da bu onaylama için bilmem gerekenleri anlat."

Bayan Arce tavana baktı ve düşüncelerini toplamaya çalışarak bir an gözlerini kapadı.

"Öldürdükleri adamın kod adı: Wormwood, hakkında pek bilgi yok."

"Kanada'da ne işi varmış?"

"Hiçbir fikrim yok. CII adına çalışıyordu. Gerçekten de bizi ilgilendirmez."

"Hayır, ilgilendirmez." Jonathan onun elini tuttu, kadın da parmaklarını sıktı.

"Devam et."

"Şey, Wormwood, Casgrain Caddesi'ndeki küçük bir otelde öldürüldü ... hım, bu güzel. Orayı biliyor musun?"

"Hayır." Jonathan onun bileğini okşamaya devam etti.

"Şükür ki CII Merkezi onu izliyordu. Yandaki odadaydı ve cinayeti duydu. İki saldırgan gider gitmez Wormwood'un odasına girdi ve vücudunu aradı. Sonra hemen Araştırma ve İnfaz'ı aradı. Bay Dragon işi bana verdi."

Jonathan onu usulca öptü.

"Yani onu izleyen adam yandaki odada durup Wormwood'u öldürmelerine izin vermiş?"

"Bir viski daha?"

"Hayır, teşekkür ederim." Ayağa kalkıp kadını da ayağa kaldırdı.

"Nerede? Şurada mı?"

"Yatak odası mı? Evet."

Kadın onu izledi.

"Nasıl çalıştıklarını bilmen gerek, Hemlock. İzleyen adamın görevi gözlemek ve rapor etmektir, işe karışmak değil. Her neyse, yeni bir yöntem deniyorlardı sanırım."

"Ya. Nasıl bir yöntem? Afedersin, tatlım. Bu küçük kopçalar hep kafamı karıştırır."

"Dur ben yaparım. Yandaki odada beklerken her zaman ses çıkarmamak için çok dikkatli olmak zorundaydı. Sonunda sessiz olması yerine ses çıkarmasını daha uygun gördüler"

"Tanrım! Bu çarşafları buzdolabında mı saklıyorsun?"

"Bunlar ipek. Yaşlı bir adamın öksürük sesini teypten çaldılar, gece gündüz, yan odada birinin varlığını duyurarak, fakat kimse onun bir ajan olduğundan kuşkulanamazdı. Oh! Orası çok duyarlıdır. Şimdi gıdıklanıyor, fakat daha sonra geçer. Kurnazca değil mi?"

"Öksüren yaşlı adam mı? Oh, evet, kurnazca."

"Şey, Bay Dragon bana B-3611 formunu gönderir göndermez işe koyuldum. Çok kolaydı. İşte bu çok hoşuma gider."

"Evet, bunu sezmiştim."

"Öyle görünüyor ki bu Wormwood pek de yabana atılmayacak biriymiş. İki adamdan birini yaralamış. Yan odadaki ajan onların otelden çıktıklarını görmüş ve pencereden bile birinin topalladığını fark etmiş. Diğeri —yaralanmamış olan— paniklemiş olmalı. Koşuyormuş —Oh, bu güzel!— Bir lamba direğine çarpmış. Kendini toplamak için durduğunda yan odadaki ajan onu tanımış. Gerisi —Ah! Ah!— gerisi kolaydı."

"Adamın adı ne?"

"Kruger. Garcia Kruger. Çok kötü bir tip."

"İsmi konusunda şaka yapıyorsun."

"İsimler konusunda asla şaka yapmam. Oh! Ah!"

"Kötü bir tip demekle ne demek istiyorsun?"

"Wormwood'u öldürme şekli. O —Oh, Tanrım! O... O..."

"Ayaklarının altına bastır!"

"Tamam. Wormwood taşıdığı şeyi yutmuş. Kruger bıçakla onun gırtlağını ve karnını yarmış. Oh! Ah! Oh, evet... evet..."

"Joyce'u çok mu okudun?"

Kadın sıkı sıkıya kapattığı dudaklarının arasından konuşmaya çalıştı, fakat ancak küçük çığlıklar çıkarabildi.

"Hayır, ah! Neden sordun?"

"Önemli değil. Ya diğer adam?"

"Topallayan adam mı? Henüz bilmiyoruz. Bir profesyonel değil, bundan eminiz."

"Profesyonel olmadığını nasıl biliyorsunuz?"

"Kruger, Wormwood'un boğazını keserken kusmuş. Yere. Ah! Ah! Arah-ah-ah-ga-gah!"

Belini bükerek Jonathan'ı yataktan kaldırdı. Jonathan da ona katıldı.

Bir süre yumuşak okşamalar ve hafif hareketler vardı.

"Biliyorsun, Hemlock."

Kadının sesi yumuşak, rahatlamış ve gösterdiği çabadan dolayı biraz boğuktu.

"Gerçekten şahane gözlerin var.Traji-komik gözler."

Jonathan bunu bekliyordu. Seviştikten sonra hep gözlerinden söz ederlerdi.

Bir süre sonra küvetin kenarına oturdu, lastik bir keseye boşuna su doldurmaya çalışıyordu. Çekiciliğinin bir kısmı da bu tür küçük şeylere dikkat etmesiydi.

"Silahını düşünüyordum, Hemlock."

"Silahıma ne olmuş?"

"Bay Dragon'un gönderdiği bilgide büyük kalibreli silah kullandığın belirtiliyordu."

"Doğru. Kullanmak zorundayım. Nişancılığım iyi değildir. Bitti mi?"

"Hı-hı."

Giyinip çirkin oturma odasında birer viski daha içtiler. Bayan Arce Jonathan'ın sorularını cevaplandırarak, Garcia Kruger'in günlük alışkanlıklarını ayrıntıyla anlattı.

"Bütün bilgiler burada. Okuduktan sonra imha etmelisin. İşte silahın" diyerek sözlerini bitirdi. Ona kahverengi bir kesekağıdı verdi.

"Seni gene görecek miyim?"

"Bu akıllıca olur mu?"

"Sanırım hayır. Sana bir şey söyleyebilir miyim? Tam doruktayken aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Hayır."

"Senin bir katil olduğunu hatırladım."

"Seni rahatsız etti mi?"

"Oh, hayır! Tam tersine! Bu tuhaf mı?"

"Aslında son derece olağan." Jonathan paketi ve silahı alıp kapıya gitti. Kadın da onun seviştikten sonraki buz gibi halini fark etmeden son bir öpücük bekleyerek peşinden gitti.

"Teşekkür ederim" dedi yumuşak bir ses tonuyla, "ayaklarımı yere basmam konusundaki öğüdün için. Gerçekten işe yaradı."

"İnsanlardan ayrılırken onlara bir şey katmış olmak hoşuma gider."

Kadın elini uzatıp Jonathan'ın elini tuttu.

"Gerçekten şahane gözlerin var, Hemlock. Geldiğine çok memnun oldum."

"Ben de öyle."

Holde asansörü beklerken akşamdan hoşnuttu. Basit, karmaşık olmayan ve geçici bir doyumdu: tuvalete gitmek gibi. Sevişmenin böyle olmasını istiyordu.

Genel olarak seks yaşamı ortalama bir yeniyetmenin hayallerinden daha kahramanca değildi. Fakat onaylama görevindeyken romantik faaliyetleri doruğa çıkıyordu. Bunun nedenlerinden biri bu tür zamanlarda karşısına bol miktarda fırsat çıkmasıydı. Diğer bir neden de, cinsel iştahı karşı karşıya kaldığı tehlikeler nedeniyle artıyordu. Savaş sırasında doğum oranlarını artıran sapkın doğa gücünün mikrokozmik bir örneğiydi belki de.

Yatakta gerçekten çok iyiydi. Mekanikti, bu anlamda diğer erkeklerden bir üstünlüğü yoktu. Gördüğümüz gibi kendini dikkatle hazırladığı da söylenemezdi. Daha çok güçlülüğünün ve zengin deneyimlerinin bir sonucuydu.

Ankara, Osaka ve Napoli'de yaşadığı deneyimlerden sonra hiçbir pozisyona, hiçbir nüansa yabancı değildi. Hiç ilişki kurmadığı yalnızca iki tür kadın vardı: Eskimolar ve Avustralyalı yerliler Aborjinler. Ve bu etnik uçurumları doldurma niyetinde de değildi.

Fakat epik dayanıklılığına en önemli katkı anlaşılır bir şeydi. Jonathan sevişirken hiçbir şey hissetmiyordu. Yani doruk nokta dediğimiz lokal fiziksel kendinden geçmeyi hiç yaşamamıştı. Biyolojik fabrikası düzenli olarak meni üretiyor ve aşırı meni bolluğu uykusunu bölüyor, çalışmasını bozuyordu. Dolayısıyla boşalma anında büyük bir rahatlık duyacağını biliyordu. Fakat rahatlaması hazza ulaşma değil, rahatsızlığın geçmesiydi.

Bu yüzden dikkat çekici kontrolü için ona imrenmek yerine üzüntü duyulması gerekirdi.

MONTREAL - 9 HAZİRAN

Sigarasını bitirdi, sonra kül tablasının içindekileri tuvalete döktü. Yatağın üzerine giysileriyle oturdu ve derin, düzenli soluk alıp vererek, vücudundaki her kası gevşeterek, parmak uçlarını hafifçe birbirine bastırarak ve dikkatini çapraz yaptığı baş parmaklarında yoğunlaştırarak sakinleştirici bir egzersiz yaptı. Bu otel odasının loşluğunu yarı kapalı perdelerden giren güneş ışığının dantel gibi süzülen ışıkları bozuyordu. Işıkta toz tanecikleri görülüyordu.

Bütün sabah Garcia Kruger'in her gün yaptığı işleri inceleyerek geçirmiş, son bir kez göz attıktan sonra Araştırma'nın zarfını yok etmişti. Sonra iki sanat galerisi gezmiş, ağır ağır dolaşarak önündeki göreve hazırlanmak için metabolizmasının hızını azaltmaya çalışmıştı.

Vücudu ve kafası tam olarak hazır olduğu zaman, yataktan yavaşça kalktı ve öğle yemeği çantası gibi katlanmış duran kahverengi kesekağıdını almak için üst çekmeceyi açtı. Kesekağıdında Bayan Arce'nin ona verdiği susturuculu tabanca vardı. Diğerine benzer bir kesekağıdı aldı, içini boşalttı ve katlayarak paltosunun cebine soktu, sonra odadan çıktı.

Kruger'in bürosu, Bonaventure Yük İstasyonu yakınlarında, tıpkı St. Jacques gibi dar ve pis bir sokaktaydı. "Küba İthalat ve İhracat—Garcia Kruger" yükleme yapmayan bir şirket için gösterişli bir isim, Latin bir bayanın rahmine spermini bırakıp giden Alman bir denizcinin oğlu içinse gülünç bir isim. Binanın tam önünde çocuklar cache-cache oynuyorlardı. Arkadaşından kaçmaya çalışan kepçe kulaklı, aç ifadeli yırtık pırtık giysili bir çocuk Jonathan'a çarptı. Jonathan çocuğu tutarak düşmekten kurtardı. Oğlan şaşırdı ve utandı, sıkıntısını belli etmemek için kaşlarını çattı.

Jonathan, Fransızca, "Korkarım başın dertte, yumurcak" dedi. "Protestan bir yurttaşa çarpmak FKÖ terörist eylemidir. Senin adın ne?"

Oğlan Jonathan'ın tatlı sert sesindeki oyunu anladı ve oyuna katıldı. Quebec şivesinde kullanıldığı gibi "a" harfini uzatarak, "Jacques" dedi.

Jonathan avucunun içine yazarmış gibi yaptı. "J-a-c-q-u-e-s. Tamam! Bir kez daha olursa seni Elliot'a veririm."

Bir an kararsız kalan oğlan Jonathan'a sırıttı ve oyuna devam etmek için koşturdu.

Garcia Kruger ikinci katı bir dişçi ve dans öğretmeniyle paylaşıyordu. Pencerelerin alt kısımları reklamlarla boyalıydı. Jonathan girişte Bayan Arce'ye onun için bırakmasını söylediği karton kutuyu buldu. Kutuyu alarak eskimiş tahta merdivenlerden çıktı. Merdivenin kenarındaki gevşek metal şeritler ayaklarının altında gıcırdıyordu. Parlak, gürültülü sokaktan sonra koridor serin ve sessizdi. Dişçi de dans öğretmeni de evlerine gitmişlerdi, fakat Jonathan, Kruger'i içeride bulacağını, edindiği bilgilerden biliyordu.

Kapıyı çalınca, içeriden sinirli bir ses "Kim o?" dedi. Jonathan bir satıcının gülümseyen/aptal sesini başarıyla taklit ederek "Dr. Fouchet'yi arıyordum" dedi.

Kapı biraz aralandı ve Kruger zincirin arkasından baktı. Uzun boylu kadavraya benzeyen biriydi ve saçları dökülmeye başlamıştı. Bir günlük sakalı vardı ve gözlerinin kenarlarında beyaz çapaklar görülüyordu Mavi ve beyaz gömleği buruşuktu ve kollarının altında terin yol açtığı lekeler vardı. Alnında ise kabuk bağlamış bir yara vardı: elektrik direğine çarpmasının neden olduğu yara.

Jonathan kollarının arasındaki kutu ve üstüne koyduğu kahverengi kesekağıdını çenesiyle tutarken beceriksiz görünüyordu. "Merhaba. Ben Ed Benson. Arlington Supplies."

Kruger ona dişçinin gittiğini söyledi ve kapıyı kapatmaya davrandı. Jonathan hemen Dr. Fouchet'ye yeni diş ipliğinden örnek getireceğine söz verdiğini, fakat geç kaldığını açıkladı. Göz kırparak "iş gereği değil tabii" diye de ekledi.

Kruger durumu anlamış gibi çapkın çapkın güldü, dişçiyi pek tanımadığı dişlerinin halinden belliydi. Fakat ses tonu dostça değildi. "Sana burada olmadığını söyledim."

Jonathan omuz silkti. "Şey, yoksa yok." Geri dönmeye başladı. Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi, "Ah! Örneği size bırakabilirim, efendim. Siz de

sabah Dr. Fouchet'ye verirsiniz" dedi. En baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. "Örneği vermezsem başım belada demektir."

Kruger homurdanarak alabileceğini söyledi. Jonathan kutuyu ona uzattı, fakat zincir engel oluyordu. Kruger kapıyı öfkeyle kapadı, zinciri çıkardı ve kapıyı yeniden açtı. Jonathan içeri girerken sokağın ne kadar sıcak olduğundan, fakat asıl berbat olanın nem olduğundan söz ediyordu. Kruger homurdandı ve pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü. Jonathan'ın karmakarışık büroda bulduğu yere kutuyu bırakmasını bekliyordu.

Dan! Susturuculu otuz sekizlik tabancanın kesekağıdının içinden gelen sesi.

Kruger hızla döndü ve "Küba İhracat" yazan iki pencerenin arasındaki köşeye kapaklandı. Büyük bir şaşkınlıkla Jonathan'a bakıyordu.

Jonathan ondan bir hareket bekleyerek gözlerini kısmış onu seyrediyordu.

Kruger ellerini kaldırdı. Dokunaklı bir "neden" hareketi yaptı. Jonathan yeniden ateş etmeyi düşündü.

Kruger iki korkunç derecede uzun saniye boyunca orada kaldı, duvara mıhlanmış gibi.

Jonathan rahatsız olmaya başladı. "Oh, haydi."

Kruger ölüm gözlerini körleştirir ve onu sonsuza yollarken yavaş yavaş aşağıya kaydı. Gözlerindeki çapaklar hâlâ görünüyordu. Daha önce Kruger ile hiç karşılaşmamış olan ve belirgin bir nedeni olmayan Jonathan tanınmaktan korkmuyordu. Parçalanmış kesekağıdını katladı ve yanında getirdiği yeni kesekağıdının içine silahla birlikte koydu.

İnsanlar hiçbir zaman kahverengi kesekağıtlarında silah taşımazlar.

Aydınlık sokakta çocuklar hâlâ oyun oynuyorlardı. Küçük Jacques, Jonathan'ın Kruger'in binasından çıktığını gördü ve diğer taraftan ona el salladı. Jonathan parmağıyla ateş ediyormuş gibi yaptı, oğlan da kendini yüzünde büyük bir acı ifadesiyle kaldırıma attı. Her ikisi de güldüler.

MONTREAL *NEW YORK* LONG ISLAND 10 HAZİRAN

Jonathan uçağın kalkmasını beklerken evrak çantasıyla kağıtlarını yanındaki koltuğa koydu ve "*Toulouse-Lautrec: Bir Toplumsal Vicdan*" konulu uzun süredir elinde oyalanan makale için notlar almaya başladı. Bir sanat dergisinin editörlerine bu yazıyı yazacağına söz vermişti. Rahatça yayılabilirdi. CII hesabına olduğu zamanlar gereksiz konuşmalardan kurtulmak için iki bilet almak adetiydi. O gün bu müsriflik gereksizdi, çünkü uçağın birinci sınıf bölümü neredeyse boştu.

Düşüncelerini pilotun babacan sesi böldü. Pilot nereye gideceklerini ve hangi yükseklikte uçacaklarını bildiğini açıklıyordu. Lautrec makalesine karşı ilgisi fazla olmadığından, kesintiyi fırsat bilip gözden geçirme sözü verdiği bir kitaba göz atmaya başladı. Kitap, *Tilman-Riemanschneider: The Man and His Times* adlı bir incelemeydi. Jonathan yazarı tanıyor ve kitabın akademik ve genel okuyucuyu uzlaştıran bir tarzı olduğunu biliyordu: zaman zaman sevimli, zaman zaman fazla süslü. Gene de iyi bir eleştiri yazacaktı. Çünkü bir alanda en üstteki konumunu korumanın en iyi yolunun kesinlikle yeteneksiz insanları desteklemek ve teşvik etmek olduğu yolunda bir teorisi vardı.

Bir parfüm kokusu duydu: bugün bile birdenbire ve en istemediği zamanlarda hatırladığı hafif fakat baharatlı bir koku.

Kadın, "her iki koltuk da sizin mi?" diye sordu.

Jonathan kafasını kaldırmadan başını salladı. Büyük bir hayalkırıklığıyla gözlerinin ucundan bir üniforma gördü. Hemşireler gibi hostesler de ancak yabancı yerlerde kadın arayacak zaman yoksa yüzüne bakılacak kadınlardı.

"Veblen'in bu konuda bir yorumu var." Kadının sesi çok tatlıydı.

Bir hostesin bu kadar bilgili olmasından şaşıran Jonathan kucağındaki kitabı kapattı ve onun dingin, neşeli gözlerine baktı. İçinde sarı benekler olan açık kahverengi gözler. "Son sahnede Mimi'ye de uyabilir."

Kadın hafifçe güldü: sağlam beyaz dişler ve biraz somurtuk dudaklar. Sonra listede Jonathan'ın adını kontrol etti ve diğer yolcularla ilgilenmek üzere uzaklaştı. Jonathan bastıramadığı bir merakla tipik Afrikalı biçiminde kalçalarını inceledi. Sonra iç çekip başını salladı. Riemanschneider incelemesine geri döndü, fakat gözleri tek bir sözcük anlamadan sayfalar üzerinde dolaşıyordu. Daha sonra notlar aldı; ardından kestirmeye başladı.

Kadın "kötü mü?" diye sordu, dudakları kulaklarına çok yakındı.

Jonathan uyanıp ona bakmak üzere başını çevirdi.

"Anlayamadım."

Hareketiyle birlikte hostesle burun buruna oldular, fakat Jonathan gözlerini kaçırmadı.

Kadın güldü —kahverengi gözlerde gene sarı benekler— ve koltuğun kenarına oturdu.

Jonathan, "Konuşmaya 'berbat' diyerek başladın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, böyle demedim. Sordum."

"Bu da kahve, çay ve süt gibi bir şey mi?"

"Yalnızca rakiplerimizin havayollarında. Omuzunuzun üzerinden okuyordum ve notlarınızın arasında 'berbat' sözcüğünü gördüm. Bu yüzden sordum."

"Ah. İncelediğim kitabın içeriğiyle ilgili bir yorumdu."

"Açık saçık bir inceleme mi?"

"Hayır. Karanlık bir mantık ve karmaşık bir üslubun bulanıklaştırdığı bir inceleme."

Kadın sırıttı.

"Karanlık mantığa katlanabilirim, fakat karmaşık üslup gerçekten canımı sıkar."

Kadının gözlerinin Doğulularınki gibi çekik olması Jonathan'ın hoşuna gitti.

"Sizin hostes olduğunuza inanamıyorum."

"Şu şiirde olduğu gibi:*Senin gibi bir kızın ne işi var burada...? Aslında ben hostes değilim, kılık değiştirmiş bir haydutum."

"Bu iyi. Adınız ne?"

"Jemima."

"Benimle dalga geçmeyin."

"Dalga geçmiyorum. Gerçekten adım bu. Jemima Brown. Annem etnik folklora bayılırdı."

"Öyle olsun. Her ikimiz de siyah bir kıza böyle bir adın fazla olduğunu kabul ettiğimiz sürece mesele yok demektir."

"Bilmiyorum. Adınız Jemima ise insanlar sizi pek unutmuyorlar." Oturuşunu düzeltince eteği daha da yukarı çıktı.

Jonathan fark etmemiş gibi davrandı.

"Adınız Fred olsa bile erkeklerin sizi kolay unutacaklarından kuşkuluyum."

"Allah iyiliğinizi versin Dr. Hemlock! Hostesleri tavlamaya çalışan erkeklerden misiniz?"

"Normal olarak hayır, fakat oraya doğru yaklaşıyorum. Adımı nasıl biliyorsunuz?"

Kadın ciddileşti ve sır verecekmiş gibi bir tavır takındı.

"İsimler konusunda özel bir yeteneğim var. Bir tür beceri. Bir insana dikkatle bakarım. Sonra konsantre olurum. Sonra yolcu listesine bakarım. Ve voilâ! O anda adını bilirim."

"Peki peki. Etnik folklora meraklı olmayan insanlar sizi nasıl çağırırlar?"

"Jem. Yalnız mücevher ismi gibi söylerler." Hafif bir gong sesiyle başını kaldırdı.

"İnmek üzereyiz. Emniyet kemerinizi takın." Sonra daha az ilginç yolcularla ilgilenmek üzere kuyruk tarafına gitti.

Jonathan hostesi akşam yemeğine davet etmek isterdi. Fakat uygun an geçmişti ve kötü zamanlama kadar toplumsal bir günah daha yoktur. Dolayısıyla iç çekip dikkatini pencerenin ardından görünen New York'un oyuncak gibi görüntüsüne verdi.

JFK terminalinde Jem'i bir an gördü. Bir taksiye el sallarken kadın da iki diğer hostesle birlikte geçti. Üçü hızla yürüyordu ve Jonathan genel olarak

hosteslerden hoşlanmadığını anımsadı. Kuzey kıyısındaki evine giderken kadını aklına yerleştirdiği söylenemezdi, fakat gene de bir taraflara sıkışmıştı. Jem'in varolduğunu bilmek bile tuhaf şekilde rahatlatıcıydı: sobanın üstünde sıcak bir şey olduğunu bilmek gibi.

Jonathan, Roma banyosunun buharı tüten suyuna daldı, geçen birkaç günün gerilimi yavaş yavaş geçiyor, boynundaki kaslar gevşiyor, gözlerinin ardında ve çene kaslarındaki gerginlik isteksizce eriyordu. Fakat korkuyu hâlâ karnında hissediyordu.

Barda bir martini; zemindeki galeride bir pipo; sonunda kendini mutfakta yiyecek bir şeyler ararken buldu. Araştırması sonunda biraz Danimarka bisküvisi, bir kavanoz fıstıklı tereyağı, küçük bir kutu konserve ve bir parça şampanya ele geçirdi. Bu karışık yemeği sera-bahçe-ye dönüştürdüğü kanada götürdü ve havuzun kenarına oturarak suyun sesi ve sıcak güneş ışığının okşamasıyla kestirmeye başladı.

Uyuklamaya başlarken küçük ter tanecikleri sırtını okşadı, evin büyük huzuru onu sardı.

Sonra birdenbire irkildi: rüyasında beyaz çapakları olan şaşırmış gözler görmüştü. Midesi bulanmaya başladı.

Bu iş için çok yaşlandım diye yakındı kendi kendine. Nasıl oldu da bu işin içine girdim?

Terk edilmiş kilisenin keşfedilmesinin para ihtiyacına eklenmesinden üç hafta sonra, kendini Brüksel'de Ford Vakfı'nın finanse ettiği bir toplantıya katılmış buldu. Fırtınalı ve yağmurlu bir gece yarısı bir CII ajanı oteldeki odasına geldi ve lafı ağzında geveledikten sonra ülkesine hizmette bulunması istedi. Jonathan hayli güldükten sonra daha fazla açıklama istedi. Sfenks eğitimi almış bir insan için önerilen görev basitti: Toplantıya katılan bir İtalyan delegesinin çantasına bir zarf koymasını istiyorlardı. Jonathan'ın bunu neden kabul ettiğini söylemek zor. Canı sıkılıyordu ve ilk Monet'sini bulduğu sırada önüne mali bir fırsat çıkmıştı. Üstelik İtalyan, empresyonistleri Jonathan kadar bildiğini öne sürecek kadar da küstahtı.

İşi yaptı. Zarfta ne olduğunu bilmiyordu, fakat daha sonra İtalyan'ın kendi hükümetinin ajanları tarafından yakalandığını ve hapse atıldığını duydu.

New York'a döndüğü zaman, içinde iki bin dolar olan bir zarf buldu. Notta harcamalar için deniyordu.

Bunu izleyen aylarda CII için üç benzer iş daha yaptı ve aynı miktarda para aldı. Bu parayla bir tablo ve birkaç taslak satın aldı, fakat kilise hâlâ erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Birinin evini —şimdiden evi olarak düşünmeye başlamıştı— alacağından korkuyordu. Aslında böyle bir tehlike yoktu. Long Island'ın dini gruplarının büyük bir kısmı Tanrı'yı kullanımlarına daha uyan kızıl ağaçtan kutular için geleneksel kiliselerinden vazgeçiyorlardı.

Bu iş —ki daha sonra deneme süresi olduğunu öğrenecekti— bir Texas müzesine tablo alımında yardımcı olduğu Noel tatili sırasında Paris'te doruk noktasına ulaştı. Jonathan müze yetkililerine küçük tabloların da büyükler kadar değerli olabileceğini anlatmaya çalışıyordu. CII ona bir görev verdi: bir Fransız hükümet yetkilisinin defterlerine yıkıcı eklemeler yapmak. Ne yazık ki Jonathan oradayken adam içeri girdi. Başlangıçta aralarındaki boğuşma kötüydü. Jonathan ile adam odanın içinde boğuşurken, Jonathan'ın aklı ender güzellikteki bir Limoges çoban kızındaydı, çünkü biblo kırılabilir bir masadan her an yuvarlanabilirdi. İki defa bibloyu tutmak için Fransız'ı bıraktı ve rakibi de iki kez bastonla Jonathan'ın sırtına ve omuzlarına vurabildi. Boğuşma birkaç dakika devam etti. Sonra Fransız birdenbire eline bibloyu aldı ve Jonathan'a attı. Jonathan biblonun mermer şömineye çarpmasını güzel bir Şeyin böyle anlamsızca yok edilmesine duyduğu şok ve öfkeyle gördü.

Öfkeyle kükıeyerek Fransız'ın kalbinin tam altına vurdu. Adam anında öldü.

O gece Jonathan Place St. Georges'deki bir kafenin pencere kenarına oturdu ve karda hızla yürüyen yayaları seyretti. Olay için duyduğu tek şeyin —çürüklerin dışında— Limoges çoban kızına karşı derin bir pişmanlık olduğunu fark etti. Fakat geri alınmaz bir karar vermişti: Bir daha CII için çalışmayacaktı.

İkinci sömestrin başlamasından kısa bir süre sonra bir akşam üstü bürosuna Clement Pope geldi. Bu ukala uşağa karşı hemen duyduğu nefret kalıcı olacaktı.

Pope oda kapısını dikkatle kapadıktan sonra, Jonathan'ın asistanlarına ayrılmış bölmeyi inceledi ve pencereden karlar altındaki kampüse baktı. Sonra anlamlı anlamlı "Ben CII'denim. Aİ Bölümü'nden" dedi.

Jonathan kağıtlardan başını kaldırmadı.

"Üzgünüm Bay Pope. Sizinle çalışmak artık bana eğlenceli gelmiyor."

"Aİ, Araştırma ve İnfaz'ın kısaltılmışıdır. Duydun mu?"

"Hayır."

Bu cevap Pope'un hoşuna gitti.

"Güvenlik önlemlerimiz çok sıkıdır. Bu nedenle bizi duymadın."

"Bu üne layık olduğunuzdan eminim. Şimdi meşgulüm."

"O kurbağa için endişelenmene gerek yok. Paris'teki adamlarımız işi halletti." Masanın kenarına oturarak önünde bulduğu ilk kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı.

Jonathan'ın karnı sıkıştı.

"Buradan çık git."

Pope güldü.

"Şu kapıdan çıkıp gitmemi gerçekten beklemiyorsun, değil mi ahbap?"

Jonathan aralarındaki uzaklığı ölçtü.

"Ya bu kapıdan ya da pencereden. Unutma, dördüncü kattayız." Nazik, baştan çıkarıcı gülümsemesi hemen yüzünde belirdi.

"Dinle dostum..."

"Masamdan hemen kalk."

"Bak arkadaş..."

"Bana arkadaş ya da ahbap deme."

"Bana emir verilmemiş olsaydı..." Pope omuzlarını dikleştirdi ve bir an durumu tarttı, sonra masadan kalktı.

"Bay Dragon seninle konuşmak istiyor." Sonra durumu kurtarmak için ekledi.

"Ve hemen!"

Jonathan odasının köşesine yürüdü ve kendisine bir kahve koydu.

"Bu Bay Dragon kim?"

"Amirim."

"Bu fazla işe yarayıcı bir bilgi sayılmaz."

"Seninle konuşmak istiyor."

"Bunu söylemiştin." Jonathan fincanı elinden bıraktı.

"Tamam. Ona bir randevu vereceğim."

"Buraya gelmesi için mi? Çok komik!"

"Öyle mi?"

"Evet." Pope kaşlarını çattı ve kararını verdi.

"İşte, al da oku, ahbap." Ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Jonathan'a uzattı.

Sevgili Dr. Hemlock:

Bu notu okuyorsanız, demek adamım sizi kişilik gücüyle etkileyememiş. Buna şaşırmadım. Doğal olarak sizi bizzat gelerek ziyaret etmem gerekirdi, fakat pek dışarı çıkmıyorum ve zamanım çok az.

Çok az zamanınızı alacak ve yılda vergisiz otuzbin dolar kazanmanıza neden olacak bir önerim var. Bu paranın yıllardır özlemini çektiğiniz Long Island'daki kiliseyi almanızı sağlayacağına, hatta yasadışı tablo koleksiyonunuza birkaç tane daha ekleteceğine inanıyorum.

Elbette yaşamınız ve sırlarınız hakkındaki bilgimle sizi etkilemeye çalışıyorum ve umarım etkilemişimdir.

İlgilenirseniz lütfen Bay Pope ile büroma gelin...

Saygılarımla Yurasis Dragon

Jonathan mektubu okuduktan sonra düşünceli bir şekilde zarfına yerleştirdi.

Pope, "E?" diye sordu.

"Ne diyorsun, ahbap?"

Jonathan ayağa kalkıp kapıya doğru giderken ona gülümsedi. Sırtına inen ani bir şaplak dengesini kaybettirdiğinde Pope da ona gülümsüyordu.

"Sana bana ahbap dememeni söylemiştim. Dr. Hemlock yeterli."

Pope'un gözlerinde öfke ve acı yaşları belirdi, fakat kendini tuttu.

"Benimle birlikte geliyor musun?"

Jonathan mektubu masaya fırlattı.

"Evet, sanırım geleceğim."

Çıkmadan önce Pope mektubu alıp cebine soktu.

"Bay Dragon'un adı ABD'ndeki hiçbir gazetede çıkmamıştır" diye açıklardı. "Aslında daha önce kimseye mektup yazdığını da görmemiştim."

"Yani?"

"Bu seni etkilemiş olmalı."

"Ben onu etkiledim sanırım."

Jonathan homurdanarak uyandı. Güneş batmış, bahçeye gri, konuksever olmayan bir ışık dolmuştu. Ayağa kalktı ve sırtının sertliğini geçirmek için gerindi. Akşamla birlikte okyanustan gri bulutlar gelmişti. Dışarıda yaprakların alt kısmı sakin havada donuk bir şekilde parlıyordu. Gökgürültüsü şiddetli bir yağmurun habercisi oldu.

Çıplak ayaklarıyla mutfağa gitti. Yağmurdan hep hoşlanmıştı ve karşılamak için gerekli hazırlıkları yaptı. Birkaç dakika sonra fırtına kiliseyi sarsmaya başlayınca kucağında ağır bir kitap ve masada kakao dolu bir fincanla büyük koltuğunda oturuyordu. Yağmur vitraylı pencerelerden aktıkça sarı, kırmızı ve yeşil renklerin duvarda oynaşmaları arasında kendi okuma ışığından başka ışık yoktu. Zaman zaman odanın içindeki şekiller parlıyor ve şimşeklerle dans ediyorlardı. Şiddetli yağmur kurşun gibi çatıda takırdıyor, rüzgar köşelerde uğulduyordu.

Üçüncü Cadde'deki binanın külüstür asansörüne ilk kez o gün bindi. Dragon'un bürosunun dışındaki kılık değiştirmiş muhafızlarla, çirkin ve hijyenik Bayan Cerberus ile, solgun kırmızı ışıkla ve aşırı sıcak ara bölmeyle ilk kez karşılaştı.

Puslu biçimleri keşfederek gözbebekleri ağır ağır açıldı. Dragon'un kan kırmızısı gözlerini ilk kez görerek şok geçirdi ve midesi bulandı.

Dragon ahenksiz, madeni bir sesle "Görünüşüm sizi rahatsız etti, değil mi Hemlock?" diye sordu. "Kişisel olarak buna alıştım. Bu ender görülen bir hastalık. Bu tür kalıtımsal hastalıklara özel yetişme koşulları neden oluyor. Sanırım Habsburg hanedanında benzer bir hemofili var." Dragon'un gözlerinin çevresindeki kuru deri gülerken kırıştı ve üç kez kuru kuru "ha, ha, ha," diye güldü.

Kuru, madeni ses, gerçek gibi görünmeyen oda ve kırmızı gözlerin dimdik bakışı Jonathan'ın bu görüşmeyi sona erdirmek istemesine neden oldu.

"Hemen konuya girebilir miyiz?"

"Bu konuşmayı gereksiz yere uzatmak istemiyorum, fakat akıllı insanlarla konuşma fırsatını pek yakalayamıyorum."

"Evet, sizin Bay Pope ile tanıştım."

"Sadık ve uysaldır."

"Başka ne olabilir ki?"

Dragon bir an sustu.

"Neyse, işe gelelim. Long Island'daki Terk edilmiş Gotik kiliseye para önerdik. O kiliseyi biliyorsunuz. Bu kiliseyi yıkıp personel eğitimi için bir merkez yaptırmak istiyoruz. Ne dersiniz, Hemlock?"

"Devam edin."

"Bize katılırsanız önerimizi geri çekeceğiz, siz de ön ödemeyi yapmak için yeterli bir avans alacaksınız. Fakat devam etmeden önce bana bir şey söyleyin. Şu Fransızı öldürmenize bibloyu kırması mı neden oldu?"

Jonathan aslında o olayı bir daha düşünmemişti. Bunu Dragon'a anlattı.

"Harika. Çok iyi. Bu Sfenks'in sizin hakkınızdaki psikolojik raporunu doğruluyor. Ne olursa olsun hiç suçluluk duygusu yok! Hayran olunacak bir insansınız."

"Bibloyu nasıl öğrendiniz?"

"Yandaki binanın üstünden telefotoyla resminizi çekiyorduk."

"Kameramanınız rastlantı sonucu oradaydı tabii."

Dragon üç kere "ha, ha, ha" diye güldü. "Fransız'ın odaya rastlantı sonucu girdiğini düşünmüyorsun herhalde."

"Ölebilirdim."

"Doğru. Buna üzülürdük. Fakat bu öneriyi yapmadan önce baskı altında nasıl tepki gösterdiğini bilmemiz gerekiyordu."

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Biz buna '*onaylama*' diyoruz."

"Başka insanlar ne diyor?"

"Temizleme."

Dragon, Jonathan'ın irkilmemesinden hayal kırıklığına uğramıştı. "Aslında, Hemlock, sanıldığı kadar berbat bir şey değil. Yalnızca iş başındaki CII ajanlarını öldürenleri öldürüyoruz. Bizim öç almamız zavallı adamlarımızın tek savunmalarıdır. Bize katılmak için kararını düşünürken, ben de sana örgütümüzün geçmişini özetleyeyim. Araştırma ve İnfaz..."

CII, ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra, bu savaş sırasında istihbarat ve casuslukla uğraşan birçok büro, ajans, bölüm ve hücreleri bir araya toplayarak kurulan bir örgüttü. Bu grupların savaşın sonucuna katkıda bulunduklarına ilişkin hiçbir kanıt yoktu, fakat Alman eşdeğerlerinden daha az müdahale ettikleri iddia edilir, çünkü asıl olarak çok daha etkisizlerdi ve bu yüzden yanlışları çok daha önemli oldu.

Hükümet paramiliter casusluk ve karşı-suikast ortamına sivil halkı sokmanın yanlışlığının farkındaydı, fakat habis bir ur gibi büyüyen yüz iki örgütle bir şeyler yapmalıydı. Komünistler kağıt ve fotoğrafları çalma işine kendilerini adamışlardı; dolayısıyla hırslı seçilmiş temsilcilerimiz CII'ın yönetime getirildiler.

Medya CII'yı "*Merkezi Haberalma Kurumu*" olarak tanıyor. Bu yaratıcı bir geri düşünmenin sonucu. Aslında CII bir rakamdır; departmanı oluşturan 102 küçük örgütün Romen rakamıyla yazılmış halidir.

CII iki yıl içinde siyasal bir olgu haline geldi. Kolları ülke içine ve dışına yayıldı, birçok belli başlı siyasi kişilerin cinsel tuhaflıkları ve mali durumlarına ilişkin topladıkları bilgiler örgütü tamamen dokunulmaz ve özerk kıldı. Bundan sonra CII'nın Başkan'a bilgi vermesi gelenek halini aldı.

CIl dört yıl içinde casusluk sistemimizi Avrupa'da alay konusu haline getirdi, dışarıda Amerika imajını abarttı, bizi üç kere savaşın eşiğine getirdi ve Washington'in yeraltı merkezlerindeki iki bilgisayar sisteminin topladığı çok sayıda bilgi depoladı.

Kontrol dışı bürokratik bir tümör olan örgüt güç ve personel olarak büyümeyi sürdürdü. Sonra harcamalar beklenmedik bir şekilde yavaşladı ve durdu. CII bilgisayarları liderlerine önemli bir gerçeği verdiler: yurtdışındaki personel kaybı ülkedeki personel alımından çok daha fazlaydı. Information Limited'ten bir araştırmacı ekibi şaşırtıcı azalmayı çözmek için işe koşuldu. Kayıpların yüzde otuz altısının işten el çekme; yüzde yirmi

yedisinin yanlış bilgisayar kartı basma (CII'ye kabul etmesi gereken bir kayıp olduğu bildirildi, çünkü adamları silmek Payroll and Personnel Division'ı kurmaktan çok daha kolaydı); yüzde dördü patlayıcı konusunda yanlış eğitim ve yüzde ikisinin de yalnızca "kayıp" — Avrupa demiryolu ağının kurbanları— nedeniyle olduğunu buldular.

Geriye kalan yüzde otuz bir öldürülmüştü. Öldürülme yoluyla kayıp çok özel sorunlar ortaya çıkardı. Çünkü CII'ın adamları yabancı ülkelerde gizlice ve çoğu zaman mevcut hükümetlerin zararına çalışıyorlardı, resmi bir korumaları yoktu. CII başları sorunu çözmek için başka bir bölümün kurulmasına karar verdiler. Yeni kolun başına geçirilecek ideal insanı bulmak için bilgisayarlarına güvendiler ve sonunda kartın üstünde şöyle yazıyordu: *Yurasis Dragon*. Bay Dragon'u ABD'ne getirmek için bazı soykırım suçlarına ilişkin Savaş Suçları Mahkemesi'ndeki suçlamaların düşürülmesi gerekiyordu, fakat CII, Dragon'un bu çabaya değeceğine karar verdi.

Yeni bölüme *Araştırma ve İnfaz* —**Aİ**— adı verildi. Adamlar arasındaki adı "*Ter Dükkânı*" olan Aİ'ye, "ıslak iş" —öldürme"—den dolayı "*ıslak dükkân*" da deniyordu. Araştırma Bölümü, CII ajanının öldürülmesinden sorumlu olanları bulmakla, Onaylama Bölümü de saldırganları ölümle cezalandırmakla görevliydi.

Onaylama Personeli'nin hepsinin adlarının zehirlere dayalı kod adları taşıması Dragon'un dramatik şeylere merakından dolayıydı. *Wormwood* bir Onaylama kuryesiydi. Öldürmeden önce hedefle (her iki cinsten de olabilir) her zaman sevişen güzel bir melez kadının kod adı *Belladonna*'ydı. Dragon Jonathan'a kod adı vermedi. Zaten bir akademisyene uygun bir isim taşımasını yeterli gördü: ***Hemlock, Socrates'ın zehiri***.

Dragon Jonathan'a bu olguların abartılı ve romantik bir çeşitlemesini anlattı.

"Bizimle misin Hemlock?"

"Ya reddedersem?"

"Bu olasılığı düşünseydim, sizi buraya çağırmazdım. Reddedersen, kalbinde taht kuran kilise yıkılacak ve kişisel özgürlüğün de tehlikeye düşecek."

"Nasıl?"

"Topladığın tabloları biliyoruz. Bizi güvenilir ve yararlı işbirliğinden yoksun bırakırsan, tabloları gereken yerlere bildireceğiz."

Pamuk gibi kaşlarının altından kırmızı gözlerini kırpıştırdı.

"Bizimle misin?"

Jonathan, başı kucağındaki kitaba düşerken hafif bir baş dönmesi yaşadı. Soluğunu tuttu ve hatırlamadığı sayfaya bakarak gözlerini kırpıştırdı. Kakao soğumuş ve üzeri kaymak tutmuştu. Gökgürültüsü ve rüzgar dinmişti, geriye vitray pencerede yağmurun düzenli tıkırtısı kalmıştı yalnızca. Ayağa kalktı, okuma ışığını söndürdü ve karanlıkta alışkanlıkla yürüdü. Günün yorgunluğu hâlâ üzerindeydi, on altıncı yüzyıldan kalma büyük yatağa oturdu, dışarıdan gelen yağmur seslerini dinleyerek vitrayları seyretti.

Montreal gerilimi midesinde düğüm olarak duruyordu hâlâ. Uykunun ilk katmanları onu yavaşça sardı, fakat hemen ardından uyandı. Beyaz çapakları düşünmemeye çalıştı. Böylece kendini sıcak kahverengi gözlerindeki sarı benekleri düşünürken buldu.

Artık uyanıktı ve hastaydı. Bütün gün edilgin bir biçimde bununla savaşmıştı, fakat artık savaşamıyordu. Kustuktan sonra bir saatten fazla banyonun soğuk fayanslarının üzerinde yattı. Kendini toplamaya çalışıyordu.

Sonra yatağa ve sarı benekli gözlerin hayaline döndü.

LONG ISLAND - 11 HAZİRAN

Jonathan kolayca uyanamadı, bir süre rahatsızlıkla mücadele etti, Rüyalarıyla gerçeklik birbirine karışıyordu. Ya gerçekte ya da düşte biri mücevherlerini ondan almaya çalışıyordu —aile mücevherleri. Hayır, hayır, Jem'ler.

Kasığı gıdıklandı. Gözlerini yarı aralayarak odaya bakındı.

"Oh, hayır" diye bağırdı. "Burada ne işin var, Cherry?"

Cherry neşeyle, "Günaydın Jonathan" dedi. "Gıdıklandın mı?"

Jonathan homurdanarak yüzüstü döndü.

Üzerinde yalnızca bir tenis şortu olan Cherry çarşafın içine kaydı, dudakları Jonathan'ın kulaklarına değiyordu.

"Isırırım, ısırırım, ısırırım" dedi ve ısırdı.

Jonathan yüzünü yastığa gömerek "Git başımdan" dedi. "Beni yalnız bırakmazsan, ben de..." Uygun bir ceza bulamadığı için homurdandı.

Cherry "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Bana tecavüz mü edeceksin; Biliyorsun son günlerde tecavüzü düşünüyorum. İyi bir şey, çünkü insanlar arası bir düzeyde iletişim kurma şansı tanımıyor. Fakat mastürbasyona karşı bir üstünlüğü var. O kadar yalnız olmuyor insan. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Şey, bana tecavüz etme niyetindeysen sanırım bir kadın olarak bunu kabul etmek zorundayım."

Sonra çarmıha gerilmiş St. Andrew gibi kollarıyla bacaklarını açtı.

"Oh, Allah aşkına, Cherry! İçimden kıçına vurmak geliyor."

Cherry ciddi bir kaygıyla dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Senin bi sadist olduğundan hiç kuşkulanmamıştım, Jonathan. Fakat erkeğinin cinsel tuhaflıklarını tatmin etmek âşık bir kadının görevidir sanırım."

"Sen âşık bir kadın değilsin. Sen kızışmış bir kadınsın. Fakat tamam! Sen kazandın! Kalkıyorum. Neden gidip bana kahve getirmiyorsun?"

"Kahve yanında, ateşli âşık. Yukarı çıkmadan önce yapmıştım."

Yatağın yanındaki masanın üzerinde içinde bir kahve demliği ve iki fincan olan bir tepsi duruyordu. Cherry yastıkları düzeltti, oturma pozisyonu aldı, sonra Jonathan'ın kahvesini koyarak fincanı ona verdi. Jonathan, yatağa tırmanıp yanına otururken fincanı dengelemek için hayli çaba verdi. Cherry'in omuzlarıyla kalçaları ona dokunuyordu, bacakları bacaklarının üzerindeydi. Jonathan temel seks oyununun bir süreliğine bitmiş olduğunu anladı, fakat Cherry'nin belinden yukarısı hâlâ çıplaktı ve bembeyaz göğüsleri güneşte yanmış bronz teniyle büyük bir kontrast oluşturuyordu.

Fincanının dibine bakarken ciddiyetle "Hey, Jonathan" dedi, "sana bir şey soracağım. Sabahın erken saatlerinin seni elde etmek için en uygun zaman olduğu doğru mu? Erkeklerin çoğu zaman ereksiyonla uyandıkları doğru mu?"

Jonathan fincanının içine doğru "bu genellikle tuvalete gitmeleri gerektiği anlamına gelir" diye homurdandı.

Cherry bu bilgiyi sessizce dinledi. Üzgün üzgün "doğa çok müsrif olmalı. Sonra keyfi yerine geldi. "Fakat aldırma! Er ya da geç seni gafil avlayacağım. Sonra bam!"

"Bam mı?"

"Sanırım fazla uyumlu değil."

"Umarım değildir."

Cherry bir an durdu, sonra ona dönüp, "Sorun ben değilim, değil mi? Yani, bakire olmasaydım benimle sevişirdin, değil mi?"

Jonathan ellerini başının arkasında kenetleri ve uzun uzun gerindi.

"Kesinlikle. Anında, bam."

Cherry, "Çünkü" diye sürdürdü, "ben gerçekten çok hoşum ve çok zenginim, hem vücudum da fena değil." Bir an susarak iltifat bekledi. "Hey! Vücudumdan söz ediyorduk!" Gene sustu. "Şey, hiç değilse göğüslerim güzel değil mi?"

Jonathan başını kaldırmadı.

"Kesinlikle. Müthiş."

"Kes artık. Şunlara bir bak. Standartlardan biraz küçükler, fakat dik ve baştan çıkarıcılar, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Jonathan göğüslerden birini tuttu ve profesyonel bir miyoplukla inceledi.

"Çok güzel" dedi, "ve ikisi daha da iyi."

"O halde neden kendini bırakıp benimle sevişmiyorsun?"

"Çünkü sen özellikle baştan çıkarıcı davranıyorsun. Ayrıca da bakiresin. Baştan çıkarıcılığı affedebilirim. Fakat bakireliği asla. Şimdi neden bluzunu giymiyorsun?"

"Hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Kim bilir? Birdenbire normal bi itki duyabilirsin ve ta-da!"

"Ta-da mı?"

"Bamdan daha iyi. Sana biraz daha kahve vereyim."

Fincanını tekrar doldurdu, sonra yataktan kalktı.

Cherry, Jonathan'ın en yakın komşusuydu, yolun çeyrek mil kadar ötesinde hizmetçileriyle birlikte büyük bir malikânede oturuyordu Mülkleriyle bağlantılı yapay kumsalın bakım masraflarını paylaşıyorlardı. Cherry'nin şimdi ölü olan babası, avukat James Mathew Pitt malikaneyi ölümünden kısa bir süre önce almıştı, Cherry de malikâneyi yönetmekten hoşlanıyordu. Jonathan yolculukları sırasında evinin bakımını ve faturalarının ödenmesi işini ona bırakıyordu. Zorunluluktan dolayı kıza bir anahtar vermişti. Kız kütüphanesini kullanabiliyor ve verdiği partiler için şampanya ödünç alıyordu. Jonathan bu partilerden hiçbirine gitmemişti, Cherry'nin çevresindeki gençlerle karşılaşmaya bayılmıyordu. Söylemeye gerek bile yok, Cherry onun hakkında bir öğretmen ve sanat eleştirmeni olduğunun dışında hiçbir şey bilmiyordu. Zemindeki özel galeriye hiçbir zaman davet edilmemişti.

Seks oyunları yavaş yavaş cilveler ve reddedilmeler biçimine bürünmüştü. Bütün oyun Jonathan'ın kızı istememesine dayalıydı. Jonathan bir kez kabul etse Cherry herhalde düşüp bayılırdı. Her iki taraf da şaka yaptığı için aralarındaki mücadele her zaman eğlenceliydi.

Uzun bir sessizlikten sonra Cherry ona bakmadan konuştu.

"Long Island'da yirmi dört yaşındaki tek bakire olduğumu biliyor musun? Felçlilerle rahibeleri saymazsak tabii. Bu senin suçun. İnsanlığa karşı bunu

borçlusun."

Jonathan yataktan fırladı.

"Bakirelerden kaçınmak benim için yalnızca ahlak sorunu değil. Aynı zamanda mekanik bir sorun. Bakireler yaşlı adamlar için zordur."

"Tamam. Kendini cezalandır. Kendini etin zevklerinden mahrum et. Bak bakalım aldırıyor muyum."

Jonathan'ı banyoya kadar izledi. Banyo kapısında Roma havuzuna dolan suyun sesini bastırmak için bağırmak zorunda kaldı.

"Biliyorsun, aslında gerçekten aldırıyorum. Ne da olsa biriyle başlamak gerek."

Jonathan arkadaki tuvaletten seslendi.

"Çöpleri de birinin toplaması gerekiyor. Fakat bu kişi ben değilim." Sifonu hızla çekti.

"Güzel bir benzetme!"

Jonathan banyoya dönerek sıcak suyun içine girdi. "Neden giyinip bize kahvaltı hazırlamıyorsun?"

"Ben senin karın değil sevgilin olmak istiyorum." Fakat istemeye istemeye yatak odasına geri döndü.

Jonathan onun arkasından "Aşağı inmeden önce üzerine gömleğini giy" diye seslendi. "Orada Bay Monk ile karşılaşabilirsin." Bay Monk onun bahçıvanıydı.

"Acaba bu utanç verici bakirelikten kurtulmama o yardımcı olur mu?"

Jonathan kendi kendine mırıldandı. "Ona verdiğim paraya bakılırsa, yardımcı olmaz."

Cherry çıkarken, "herhalde yumurtalarını çiğ yemek istersin" diye seslendi.

Kahvaltıdan sonra Cherry bahçede gezinirken, Jonathan da kütüphanede sabah gelen mektupları inceledi. Niyeti biraz çalışmaktı. ClI'nın her zamanki mavi zarfını bulamayınca şaşırdı ve endişelendi.Onaylamadan döndükten sonra geceyarısı posta kutusuna bırakılırdı. Jonathan bunun unutkanlık olmadığından emindi. Dragon bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Fakat beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden hesaplarını incelemeye başladı ve yeni Pisarro için on bin dolar harcayıp yaz için

bahçıvana para verdikten sonra eline çok az para kaldığını gördü. Bu mevsim lüks bir hayatı olmayacaktı, fakat idare edebilirdi. Brooklyn'deki yasadışı tablo satıcısına bugün para vereceğine dair söz verdiğini endişeyle hatırladı. Ona telefon edip resmi bir gün daha tutması için ikna etmeye karar verdi.

Adam, "... yani ne zaman alabilirsin, Jonathan?" diye sordu.

"Sanırım yarın. Ya da öbür gün."

"Öbür gün diyelim. Yarın ailemi Jones Beach'e götüreceğim. Kararlaştırdığımız gibi yirmi bini getiriyor musun?"

"On bin kararlaştırmıştık."

Satıcı, "yalnızca on bin mi?" diye sordu, sesinde biraz hayıflanma vardı.

"Yalnızca on bindi."

"Jonathan ben ne yapıyorum? Senin için dostluğumun çocuklarımın geleceğini tehlikeye atmasına izin veriyorum. Fakat anlaşma anlaşmadır. Ben felsefi bir insanım. Zarif bir şekilde kaybederim. Fakat parayı mutlaka öğleden önce getir. Malı burada tutmak benim için tehlikeli. Ayrıca başka bir müşteri daha var."

"Tabii ki yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem. Çalarım. Başka bir alıcı daha var. Yirmi bine. Bugün benimle ilişkiye geçti. Yani tabloyu kaybetmek istemiyorsan, elini çabuk tut. Anladın mı?"

"Anladım."

"İyi. Ailen nasıl?"

"Ben evli değilim. Hep böyle yapıyorsun. Her seferinde bana ailemin nasıl olduğunu soruyorsun, ben de her seferinde sana evli olmadığımı hatırlatıyorum."

"Şey, ben unutkan bir adamım. Yalnızca on bin dolar olduğunu nasıl unuttuğumu hatırla. Fakat ciddi olalım, bir ailen olmalı. Uğruna çalışacak çocukların olmayınca hayatın ne anlamı olabilir? Buna cevap ver."

"Öbür gün görüşürüz."

"Bekleyeceğim. Çabuk ol, Jonathan. Bir müşteri daha var."

"Bunu söylemiştin."

Jonathan telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika masasında sıkıntıyla oturdu, Pisarro'yu kaybetme korkusuyla bütün keyfi kaçmıştı. Dragon'un karmaşık kafasından neler geçtiğini rahatsız bir şekilde düşündü.

Cherry bahçeden ona seslendi.

"Tenis oynamak ister misin?"

Canı sıkkın bir şekilde oturmakla eline geçecek bir şey yoktu, bu yüzden kızın teklifini kabul etti. Fırtına gökyüzünü bulutlardan temizlemişti ve güneş pırıl pırıldı. Bir saat kadar tenis oynadılar, sonra susuzluklarını şampanyayla giderdiler. Cherry, Jonathan'ın şampanyayı bira gibi şişeden içme alışkanlığını taklit etti. Daha sonra biraz yüzerek serinlediler. Cherry üzerinde tenis şortuyla yüzdü ve dışarı çıktığında Şortu neredeyse şeffaftı.

Islak şortunun içinden görünen karanlık ecu'sunu süzerek "Kendimi bir italyan yıldızı gibi hissediyorum" dedi.

Jonathan da sıcak kumlara kendini atarak, "ben de öyle" dedi.

Cherry onun üzerine elleriyle kum dökerken havadan sudan söz ettiler. Cherry, haftasonunu arkadaşlarıyla Point'de geçireceğini söyledi, Onu da davet etti. Jonathan reddetti; Cherry'nin çok genç ve fazla liberal arkadaşları tavırları ve karmaşık akıllarıyla onu sıkıyordu.

Kumsala serin bir rüzgar esmeye başladı: akşamdan önce yağmur yağacağını gösteren bir belirti. Cherry fazla umutlu olmadan Jonathan'ın onu yatağının sıcaklığına götürmesini önerdikten sonra evine gitti.

Jonathan kiliseye dönerken bahçıvan Monk'u gördü. Bir an karşılaşmamak için arkadan dolaşmayı düşündü, fakat çalışanından çekindiği için utandı ve cesurca ilerledi. Bay Monk Island'dakı en iyi bahçıvandı, fakat fazla arandığı söylenemezdi. Tam bir paranoyak olan Monk, otların, çiçeklerin ve ağaççıkların onun düşmanı olduğu, onu ellerine geçirmek için her tür yola başvurdukları yolunda bir teori geliştirmişti. Otları sadistçe bir zevk ve büyük bir enerjiyle kesiyor, bu arada da saldırgan bitkilere sürekli küfrediyordu. Bahçelerle zeminler onun elinde inadına gelişiyor, o da bunu hesaplı bir aşağılama olarak değerlendirip nefretini daha da geliştiriyordu.

Jonathan saygıyla yaklaşırken Monk bir çiçek yatağının kenarını kürekle cezalandırıyor, bir yandan da kendi kendine homurdanıyordu. Jonathan usulca "işler nasıl gidiyor, Bay Monk?" diye sordu.

"Ne! Ah, siz misiniz Bay Hemlock. Berbat. İşler berbat gidiyor. Bu boktan çiçekler sudan başka bir şey istemiyor! Su, su, su! Su kafalılar Hey, komşu bayanın giydiği o mayo da nasıldı öyle? Her yanı ortadaydı. Biraz çarpıktı. Şu küreğe bak! Ortadan büküldü! Bu günlerde herşeyi böyle yapıyorlar! Beş kuruş etmeyen şeyler! Hatırlıyorum da kürekler..."

Jonathan özür diler bir tarzda herşeyin çok iyi göründüğünü mırıldandı, sonra eve doğru uzaklaştı.

Salonun serin ve güven veren ortamına girer girmez aç olduğunu fark etti. Ceviz, Polonya sosu, bir elma ve biraz şampanya aldı. Sonra bir pipo içip rahatladı, telefonun çalmasına aldırmıyor gibiydi. Dragon hazır olduğunda onu arayacaktı. Onun aramasını beklemek en iyisiydi.

Düşüncelerini dağıtmak için galeriye indi ve bir süre resimlerle oyalandı. Sonra masasına oturup uzun zaman önce yazması gereken Lautrec makalesini istemeye istemeye yazmaya çalıştı, fakat bir türlü yazamıyordu. Kafasında Dragon'un planları ve tehlikedeki Pisarro vardı. Sözcüklere dökmemiş olsa da CII için çalışmaya devam edemeyeceğini bir süredir biliyordu. Elbette işten soğumasında vicdanın hiçbir rolü yoktu. Casusluk ortamının iğrenç altkültüründen birini öldürme konusunda tek hissettiği şey, onlarla karşılaşmak zorunda kaldığı için duyduğu güceniklikti. Belki de yorulmuştu. Ya da neden gerginlikti. Keşke Dragonlar, Popelar ve Melloughlar olmadan yaşam biçimini, evini ve tablolarını sağlayabilseydi...

Miles Mellough. Bu adı düşününce çene kasları gerildi. Yaklaşık iki yıldır sabırla kaderin ona Miles ile karşılaşma şansı vermesini bekliyordu. Borç ödenene dek CII desteğini bırakmamalıydı.

Çok az insanın soğuk zırhından içeri sızmasına izin vermişti. Sızabilenlere kılı kılına sadıktı ve dostlarının da kendisinin katı dostluk ve sadakat kavramlarına katılmalarını isterdi. Fakat yaşamında yalnızca dört kişi onun dostluğunu hak edecek ve öfkesine maruz kalma riskine atılacak kadar yakın olabilmişti. Üç yıldır görmediği, fakat birlikte dağlara tırmanıp bira içtiği Ayı Ben Bowman vardı. Herşeyde gülünecek bir şey bulma yeteneğine sahip olan Fransız ajanı Henri Baq vardı. Baq'in karnını iki yıl önce yarıp öldürmüşlerdi. Henri ve Jonathan'ın en yakın arkadaşı olduktan sonra Baq'in ölümünden sorumlu olan Miles Mellough vardı.

Dördüncüsü, bir onaylama işinde Jonathan'a ihanet eden bir Yunanlıydı. Jonathan'ın yaşamını yalnızca şans ve gece yarısı umarsızca dört mil boyunca yüzmek kurtarmıştı. Elbette ki Jonathan Kıbrıslı bir Yunanlı'ya

güvenen bir kişinin Truvalılar'ın akıbetine uğramayı hak ettiğini bilecek kadar akıllıydı, fakat bunu bilmek ona Ankara'da rastlayana dek fırsat kollamaktan onu alıkoymadı. Yunanlı, Jonathan'ın onu sattığını bildiğinin farkında değildi —belki de Yunanlı olduğu için olayı bile unutmuş olabilirdi— bu yüzden tereddüt etmeden en sevdiği rakının hediye edilmesini kabul etti. Rakı şişesine tatula konulmuştu. İşi yapan yaşlı Türk, tatula tohumlarını yakma ve daha sonra rakının konulduğu toprak kavanozun içine dumanını alma gibi eski bir yöntem kullanmıştı.

1cm

Yunanlı şimdi bir akıl hastanesinde ve hep orada kalacak. Orada bir köşeye çömelip öne arkaya sallanıyor ve sürekli tek bir notayı terennüm ediyor.

Yunanlının işi görüldükten sonra, geriye yalnızca Miles Mellough'un hesabı kalıyordu. Jonathan, bir gün Miles ile hesaplaşacağından emindi.

Telefonun sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Hemlock. Montreal'den raporlar geldi. İyi iş, ahbap." Clement Pope'un bir sigorta satıcısınınkine benzeyen sesi Jonathan'ı sinirlendirmeye yetti.

"Bu sabah param posta kutusunda değildi, Pope."

"E, ne olmuş?"

Jonathan kendini kontrol etmek için derin bir soluk aldı.

"Dragon ile konuşmak istiyorum."

"Benimle konuş. Ben hallederim."

"Senin gibi bir uşakla zaman kaybedecek değilim. Telefonu Dragon'a bağla."

"Belki oraya gelip güzel bir konuşma yaparsak..." Pope kasten Jonathan'ı kızdırıyordu. Jonathan'ın onunla birlikte görülmek istemeyeceğini biliyordu. Dragon ortada görülmediği için, Pope Aİ Bölümü'nün görünür yüzü haline gelmişti. Onunla görüşmek arabanıza "CII'yı destekliyorum" çıkartması yapıştırmaktan farksızdı.

"Paranı istiyorsan ahbap, işbirliği yapsan iyi olur. Dragon seninle telefonda konuşmak istemiyor, seni görmek istiyor."

"Ne zaman."

"Hemen. Mümkün olduğu kadar çabuk trene binmeni istiyor."

"Tamam. Fakat ona bu paraya ihtiyacım olduğunu hatırlat."

"Bunu bildiğinden eminim, dostum." Pope telefonu kapadı.

Jonathan kendi kendine söz verdi. Bir gün bu orospu çocuğuyla bir odada on dakika yalnız kalırsa... Biraz daha düşünerek süreyi beş dakikaya indirdi.

NEW YORK - 11 HAZİRAN

"Bu öğleden sonra özellikle çekici görünüyorsunuz, Bayan Cerberus."

Kadın kafasını kaldırmaya zahmet etmedi.

"Şuradaki lavaboda ellerini yıka. Yeşil sabunu kullan."

"Bu yeni." Jonathan normal lavabo yerine cerrahların dirsekleriyle kullandığı kolları olan hastane lavabosu bulunan yere doğru gitti.

Bayan Cerberus, "Asansör pis" dedi, sesi cildi kadar kuruydu. "Bay Dragon da bitkin durumda. Bir aşamanın sonuna geldi." Bunun anlamı, çok yakında kanının tamamen değiştirileceği demekti.

Jonathan, ellerini otomatik kurutmayla kuruturken

"Kan bağışında bulunmak niyetinde misiniz?" diye sordu.

"Aynı kan türünden değiliz."

"Bunda bir pişmanlık mı seziyorum?"

Kadın belirgin bir gururla, "Bay Dragon'un kanı ender bulunan bir kan" dedi.

"Kesinlikle öyle. Şimdi içeri girebiliyor muyum?"

Bayan Cerberus onu inceledi. "Soğuk aldın mı? Nezle misin? Mide rahatsızlığın var mı?"

"Yalnızca kıçımda hafif bir sızı var, bu da yeni oldu." Bayan Cerberus masasının üstündeki düğmeye bastı ve daha fazla konuşmadan ona ara bölmeyi gösterdi.

Her zamanki kırmızı ışık yakılı değildi, fakat yükselen sıcaklık her zamanki gibi boğucuydu. Dragon'un bürosunun kapısı açıldı.

"İçeri gir, Hemlock." Dragon'un metalik sesinde zayıf bir titreme vardı.

"Kırmızı ışığın olmamasını bağışla. Her zamankinden daha savunmasız durumdayım ve o soluk ışık bile bana acı veriyor."

Jonathan el yordamıyla deri koltuğun arkalığını buldu.

"Param nerede?"

"İşte benim Hemlock'um. Hemen konuya girer. Normal konuşmalarla zaman yitirmez. Gecekondu ortamının izleri belli oluyor."

"Paraya ihtiyacım var."

"Doğru. Bu para olmadan ev masraflarını karşılayamazsın. İstediğin pisarro'yu almaktan hiç söz etmeyelim. Bu arada, tabloya başka bir müşteri daha olduğunu duydum. Kaybedersen üzülürüm."

"Paramı vermemeye mi niyetlisiniz?"

"Sana akademik bir soru sorayım, Hemlock. Ödemeyi yapmazsam tepkin ne olur?"

"Bunları yakarım." Jonathan parmaklarını gömlek cebine soktu.

"Orada ne var?" Dragon'un sesinde endişe yoktu. Adamlarının giren herkesi nasıl tepeden tırnağa aradıklarını biliyordu.

"Bir kutu kibrit. Kibritlerden birini yaksam nasıl bir acı duyacağını biliyor musun?"

Dragon'un ince parmakları otomatik bir hareketle gözlerine gitti, fakat renksiz derisinin çok az koruma sağladığının farkındaydı. Zoraki bir cesaretle, "Çok iyi Hemlock. Sana olan güvenimi doğruladın. Gelecekte adamlarım kibritleri de aramak zorunda kalacak."

"Param ne olacak?"

"Şurada. Masanın üstünde. Aslında parayı sana her an verebilirdim. Yalnızca gelip önerimi dinleyesin diye burada tuttum." Üç kere kuru sesiyle "ha, ha, ha" diye güldü.

"Kibrit işi güzeldi." Gülme zayıf, hırıltılı bir öksürüğe dönüştü ve bir süre konuşamadı.

"Afedersin. Gerçekten iyi değilim."

Jonathan kalın zarfı ceketinin cebine koyarken "Seni rahatlatmak için" dedi, "kibritim olmadığını söylemeliyim. Ev dışında sigara içmem."

"Elbette! Bunu unutmuşum." Sesinde gerçek bir takdir vardı.

"Gerçekten çok iyi. Fazla saldırgan göründüysem özür dilerim. Şimdi hastayım, bu da beni huysuzlaştırıyor."

Jonathan pek sık rastlamadığı huysuzlaşma kelimesine güldü. Dragon'un yabancılara özgü İngilizce'sinin kusursuzluğunu tuhaf sözcük seçimleri, aşırı vurgular bozuyordu.

"Neler oluyor Dragon?"

"Üstlenmen gereken bir görev var."

'Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum. Paraya ihtiyacım olmadıkça iş almadığımı biliyorsun. Neden diğer Onaylama elemanlarından birini kullanmıyorsun?"

Pembe ve kırmızı gözler ortaya çıktı.

"Keşke yapabilseydim. İsteksizliğin canımı sıkıyor. Fakat bu görev deneyimli bir dağcı gerektiriyor ve sanabileceğin gibi bizim bölümde bu tür yeteneklere sahip fazla adam yok."

"Üç yıldan daha uzun bir süredir dağa tırmanmadım."

"Bunu da düşündük. Seni eski haline getirecek kadar zamanımız var."

"Neden bir dağcıya ihtiyacınız var?"

"Ancak işbirliği yaparsan ayrıntıları seninle tartışabilirim."

"Bunu unut gitsin."

"Bir kozum daha var Hemlock."

"Öyle mi?"

"Eski adamlarımızdan biri —*senin eski bir dostun*— de işin içinde. Dragon sözlerinin etkisini artırmak için sustu.

"Miles Mellough."

Kısa bir sessizlikten sonra Jonathan, "Miles işi sizi ilgilendirmez Onunla kendimce hesaplaşacağım."

"İnatçı bir adamsın, Hemlock. Eğilmeye zorlandığın zaman kırılmayacağını umarım."

"Nasıl zorlanacağım?"

"Oh, aklıma bir şey gelecektir." Dragon'un sesinde belirgin bir titreme vardı ve ağrıyı geçirmek için elini göğsüne bastırdı.

"Çıkarken Bayan Cerberus'a buraya gelmesini söyler misin?"

Jonathan, Dragon'un bulunduğu binanın kapısına sığındı. Yağmur sel gibi yağıyordu. Boş bir taksi sokağın öbür ucundan yavaş yavaş geliyordu. Jonathan bağırıp el sallayan insanlara katılmak için yerinden ayrıldı, fakat taksi yürüyüp gitti. Şoför neşeyle ıslık çalıyor, muhtemelen Rusça gramerinde takıldığı bir noktayı düşünüyordu. Jonathan küçük mağarasının sığınağına geri döndü ve sıkıntıyla dışarıya baktı. Fırtınanın havayı karartmasıyla akşam olduğuna inanan otomatik sokak lambaları yandı. Başka bir taksi daha göründü. Jonathan umutlu olmasa da, bu taksi şoförünün zengin olmadığını ve para kazanmayı umduğunu düşünerek kapıdaki yerinden ayrıldı. Sonra taksinin içinde biri olduğunu gördü. Geri dönerken şoför kornasını çaldı. Jonathan şaşırmış bir şekilde durdu, bir yandan da ıslanıyordu. Şoför ona el etti. Jonathan yüzünde aptal bir "ben mi" ifadesiyle göğsünü gösterdi. Arka kapı açıldı ve Jemima seslendi.

"İçeri gelecek misin, yoksa orası daha mı iyi?"

Jonathan arabaya atladı. Araba trafiğe karışarak bekleyenlerin protestolarından uzaklaştı.

Jonathan "Suların üstüne damlamasını istemem" dedi, "fakat gerçekten çok güzel görünüyorsun. Nereden geliyorsun? Çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?" Jemima'yı tekrar gördüğüne çocuk gibi sevinmişti. Onu sık sık düşünmüş gibi geliyordu ona. Fakat muhtemelen düşünmedim diye karar verdi. Neden düşünecekti ki?

Jemima, "Kapıdan çıktığını gördüm" dedi, "ve o kadar komik görünüyordun ki, sana acıdım."

"Ah. Eski bir tuzağa düştün. Yağmurda ıslanırken her zaman komik görünmeye çalışırım. Belki geçen bir hostes bana acıyabilir."

Şoför trafiğe aldırmadan dönüp onlara baktı.

"Bu çift tarife olur, ahbap."

Jonathan buna bir itirazı olmadığını söyledi.

"Çünkü böyle bir yağmurda iki yolcu almak zorunda değiliz." Akan trafiğe şöyle bir göz attı.

Jonathan buna da olur dedi.

"Çift tarife uygulamazsak bütün bu kahrolası şehirdeki herkes kardeşini arabaya almaya kalkar. Bunu bilirsiniz."

Jonathan öne eğilip şoföre nazikçe gülümsedi.

"Neden işbölümü yapmıyoruz? Sen arabayı sür, biz de konuşalım." Sonra Jemima'ya döndü.

"Açlıktan ölürken bu kadar sakin ve güzel olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Ben mi açlıktan ölüyorum?" Sıcak kahverengi gözlerinde altın benekler neşeyle dans etti.

"Kesinlikle ölüyorsun. Bunu fark etmemene şaşırdım."

"Sanırım beni yemeğe davet ediyorsun."

"Ediyorum. Evet."

Jemima ona hınzır bir tavırla baktı.

"Biliyorsun ki yağmurda seni aldığım zaman bu cümlenin bütün olası anlamlarını da üstlenmiyorum."

"Tanrım, birbirimizi hiç tanımıyoruz bile! Sen neden söz ediyorsun? Yemeğe ne oldu?

Jemima bir süre düşündü. Sonra, "Hayır. Sanırım olmaz" dedi.

"Hayır demeseydin ne yemek isterdin?"

"Biftek, kırmızı şarap ve küçük bir tabak salata."

"Bunu olmuş bil."

Jonathan öne eğilip şoföre On dördüncü Cadde'ye gitmek üzere güneye dönmesini söyledi.

"Kararını verdin mi ahbap?"

"Sen dediğimi yap."

Taksi lokantanın önünde durduğunda, Jemima, Jonathan'ın koluna dokundu.

"Seni erimekten kurtardım. Sen de bana yemek ısmarlıyorsun. Bu kadar, tamam mı? Yemekten sonra herkes evine gidecek. Herkes kendi evine. Tamam mı?"

Jonathan onun elini tutup gözlerine ciddi ciddi baktı.

"Gem, insanlara güvenin zayıf." Kızın elini sıktı. "Bana anlatabilirsin? Nasıl bir adamdı, seni inciten adamdan söz ediyorum."

Jemima güldü. Taksi şoförü arabadan inip inmeyeceklerini sordu. Jemima lokantanın içine dalarken Jonathan taksi parasını ödedi. Yağmur ve trafik Jonathan'ın şoföre söylediği sözlerin duyulmasını engelledi, şoför bu

yüzden Jonathan'a bir an baktı, fakat çekip gitmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Lokanta basit ve pahalıydı, dekora bakmak için değil, yemek yemek için dizayn edilmişti. Jonathan biraz keyifli olduğu, biraz da Jemima'yı etkilemek istediği için bir şişe Lafite ısmarladı.

Şarap garsonu "Size 1959 şişesini önerebilir miyim?" diye sordu. Bu konudaki bilgisinin kusursuz olduğuna inanıyordu.

Jonathan "Biz Fransız değiliz" dedi gözlerini Jemima'dan ayırmadan.

"Efendim?" Garson garsonluğun üst katmanlarına özgü bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Biz Fransız değiliz. Yıllanmamış şaraplar bizi ilgilendirmez. Elinizde varsa bize '53, yoksa '55 getirin."

Garson giderken, Jemima, "Bu Lafite özel bir şey mi?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Jonathan garsona geri dönmesini işaret etti. "Lafite'i unutun. Bize onun yerine Haut-Brion getirin."

Bu değişikliğin hesabı azaltmak için olduğunu varsayan garson, Lafite'in üstünü yavaş yavaş çizip yerine Haut-Brion yazdı.

Jemima, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Hesabı düşündüğüm için, Bayan Brown. Lafite ziyan edilmeyecek kadar pahalıdır."

"Bunu nasıl bilebilirsin? Belki de hoşuma giderdi."

"Ah, kesinlikle hoşuna giderdi. Fakat değerlendiremezdin."

Jemima ona gözlerini kısarak baktı.

"Biliyor musun? Senin hoş bir insan olmadığın gibi bir duygu var içimde."

"Hoşluk fazla önemsenen bir niteliktir. Hoş olmak sert ya da parlak görünemeyen bir erkeğin takındığı tavırdır."

"Bunu kullanabilir miyim?"

"Oh, muhtemelen kullanacaksın."

"Ahh Johnson ile Boswell'in karışımı mı bu?"

"James Abbott McNeil Whistler ile Wilde'ın karışımı. Fakat tahminin kötü değildi."

"Bir centilmen ben haklıymışım gibi davranırdı. Senin hoş bir insan "olmadığını söylerken haklıydım."

"Bunu başka şeylerle telafi etmeye çalışacağım. Belki şiirsel ya da şakacı olurum. Ya da seninle aşırı derecede ilgilenirim. Zaten ilgileniyorum ya." Göz kırptı.

"Benimle alay ediyorsun."

"Bunu kabul ediyorum. Hepsi göstermelik. Kırılgan duygusallığıma karşı bir kalkan olarak nazik bir erkek gibi davranıyorum."

"Bu daha da kötü bir alay."

"Flugle Sokağı'nda olmak ister miydin?"

"İmdat."

Jonathan güldü.

Jemima iç çekip başını salladı. "Sen gerçekten tam bir gevezesin! İnsanların başlarını döndürene kadar konuşmanın mantık silsilesini karıştırma yeteneğim vardır. Fakat bu tür bir şey senin liginde yok değil mi?"

"Buna lig denilebilir mi bilmiyorum. Ne de olsa yalnızca bir takım ve bir oyuncu var."

"Gene başladık."

"Haydi yemeğimizi yiyelim."

Salata taze, biftekler büyük ve kusursuzdu ve yemekleri Haut-Brionile ıslattılar. Bütün yemek boyunca havadan sudan söz edip sanattan polikaya, çocukluk utanmalarından sosyal konulara kadar herşeyden konuştular. Bir konuya ancak onları eğlendirdiği sürece değiniyorlardı. İkisinin de alaylı bir tarzı vardı ve ne kendilerini ne de siyaset ve sanat alanlarındaki büyük isimleri ciddiye alıyorlardı. Çoğu zaman bir cümleyi bitirme ihtiyacı bile duymuyorlardı. Bazen kısa bir sessizliği bölüşüyorlar, iletişime karşı bir savunma olarak konuşmaya gerek duymuyorlardı. Pencere kenarında oturuyorlardı. Yağmur bir yağıyor, bir duruyordu. Gelip geçenlerin meslekleri ve gittikleri yer konusunda tahminlerde bulunuyorlardı. Jonathan farkında olmadan Gem'e eski bir erkek arkadaşıymış gibi davranıyordu.

Kadınlarla genellikle konuşmasının temelini oluşturan yatağa atma tavrını unutarak içten bir şekilde konuşuyordu.

Gem hayretle "Demek üniversitede öğretim üyesisin" diye sordu. "Yapma, Jonathan. Benim klişelerimi mahvediyorsun."

"Ya hostes olmaya ne demeli? Bunu nasıl yaptın?"

"Oh, bilmiyorum. Her yıl bölüm değiştirerek koleji bitirdim ve bir Rönesans Kadını olarak iş bulmaya çalıştım, fakat ilanlarda böyle bir başlık yoktu. Sonra yolculuk yapmak da bana hoş geldi. Havayollarındaki ilk siyah hostes olmak da eğlenceliydi. Halkla ilişkilerin Negress'iydim." Bu sözcüğü alayla söyledi. "Ya sen? Sen nasıl üniversite öğretmeni oldun?"

"Oh, koleji bitirdikten sonra bir Rönesans Erkeği olarak iş bulmaya çalıştım, fakat..."

"Tamam. Unut gitsin."

Sohbet sırasında Jonathan, Gem'in New York'ta üç gün kalacağını keşfetti ve bundan memnun oldu. Konuşmaya ara verdiler.

Gem, Jonathan'ın gülümsemesine tepki olarak "Komik olan ne?" diye sordu.

Jonathan, "Hiçbir şey" dedi, "ben."

"Hiçbir şeyle ben eşanlamlı mıdır?"

"Ben yalnızca..." Masanın üstünden nazikçe gülümsedi. "Seninle kurnaz olmaya kalkışmadığım aklıma geldi. Genellikle kurnaz olmaya çalışırım."

"Ya Flugle Sokağı'nda olmaya ne demeli?"

"Saçma sapan konuşmalar. Fakat senin gözlerini kamaştırmaya çalışmıyorum."

Gem başını sallayarak pencereden dışarıya baktı, yağmurun yerde dans edişini seyretti. Bir süre sonra "Bu güzel" dedi.

Jonathan onun neyi kastettiğini anladı. "Evet, güzel. Fakat biraz sarsıcı."

Gem gene başını salladı. Gem için de biraz sarsıcı olduğunu ikisi de biliyordu.

Konuşma evlere gelince, Jonathan heyecanla kendi evini anlatmaya başladı. Yarım saat ona evinin ayrıntılarını anlattı, onun gözlerinin önünde canlandırmasını sağlamaya çalışıyordu. Gem ilgiyle dinledi, gözlerinin küçük hareketleriyle anladığını belirtti. Jonathan sürekli konuştuğunu ve

muhtemelen sıkıcı olduğunu fark edip birdenbire sustuğunda, Gem, "İnsanın evi hakkında böyle şeyler hissetmesi çok güzel" dedi. "Çok da güvenli olmalı."

"Güvenli mi?"

"Duygusal olarak yaslanabileceğin bir ev. Karşılığında seni severek sıkmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Jonathan kesinlikle anlıyordu ve kızın duygularını böylesine sezmesinden biraz endişelendi. Onu evine götürmekten hoşlanacağını düşündü. Bütün gün oturup sohbet edeceklerdi. Bunu Gem'e söyledi.

"Eğlenceli olur herhalde. Fakat şimdi gidemeyiz. Bu doğru olmaz, Seni taksiye aldım, yemek yiyoruz, sonra evine gidiyoruz. Teknik açıdan bakarsak, fazla 'hızlı' gidiyor. Biz böyle olmamalıyız."

Jonathan da bunu kabul etti.

"Bir anlaşma yapabiliriz. Bir iki gün sevişmeden durabiliriz sanırım."

"Sen hile yaparsın."

"Belki de."

"Sen yapmazsan ben yaparım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Lokanta kapanmak üzereydi, garsonlar da istemedikleri yemekleri getirerek nazik bir şekilde sözlerini birkaç kez kesmişlerdi. Jonathan gereğinden fazla bahşiş bıraktı, servis için değil geçirdiği harika zaman için para ödüyordu. Servisin farkında bile değildi.

Gem'in kaldığı otele yürümeye karar verdiler, çünkü fazla uzakta değildi ve çünkü yağmurdan sonra sokaklar boş ve serindi. Uzun sessizlikler ve küçük konuşmalarla yürüdüler. Gem, Jonathan'ın koluna girmişti, fark ettiği küçük şeyleri parmaklarını hafifçe sıkarak Jonathan'a gösteriyordu. Jonathan da onun elini sıkarak karşılık veriyordu.

Birdenbire kendilerini otelin önünde bulunca şaşırdılar. Lobide el sıkıştılar, sonra Gem, "Yarın sabah trenle gelsem olur mu?" diye sordu. "Beni istasyonda karşılarsın, kilisene bir bakmış oluruz."

"Sanırım bu... çok iyi olur."

"İyi geceler, Jonathan."

"İyi geceler."

Jonathan şehrin her zamanki gibi çirkin görünmediğini fark ederek tren istasyonuna yürüdü. Muhtemelen yağmur şehri güzelleştirmişti.

LONG ISLAND - 12 HAZİRAN

Jonathan çıplak ayakla yatak odasına doğru gitti. Bütün dikkatini elindeki kahve fincanına vermişti, fakat gene de birkaç damlasını döktü. Büyük iki kulplu bir cafe au lait fincanıydı ve birkaç dakika duvara dayanarak çevresine gurur ve hazla baktı. Salonda sabah güneşinin ışıkları oynaşıyordu. Ancak ev kendisini bir zırh gibi sardığı zaman huzurlu oluyordu. Düşünceleri Jemima'yı zevkli bekleyişiyle Dragonla son karşılaşmasının verdiği rahatsızlık arasında gidip geliyordu.

Daha sonra, galeriye indiği zaman cesaretini topladı ve Lautrec makalesi üzerinde çalışmayı denedi. Birkaç not aldı, fakat sonra kurşun kalem kırıldı. Ne yapalım. Kader böyle istedi. Kalem kırıldıysa suç onun değildi.

Masasının üzerinde Dragon'dan aldığı, içinde onbin dolar bulunan mavi ödeme zarfı duruyordu. Zarfı alıp güvenli bir yer aradı. Gözleriyle bir yer bulamayınca tekrar masanın üzerine bıraktı. Para kazanmak için böyle aşırılıklar yapan bir adam için Jonathan cimri değildi. Paranın onun gözünde bir çekiciliği yoktu. Eşyalar, rahatlık ve mülkler başka bir konuydu. Yarın öğleden sonra Pisarro'yu alacağını düşünerek sevindi. Pisarro'yu nereye asacağına karar vermek için duvarlara baktı, gözleri Henri Baq'in Budapeşte'de doğumgünü hediyesi olarak onun için çaldığı Cezanne'a takıldı: Henri'nin Basklılar'a özgü çarpık şakacılığı... birbirlerine maceralarını anlatırken gülüşmeleri... ceketleriyle boğa güreşi yaptıkları ve trafiği birbirine kattıkları Arles'deki sarhoşlukları. Henri'nin öldüğü günü hatırladı: Henri eliyle dışarı çıkmaması için bağırsaklarını tutuyor, şaka yapmaya çalışıyordu.

Jonathan bu görüntüleri kafasından atmak için başını salladı, ama boşuna. Piyanonun başına oturdu ve parmaklarını amaçsızca üzerinde dolaştırdı. Onlar bir ekipti: kendisi, Henri ve Miles Mellough. Miles Araştırma, Jonathan Onaylama, Henri de CII'ın Fransız eşdeğeri için çalışıyordu.

Görevleri beceriyle hızla yerine getiriyorlar ve barlarda oturup sanat ve cinsellikten ya da başka konulardan söz etmek için hep zaman buluyorlardı.

Sonra Miles, Henri'nin ölümünü hazırladı.

Jonathan bir parça Handel çaldı. Dragon, Jonathan'ı zorlamaya çalıştığı onaylama işinde Miles'ın da olduğunu söylemişti. Jonathan neredeyse iki yıldır Miles ile yeniden karşılaşacağı günü bekliyordu.

Bunu düşünme. Jemima geliyor.

Odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve Jemima'nın gelişini beklerken zaman geçirmek için bahçede oyalandı. Hafif bir esinti vardı ve çınar ağaçlarının yaprakları güneşte parlıyordu. Gökyüzü yukarıda masmaviydi, fakat kuzey ufkunda o gece fırtına olacağını haber veren koyu bulutlar vardı. Jonathan fırtınaları severdi.

Resmi havalı İngiliz bahçesine girdi. Labirenti çevreleyen çitler yeni budanmıştı. Labirentin derinliklerinden Bay Monk'un öfkeli şık şıklarını duyabiliyordu.

"Ah! İşte orada!" Şık! "Bu sana ders olsun, seni geri zekalı çalı!" Şık! Şık! "Pekala, ukala dal! Uzan bakalım, ben de seni böyle keserim! Aynen böyle!" Şık!

Jonathan sesin geldiği yeri saptamaya çalıştı, böylece Bay Monk ile karşılaşmaktan kurtulurdu. Fazla ses çıkarmamak için parmak uçlarına basarak yürüdü.

"Onlardan hoşlanmadın mı?" Bay Monk'un sesi bal gibi tatlıydı. 'Oh, arkadaşlıklarından hoşlanmadın. Anlıyorum. Sen böyle uzak durursan, ben de seni keserim." Sonra birden kükredi. "Gurur! Senin sorunun bu! Ben gururu iyileştirmesini bilirim!" Şık! "İşte!"

Jonathan hareket etmeye cesaret edemeden duvarın kenarına büzüldü, Bay Monk'un sesinin nereden geldiğini tahmin edemiyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jonathan kendi halini düşündü. Bahçıvanıyla karşılaşma düşüncesinden ürken bir adam. Gülümsedi, başını salladı ve ayağa kalktı.

"Burada ne yapıyorsunuz Dr. Hemlock?" Bay Monk'un sesi hemen arkasından geliyordu.

"Oh! Şey! Merhaba." Jonathan kaşlarını çattı ve ayak parmağını bir tarha soktu. "Bu —ah— buradaki otlar, Bay Monk. Onları inceliyordum. Bana

komik geldiler. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Bay Monk buna dikkat etmemişti, fakat büyüyen şeyler konusunda en kötü düşüncelere inanmaya her zaman hazırdı.

"Nasıl komik Dr. Hemlock?"

"Şey... her zamankinden daha yeşil. Olması gerekenden daha yeşil. Tabii ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Bay Monk otları inceledi, sonra yakındaki diğer otlarla karşılaştırdı.

"Öyle mi?"

Saldırgan otlara doğru hamle yaparken gözleri öfkeyle büyüdü.

Jonathan kararlı bir rahatlıkla patikada ilerledi ve ilk köşeyi döndü. Eve hızla yürürken labirentten Bay Monk'un sesini duyabiliyordu.

"Sizi aptal otlar! Hep büyürsünüz! Kahverengi olamazsanız, fazla yeşil olursunuz! Pekala, bu aklınızı başınıza getirir!" Şık!

Jonathan istasyona giden ağaçlıklı yolda arabasıyla gidiyordu. Tren muhtemelen rötar yapacaktı. Bu Long Island'ın geleneğiydi, fakat Jemima'yı bekletme riskine atılmak istemiyordu. Arabası Avanti markaydı: lüks yaşamına uyan bir araba. Arabanın hali kötüydü, çünkü arabaya hiç dikkat etmiyor ve kötü sürüyordu, fakat arabanın çizgileri ve zarifliği ona hitap ediyordu. Araba sonunda işe yaramaz olduğu zaman evin önündeki çimenliğe koyarak çiçek ekecekti.

Platforma yakın bir yere park etti, arabanın çamurluğu gri, güneşten solmuş tahta zemine değiyordu. Ilık güneşin etkisiyle tahtadan hoş bir koku geliyordu. Pazar günü olduğu için platform ve park yeri boştu. Koltuğa yaslanıp uyuşuk bir şekilde beklemeye başladı. Kendini treni ayakta beklerken düşünemiyordu, çünkü...

... Henri Baq, Gare St. Lazare'nin beton geliş peronunda öldürülmüştü. Jonathan sık sık büyük çelik kubbeli istasyonun dumanlı halini düşünüyordu. Sırıtan dev palyaçoyu da.

Henri gafil avlanmıştı. Bir görevi henüz bitirmişti ve karısıyla çocukları olmadan ilk kez tatile çıkıyordu. Jonathan onu geçirmeye geleceğine söz vermiş, fakat Place de L'Europe'daki trafik yüzünden geç kalmıştı.

Henri'yi uzaktan gördü ve kalabalık başların üzerinden birbirlerine el salladılar. Saldırgan bıçağı tam o sırada Henri'nin midesine saplamış olmalıydı. Hoparlörün sesi, tren sesleri ve bagaj vagonlarının gürültüsü

yüzünden duyulmuyordu. Jonathan kalabalığı yararak Henri'nin yanına vardığında Henri, Kış Sirki'nin dev posterine yaslanmıştı.

Jonathan, "Qu'as-Xu?" diye sordu.

Henri'nin çekik Basklı gözleri son derece hüzünlüydü. Bir eliyle ceketinin önünü tutmuş, yumruğunu midesine bastırmıştı. Aptal aptal gülümsedi ve "buna inanamıyorum" anlamında başını salladı, sonra gülümseme acı dolu bir sırıtışa dönüştü, kayarak yere oturdu, ayakları bir çocuk gibi önünde düz duruyordu.

Jonathan, Henri'nin nabzına bakmak için boğazına dokunduktan sonra ayağa kalktı, posterdeki palyaçonun delice sırıtışıyla karşı karşıya kaldı.

Marie Baq ağlamadı. Jonathan'a gelip ona haber verdiği için teşekkür etti, konuşmak için çocukları başka bir odaya aldı. Geri döndüklerinde çocukların gözleri kırmızı ve şişti, fakat hiçbiri ağlamıyordu. En büyük oğlan —onun adı da Henri'ydi— babasının rolünü üstlenerek Jonathan'a aperatif alıp almayacağını sordu. Jonathan kabul etti ve daha sonra onları yakınlardaki bir kafeye yemeğe götürdü. Neler olduğunu tam olarak kavrayamayan en küçük çocuk büyük bir iştahla yedi, fakat diğerleri ellerini bile sürmediler. En büyük kız bir kere kontrolünü kaybetmiş gibi burnundan bir hırıltı çıkardı ve kadınlar tuvaletine koştu.

Jonathan o gece Marie ile birlikte oturup kahve içti. Hayalci çocukların parçalar kestikleri muşambayla kaplı mutfak masasında pratik ve mali konuları konuştular. Sonra uzun bir süre konuşacak hiçbir şey bulamadılar. Tan ağaracağı sırada Marie derin bir iç çekişle iskemleden kalktı.

"Yaşamak zorundayız, Jonathan. Çocuklar için. Gel. Benimle yatağa gel."

Sevişmek kadar hayata bağlayıcı başka bir şey daha yoktur. Potansiyel intiharcılar hiçbir zaman sevişmezler. Jonathan, Baq'lar ile iki hafta kaldı ve Marie her gece onu ilaç gibi kullandı. Bir akşam sakin bir şekilde "Artık gitmelisin, Jonathan. Artık sana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sana ihtiyacım bittikten sonra devam edersek, anlamı farklılaşır" dedi.

Jonathan başını salladı.

En küçük oğlan, Jonathan'ın gideceğini duyunca hayal kırıklığına uğradı. Jonathan'a kendisini Kış Sirki'ne götürmesini istemeyi planlıyordu.

Birkaç hafta sonra Jonathan cinayeti Miles Mellough'ın yaptırdığını öğrendi. Miles CIIdan o sırada ayrılmış olduğu için, Jonathan onaylamayı

hangi tarafın yaptırdığından asla emin olamadı.

Jemima şoförün yanındaki koltuğun penceresinden dışarı bakarak, "Treni karşılaman güzeldi" dedi.

Jonathan şaşırdı. "Özür dilerim. Geldiğini fark etmedim." Bomboş platformu düşünerek bunun ne kadar saçma olduğunu kavradı.

Jonathan'ın evine doğru giderlerken, Jemima elini pencereden çıkararak çocuklar gibi avucuna hava doldurmaya başladı. Jonathan, kızı yüksek yakalıklı beyaz keten elbisesiyle güzel ve taze göründüğünü düsündü. Kız ne tamamen rahat ne de tamamen kayıtsız olan bir tavırla koltuğa gömüldü.

Jonathan başını ona doğru çevirerek, fakat gözünü yoldan ayırmadan "Yanında getirdiğin tek elbise bu mu?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle. Bahse girerim geceliğimi sinsice kahverengi kesekağıdında taşıyacağımı bekliyordun."

"Herhangi bir renkte olabilir. Aldırmazdım." Fren yapıp yan yola saptı, sonra yeniden otoyola döndü.

"Bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Köye geri dönüyoruz. Birkaç elbise almak için."

"Bunu sevmedin mi?"

"Yo sevdim. Fakat çalışmak için uygun değil."

"Çalışmak mı?"

"Elbette. Bunun bir tatil olduğunu mu sandın?"

Kız kaygıyla "nasıl bir iş?" diye sordu.

"Bana bir kayığı boyamamda yardım etmekten hoşlanırsın diye düşünmüştüm."

"Tuzağa düştüm."

Jonathan düşünceli düşünceli başını salladı.

Pazar günü köyde açık olan tek dükkânın önünde durdular: şehirden haftasonu için gelen turistleri cezbetmek için konulan balık ağları ve cam toplarla dekore edilmiş uyduruk bir Cape Cod yapısı. Dükkânın sahibi fazla konuşkan değildi; kırk beş yaşlarında, kilo almaya eğilimli, Edward tarzı dar bir takım elbise ve kalın bir kravat takmış ciddi bir adamdı. Konuştuğu zaman alt çene kemiği öne çıkıyor ve hecelerin üstüne basa basa konuşuyordu.

Jemima dükkânın arkasında şortlar, bir gömlek ve bir çift kanvas ayakkabı seçerken, Jonathan da dükkân sahibinin ölçü tahminlerini dikkate alarak başka şeyler aldı. Dükkân sahibinin öğütleri hiç de nazik değildi; sesinde bir hayal kırıklığı seziliyordu.

"Oh, sanırım on numara" dedikten sonra dudaklarını büzerek gözlerini kaçırdı. "Tabii birkaç çocuk doğurunca ölçüleri değişiyor. Bu tipler hep böyledir." Kaşları sürekli hareket halindeydi, birbirlerinden bağımsız hareket ediyorlardı.

Jonathan ile Gem arabayla bir süre ilerledikten sonra, Gem, "İlk kez bir önyargının kurbanı oluyorum" dedi.

Jonathan dükkân sahibini taklit ederek "Birçok kadınla tanıştım ve onlara hayran oldum" dedi. "En iyi arkadaşlarımdan bazıları kadındır..."

"Fakat erkek kardeşinin evlenmesini istemezdin, değil mi?"

"Şey, biliyorsun ki çevreye bir kadın geldiği zaman toprak fiyatlarına ne olduğunu bilirsin."

Yoldaki ağaçların gölgeleri asfaltta dans ediyor, güneş ışığı gözlerine giriyordu.

Gem paketlerden birini sıktı. "Hey, bu nedir?"

"Özür dilerim, fakat kesekağıtları yoktu."

Gem bir an sustu. "Anlıyorum."

Araba yoldan saptı ve kiliseyi gözlerden uzak tutan ağaçlı yola girdi. Kapıyı açtı ve geçmesi için Gem'e yol verdi. Gem salonun ortasında durdu ve çevresine bakındı.

"Burası bir ev değil, Jonathan. Bir film seti."

Jonathan, Gem'in ne halde olduğunu görmek için kayığın yan tarafına geçti. Gem'in burnu tahtadan çok az uzaktaydı ve dilini dikkatle dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Küçücük bir yerle uğraşıp duruyordu.

Jonathan, "uygun yeri bulmuşsun" dedi, "fakat kayığı atlamışsın."

"Çeneni kapa. Gidip kendi bölgeni boya."

"Hepsini bitirdim."

Gem dudak büktü. "Uyduruk iş yaptın herhalde."

"Kış gelmeden bitirme imkânın var mı?"

"Beni merak etme. Ben amacına ulaşmak için azimli biriyim. İş bitene kadar devam ederim. Hiçbir şey beni işimi yapmaktan alakoyamaz."

"Öğle yemeği önermek üzereydim."

"Satıldı." Fırçayı tiner kutusuna batırdı ve ellerini bir parça bezle sildi.

Gem banyo yapıp giysilerini değiştirdikten sonra yemek öncesi martini almak üzere Jonathan'ın yanına bara geldi.

"Küvet müthiş."

"Benim de hoşuma gidiyor."

The Better 'Ole'de yemek yemek için adanın öteki tarafına gittiler; yemekte deniz ürünleri ve şampanya vardı. Lokanta hemen hemen boştu ve gölgeli bir yerde olduğu için serindi. Çocuklukları konusunda sohbet ettiler ve Chicago cazının San Francisco cazına üstünlüklerini konuştular. Underground filmlerinden ve yemeğin üstüne soğuk karpuz yemekten hoşlandıklarından söz ettiler.

Sıcak kumun üzerinde yan yana yatıyorlardı. Gökyüzü artık parlak mavi değildi, kuzeyden kaçınılmaz bir şekilde ağır gri bulutlarla kaplanıyordu. İş giysilerini giymişlerdi, fakat çalışmaya gitmediler.

Jemima sonunda "Bu kadar güneş ve kum yeter" dedi ve oturdu. "Fırtınaya yakalanmak da istemiyorum, bu yüzden kalkıp evde gezineceğim. Tamam mı?"

Jonathan uykulu uykulu mırıldandı.

"Bir telefon edebilir miyim? Havayollarına nerede olduğumu söylemem gerek."

Jonathan gözlerini açmadı, zevkini çıkardığı şekerlemesinin dağılmasından korkuyordu.

"Üç dakikadan fazla konuşma" dedi, ağzını bile zor oynatıyordu.

Gem onun rahatlamış dudaklarından hafifçe öptü. Jonathan, "Peki" dedi. "Fakat dört dakikadan fazla değil." Jonathan eve döndüğü zaman akşam olmak üzereydi ve bulut küfesi bütün ufku kaplamıştı. Jemima'yı kütüphanede dolaşırken buldu, bir Hokusai baskısını inceliyordu. Jonathan bir süre onun omuzundan baktı, sonra bara gitti.

"Hava soğuyor. Biraz sherry ister misin?" Sesi salonda yankılandı.

"İyi fikir. Bu arada, barını sevmedim."

"Ya?"

Gem onun yanına geldi. "Bu nanik yapmak gibi bir şey. Anladın mı?"

"A, büyümüş dizesindeki gibi mi?"

"Evet. O dizedeki gibi." Gem şarap kadehini alıp mihraba oturdu. Jonathan onu kendi malıymış gibi zevkle seyretti.

"Oh! Bu arada!" Gem birdenbire içmeyi bıraktı. "Topraklarında deli bir adamın olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Evet. Buraya gelirken onunla karşılaştım. Mezara benzeyen bir delik kazarken öfkeyle küfrediyordu."

Jonathan kaşlarını çattı. "Kim olabilir ki?"

"Kendi kendine de mırıldanıyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten de küfrediyordu."

Jonathan başını salladı. "Buna bir bakacağım."

Jonathan biftekleri kızartırken Gem de salatayı yaptı. Meyvaları eve geldikleri zaman buzdolabına koymuşlardı ve yağmur yağma olasılığına karşın bahçede harap haldeki demir bir masaya yerleştikleri sırada üzümler buz kesmişti bile. Jonathan bir şişe Pichon-Longueville-Baron açtı ve gece ağaç tepelerinden gelen ışığı masadaki lambaların titrek ışığına dönüştürürken yemeklerini yediler. Titreme durdu, hava yoğun ve sakin bir hal aldı, kuzeyden şimşekler görüldü. Gökyüzünün kararmasını seyrederken rüzgarı içlerine çektiler. Jonathan daha sonra Jemima sigara yaktığı zaman sigarasının meteor izi gibi göründüğünü uzun bir süre hatırlayacaktı.

Jonathan uzun bir sessizlikten sonra konuştu.

"Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Jemima onun peşinden gitti. Jonathan mutfak çekmecesinin arkasından anahtarı alıp merdivenlerden aşağı inerken, kız, "bu biraz korkutucu görünüyor" dedi. "Yeraltı mezarlarına mı iniyoruz? Belki de kireç dolu bir çukur da vardır. Aslında senin hakkında ne biliyorum ki? Belki yolumu bulayım diye yere ekmek parçaları atsam iyi olacak."

Jonathan ışıkları yakıp yana çekildi. Jemima onun yanından geçerek içeri girdi, duvarlarda ışıldayan tablolara doğru gitti.

"Oh, tanrım! Oh, Jonathan!"

Jonathan masasının kenarındaki iskemleye oturarak kızın tablodan tabloya hızla gidişini izledi. Jemima bir resmin yanından ayrılmak istemeden diğerinin çekiciliğine kapılıyordu. Tek başına kahvaltı eden bir çocuk gibi hafif hayranlık ve haz sesleri çıkarıyordu.

Gözlerini faltaşı gibi açarak piyanonun üstüne oturdu ve bir süre Kaşan halıya baktı.

"Sen tuhaf bir adamsın, Jonathan Hemlock."

Jonathan başını salladı.

"Bütün bunlar yalnızca senin. Bu megaloman ev; bunlar..." eliyle ve gözleriyle odayı gösterdi. "Ve bütün bunları sırf kendine saklıyorsun."

"Ben benzeri bulunmayacak derecede bencil bir adamım. Biraz daha şampanya?"

"Hayır."

Gem başını üzgün üzgün sallarken yere baktı.

"Bütün bunlar senin için çok önemli. Bay Dragon'un bana anlattığından da önemli."

"Evet, önemli, fakat..."

... Bir süre hiçbir şey söylemediler. Jemima başını kaldırmadı, Jonathan da ilk şok olmuş bakıştan sonra gözlerini tablolara dikerek öfkesiyle şaşkınlığını dindirmeye çalıştı.

Sonunda iç çekip iskemleden kalktı.

"Pekala bayan, seni götürsem iyi olacak. Şehre giden son tren..." Sesi hafifledi.

Jemima uysal bir tavırla Jonathan'ın ardından gitti. Onlar galerideyken fırtına şiddetle patlamıştı. Şimdi yağmurun sesini, rüzgarın uğuldamasını, gökgürültüsünün uzaktaki sesini duyabiliyorlardı.

Mutfakta Jemima "Bana önerdiğin şampanya için zamanımız var mı?" diye sordu.

Jonathan incinmiş duygularını buz gibi bir naziklikle korudu.

"Elbette. Kütüphanede mi içmek istersin?"

Kızın üzüldüğünü biliyor ve yapay sosyal çekiciliğini bir silah gibi kullanıyordu. Long Island'daki evinden şehre gidip gelmenin zorluğu ve yağmurun yarattığı özel zorluklar üzerine sohbet ediyordu. Yağmur vitrayların üzerine yağar ve duvarlarda kırmızı, yeşil ve mavi ışıklar oynaşırken ağır deri iskemlelerde birbirlerine dönük olarak oturmuşlardı. Jemima, Jonathan'ın konuşmasını yarıda kesti.

"Sanırım böyle damdan düşer gibi söylememeliydim, Jonathan."

"Ya? Nasıl söylemeliydin, Jemima?"

"Böyle devam etmesine izin veremezdim. Yani sen gerçeği bilmeden bizim böyle devam etmemize izin veremezdim. Ve sana anlatmaktan daha ince bir yol bulamadım."

Jonathan, "Bana bir tuğlayla vurabilirdin" diye önerdi. Sonra güldü.

"Gözlerim kamaşmış olmalı. Sen gerçekten gözleri kamaştıran birisin. Karşılaşmamızın rastlantı olamayacağını anlamalıydım. Montreal'den bindiğim uçaktaydın. O taksiyle Dragon'un bürosunun önünden geçtin. Ne yapman gerekiyordu, Jemima? Beni arzuyla yakıp sonra Dragon'un istediği onaylamayı yapmayı kabul edene kadar vücudundan beni mahrum mu bırakacaktın? Yoksa sevişme sonrası savunmasızlık halindeyken kulağıma ikna edici sözler mi fısıldayacaktın?"

"Hiçbiri değil. Son görevin için verilen parayı çalmam söylendi."

"Kestirme bir yol."

"Aşağıdaki masada durduğunu gördüm. Bay Dragon senin paraya fena halde ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Haklı. Neden sen? Neden onun diğer uşaklarından biri değil?"

"Benim sana çabucak yaklaşabileceğimi düşündü."

"Anlıyorum. Ne kadar zamandır Dragon için çalışıyorsun?"

"Aslında onun için çalışmıyorum. CII'denim, fakat Araştırma ve İnfaz'dan değilim. Tanımanı önlemek için bölüm dışından birini seçtiler."

"Çok hassasça. Ne iş yaparsın?"

"Kuryeyim. Hostes kılıfı bu iş için uygun."

Jonathan başını salladı.

"Bunun gibi çok sayıda görevin oldu mu? Birini elde etmek için vücudunu kullanmak."

Jemima düşündü, sonra kolayca yalan söyledi.

"Birkaç kez." Jonathan bir süre sessiz kaldı. Sonra güldü.

"İlginç bir çift oluşturuyoruz. Bencil bir katil ve yurtsever bir fahişe. Çocuklarımızın nasıl olacağını görmek için çiftleşmeliyiz. Bencil fahişelere diyeceğim yok, fakat yurtsever katiller en kötü türdür."

"Jonathan." Aniden öfkelenen Jemima öne doğru eğildi.

"Bay Dragon'un almanı istediği bu görevin ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

Jonathan ona karşılık vermedi; hiçbir şeyi kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

"Sana ayrıntıları anlatmadığını biliyorum. İşi alacağından emin olana kadar anlatamaz. Fakat tehlikede olanın ne olduğunu bilseydin, kesinlikle işbirliği yapardın."

"Kuşkuluyum."

"Keşke sana anlatabilsem. Fakat bana verilen emirler..."

"Anlıyorum."

Jemima biraz sustuktan sonra

"Bu işten sıyrılmaya çalıştım" dedi.

"Ya? Öyle mi?"

"Bu öğleden sonra kumsalda yatarken çok çirkin bir şey olacağını kavradım, şimdiki halimiz..."

"Ne olmuş şimdiki halimize?" Soğuk bir merakla kaşlarını kaldırdı. Jemima'nın gözlerinde üzgün bir ifade belirdi.

"Her neyse, yanından ayrılıp Dragon'a telefon etmeye gittim, beni bu işten almasını rica ettim."

"Herhalde reddetti."

"Benimle konuşamazdı. Kan nakli yaptırıyordu. Fakat adamı reddetti — adı her neyse."

"Pope." Jonathan şarabını bitirdi ve bardağı masanın üzerine kararlı bir şekilde koydu.

"Bunu anlamak benim için biraz zor, biliyorsun. Bir süredir — Montreal'den beri— bu işin üzerindesin. Ve bu görevi almam gerektiği konusunda ikna olmuş görünüyorsun—"

"Almalısın, Jonathan!"

"... ve bütün bunlara rağmen güzel bir öğleden sonranın fikrini değiştirttiğine inanmamı bekliyorsun. Sanırım bir tuzakçıyı tuzağa düşürme hatasına düşüyorsun."

"Fikrimi değiştirmedim. Yalnızca ben yapmak istemedim. Ve bunun yalnızca güzel bir öğleden sonra olmadığını biliyorsun."

Jonathan kıza baktı, gözleri kızın bir gözünden diğerine gidip geliyordu. Sonra başını salladı.

"Evet, güzel bir öğleden sonradan daha öte bir şeydi."

"Benim için herşey bu öğleden sonra başlamadı. Günlerce senin kayıtlarını inceledim, dosyan utanç verecek derecede tamam. Çocukluğunun nasıl olduğunu biliyorum. CII'ın seni nasıl ele geçirdiğini biliyorum. Fransa'da arkadaşının öldürülmesini biliyorum. Hatta bu görevden önce televizyonda eğitsel bir programda seni izledim." Sırıttı. "Sanat hakkında ukala bir tavırla ders veriyordun. Oh, seninle karşılaşmadan önce yüzde doksan sana tutuldum. Sonra aşağıdaki odada — *beni oraya davet etmenden gerçekten memnun oldum*— dilimi tutamadım. Kayıtlardan oraya kimseyi götürmediğini biliyordum. Her neyse, odada sen o kadar mutlu bir şekilde otururken ve bütün o güzel resimler, masanın üzerinde korunmasız bir şekilde duran para dolu mavi zarf... sana herşeyi anlatmak zorundaydım."

"Söyleyecek başka bir şeyin var mı?"

"Hayır."

"Ayakkabılar, gemiler ya da balmumundan da mı söz etmek istemiyorsun?"

"Hayır."

"O halde." Kızın yanma gelip elleriyle onu iskemleden kaldırdı.

"Merdivenlerde yarış yapalım."

"Sen kazandın."

Jemima'nın gözlerine yağmurun parlattığı bir ışık huzmesi geliyor, şaşırtıcı anlarda altın benekleri ortaya çıkarıyordu. Jonathan alnını ona doğru eğdi, gözlerini kapadı, doyum ve hazla boğuk bir ses çıkardı. Sonra onu daha iyi görebilmek için geriye çekildi.

"Sana bir şey söyleyeceğim" dedi, "fakat gülmemelisin."

"Söyle."

"Çok güzel gözlerin var."

Jemima kadınlara özgü bir sakinlikle ona baktı.

"Çok tatlı sözler bunlar. Neden güleyim?"

"Bir gün anlatırım." Onu yavaşça öptü. "Belki de anlatmam. Fakat gülme konusundaki uyarı gene de geçerli olur."

"Neden?"

"Çünkü gülersen beni kaybedersin."

Bu görüntü kızı eğlendirdi, dolayısıyla güldü ve onu kaybetti.

"Seni uyarmıştım, değil mi? Gerçi fazla önemli değil ama, pek iyi değildim herhalde."

"Bundan söz etmeyelim."

Jonathan güldü.

"Bilmiyor musun? Bu seni çok şaşırtacak. En büyük özelliğim dayanıklılığımdır. Şaka yapmıyorum. Kendi hakkımda tavsiye edeceğim özellik dayanıklılıktır. Buna gülecek misin?"

"Zamanımız çok. En azından sigaraya uzanmadın."

Jonathan sırtüstü uzanarak tepelerindeki karanlığa doğru, "Herşeyi düşünecek olursak, doğanın gerçekten kaprisli bir orospu olduğu açık. Birlikte olduğum kadınlara hiçbir zaman aldırmadım. Genellikle fazla bir şey hissetmem. Bu nedenle de kontrolüm tamdır. Fakat seninle — önem verdiğim ve önemli olduğu zaman ve çünkü önem verdiğim ve önemli olduğu için— birdenbire doğudaki en hızlı silah haline geldim. Dediğim gibi doğa bir orospudur."

Gem ona döndü. "Hey, bütün bunlar ne demek oluyor? Herşey bitmiş gibi konuşuyorsun. Bense iki sevişme arasında olduğumuzu umuyordum."

Jonathan yataktan fırladı.

"Haklısın! Sevişme arası. Canlandırıcı şampanyadan getirene kadar burada bekle."

"Hayır, bekle." Gem yatağa oturdu, gümüşümsü ışık vücudunu aydınlattı.

"Buraya gel de konuşalım."

Jonathan yatağın kenarına uzanarak yanağını onun ayağına dayadı.

"Ciddi görünüyorsun."

"Ciddiyim. Bay Dragon'un işi hakkında..."

"Lütfen, Gem."

"Hayır. Hayır, bir an sessiz dur. Diğer tarafın çalıştığı biyolojik bir aygıt var. Çok çirkin bir şey. Biz yapmadan önce aygıtı bitirirlerse... Korkunç bir şey olur, Jonathan."

Jonathan kızın ayağını kendine çekti.

"Gem, bu tür bir yarışta kimin önde olduğu önemli değil. Çok korkmuş iki oğlanın el bombalarıyla düello etmelerine benziyor bu. Pimi ilk kimin çektiğinin gerçekten önemi yok."

"Pimi çeken biz olmazsak önemi olur!"

"Seattle'daki sıradan bir dükkân sahibinin insancıl biri olduğunu söylüyorsan, bu yüzde yüz doğrudur. Fakat Petropavlovsk'daki sıradan dükkân sahibi de öyledir. Gerçek şu: Pim Dragon gibi insanların elinde,hatta daha da kötüsü yeraltındaki bir bilgisayarın kısa devresinin insafında."

"Fakat, Jonathan..."

"O işi almayacağım, Gem. Yaşamak için yeterli param olduğu zaman onaylama işleri almam. Ve artık bu konudan söz etmek istemiyorum. Tamam mı?"

Gem sustu. Sonra kararını verdi.

"Tamam."

Jonathan onun ayağını öpüp ayağa kalktı.

"Şimdi şampanyaya ne dersin?"

Kızın sesi merdivenlerin başında onu yakaladı.

"Jonathan."

"Madam?"

"Seviştiğin ilk siyah kadın mıyım?"

Jonathan geriye döndü.

"Önemli mi?"

"Elbette önemli. Senin resim koleksiyoncusu olduğunu biliyorum ve merak ettim de..."

Jonathan yatağın kenarına oturdu.

"Kıçına bir şaplak indirmek gerek."

"Afedersin."

"Hâlâ şampanya istiyor musun?"

Gem kollarını açıp parmaklarıyla işaret etti.

"Daha sonra."

LONG ISLAND - 13 HAZİRAN

Jonathan gözlerini açar açmaz uyandı. Sakin ve mutlu. Yıllardır ilk kez uykuyla uyanıklık arasında bulanık ara aşamalar yoktu. Her kası gerilimle dans edene dek gerindi. İçinden bağırmak, canlı bir gürültü yapmak geliyordu. Bacakları çarşaftaki ıslak bir noktaya dokununca gülümsedi. Jemima yatakta değildi, fakat yattığı yer hâlâ sıcaktı ve yastığına parfümünün kokusu sinmişti. Onun parfümünün.

Yataktan çırılçıplak kalktı ve koro yerinin parmaklığına yaslandı. Salona dolan güneş ışığının dik açısı sabahın erken saatleri olduğunu gösteriyordu. Jemima'ya seslendi, sesi kemerlerde yankılandı.

Jemima vestiyer-mutfağın kapısında belirdi.

"Siz mi kükrediniz, efendim?"

"Günaydın!"

"Günaydın." Geldiği zaman keten takımını giymişti ve gölgelerin içinde beyaz bir parıltı gibi görünüyordu. "Siz banyo yaparken ben de kahveyi hazırlarım." Kapıdan içeri girerek gözden kayboldu.

Jonathan, Roma banyosunda yıkanırken yüksek sesle fakat fazla iyi olmayan bir şekilde şarkı söyledi. Bugün ne yapacaklardı. Şehre mi ineceklerdi? Ya da çevrede dolanıp durabilirlerdi. Fark etmezdi. Kurulanıp üzerine bir bornoz giydi. Yıllardır böyle geç saatlere kadar uyumamıştı. Saat neredeyse —Tanrım! Pissarro! Satıcıya öğlene kadar tabloyu alacağına söz vermişti!

Hattın öbür ucundaki telefonun açılmasını sabırsızlıkla bekleyerek yatağın kenarına oturdu.

"Alo. Evet?" Satıcının sesinde yapay bir ilgi vardı.

"Jonathan Hemlock."

"Oh, evet. Neredesin? Nereden arıyorsun?"

"Evdeyim."

"Anlamıyorum, Jonathan. Saat on biri geçti. Öğle saatinde nasıl burada olabilirsin?"

"Olamam. Bak, tabloyu birkaç saat benim, için tutmanı istiyorum. Şimdi yola çıkıyorum."

"Çabuk olmana gerek yok. Tabloyu tutamam. Sana bir başka müşterinin olduğunu söylemiştim. Şimdi yanımda. Trajik, fakat seni zamanında burada olman için uyarmıştım. Anlaşma anlaşmadır."

"Bana bir saat tanı."

"Elim kolum bağlı."

"Diğer müşterinin on iki bin dolar verdiğini söyledin. Ben de bu parayı veririm."

"Keşke yapabilseydim, dostum. Fakat anlaşma..."

"Fiyatı söyle."

"Üzgünüm, Jonathan. Diğer müşteri senin vereceğin fiyattan daha fazlasını veriyor. Fakat, on beş bin dolar vereceğin için ona soracağım." Fısıldaşmalar oldu. "On altı bin diyor, Jonathan. Ne yapabilirim?"

"Diğer müşteri kim?"

"Jonathan!" Adamın sesinde tam bir şok vardı.

"Adamın kim olduğunu söylersen bin dolar daha veririm."

"Nasıl söyleyebilirim, Jonathan? Ben ahlaklı bir adamım. Ayrıca odada benimle birlikte oturuyor."

"Anlıyorum, Peki, sana adamı tanımlayacağım. Tanıma uyuyorsa evet demen yeterli. Tek bir sözcük için bin dolar."

"Anlat bakalım."

"Sarışın, kısa saçlı, tıknaz, küçük gözlü, yüzü yuvarlak ve yassı, muhtemelen spor bir ceket giyiyor, kravatı ve çorapları zevksiz, muhtemelen evinde de başına şapka takıyor..."

"Evet, Jonathan. Sen bin yaşa emi."

Clement Pope'du.

"Adamı tanıyorum. Elinde sınırlı bir para var. Patronu ona güvenmez. On sekiz bin dolar öneriyorum."

Satıcının sesi saygı doluydu.

"Bu kadar nakitin var mı, Jonathan?"

"Var."

Telefonda gene uzun ve öfkeli mırıltılar duyuldu.

"Jonathan! Sana harika haberlerim var. Senin teklifinin üstüne çıkamayacağını söylüyor, yanında o kadar nakit yokmuş. Parayı alması için birkaç saat gerekirmiş. Bu yüzden, dostum, on dokuz bin dolarla saat birde burada olursan, tablo senin olacak."

"On dokuz bin dolar mı?"

"Bilgi ücretini unuttun mu?"

Tablo Jonathan'ın elindeki bütün parayı alacak ve borçlarıyla Bay Monk'un ücretini ödemek için başka bir yol bulması gerekecekti. Fakat hiç değilse Pissarro onun olacaktı.

"Tamam. Saat birde orada olacağım."

"Harika, Jonathan. Karım sana çay hazırlayacak. Şimdi bana kendini nasıl hissettiğini söyle. Çocuklar nasıl?"

Jonathan anlaşmanın koşullarını tekrarladı, böylece herhangi bir yanlış anlama olmayacaktı, sonra telefonu kapattı.

Birkaç dakika yatağın kenarına oturdu, Bay Dragon ve Pope'a duyduğu nefretle gözlerini bir noktaya dikerek durdu. Sonra kahve kokusunu alıp Jemima'yı hatırladı.

Jemima gitmişti. Yüz dolarlık paraların bulunduğu kalın mavi zarf da onunla birlikte gitmişti.

Hiç değilse tabloyu kurtarmak için hızla ettiği telefonlardan, Jonathan, Dragon'un kan naklinden sonra onunla konuşamayacağını ve sorununa sempatiyle yaklaşan ve ailesinin sağlığıyla ilgilenen satıcının parayı alır almaz Pissarro'yu Pope'a satmaya niyetli olduğunu öğrendi.

Jonathan galeride tek başına oturdu, gözleri Pissarro için ayırdığı yerdeydi. Masanın üstünde el değmemiş bir cafe au lait fincanı duruyordu. Fincanın yanında da Jemima'dan bir not vardı:

"Jonathan,

Dün gece bu görevin ne kadar önemli olduğunu sana anlatmaya çalıştım.

Sevgilim, böyle olmaması için herşeyimi verirdim.

Dün gündüz ve gece benim için sana anlatabileceğimden daha çok şey ifade ediyor, fakat başka şeyler de var. Tahminde bulunmak zorundaydım. Umarım kahveni şekerli içiyorsundur.

Sevgiyle (gerçekten) Jemima "

Paradan başka hiçbir şey almamıştı. Satın aldığı giysileri mutfak masasında düzgünce katlanmış halde buldu. Dün geceki yemeğin bulaşıkları bile yıkanmış ve kaldırılmıştı.

Jonathan oturdu. Aradan saatler geçti. Yukarıda, boş salonda renkli ışıklarla gölgeler oynaştılar, akşam yaklaştı.

Öfkesinin en acı kısmını kendine yöneltti. Bu kadar saf olduğu için utanıyordu. Jemima'nın sıcaklığı ve pırıltısı gözlerini kör etmişti.

Dostluğunu kendisine silah olarak kullananların kafasındaki listesine Jemima'nın adını Miles Mellough'un adının altına yazdı.

"Hareket eden parmak yazar" diye kendi kendine mırıldandı, "yazdıktan sonra da hareket eder."

Galerinin kapısını kapayıp kitledi —*bunu o yaz son kez yapıyordu*.

NEW YORK - 14 HAZİRAN

"... etin getirdiği zorluklar, ha Hemlock?" Dragon'un sesi yorgun ve bitkindi. Siyah ipek çarşafların altındaki bedeni inceydi; ince kemikli başı beyaz saçlarının yayıldığı siyah yastığı çukurlaştıramıyordu. Jonathan, uzun kemikli ellerin çarşafı yorgun bir şekilde çekiştirmesini seyretti. Tıbbi gereksinimlerini karşılamak için gelenlere hafif de olsa bir ışık gerekliydi ve Dragon'un bu ışıktan etkilenmemesi için gözlerinin üstüne kalın bir siyah maske takılmıştı.

Bayan Cerberus onun üzerine eğildi, Dragon'un kalçasından kocaman bir iğneyi çekerken kırış kırış yüzünde endişe vardı. Dragon yüzünü buruşturdu, fakat hemen bu ifadeyi zayıf bir gülüşe dönüştürdü. Jonathan ilk kez Dragon'un bürosunun arkasındaki yatak odasına giriyordu. Oda küçüktü ve tamamen siyaha boyanmıştı. Hastane kokusuna dayanılacak gibi değildi. Jonathan yatağın yanındaki tahta bir iskemlede hareket etmeden oturdu.

"Kan naklinden sonraki birkaç gün beni suni olarak besliyorlar. Şeker ve tuz solüsyonu. İyi bir yemek listesi değil elbette." Dragon yastıkta başını çevirdi, siyah bantı Jonathan'a yöneltti.

"Sessizliğini acı ve cesur mizah duygumdan etkilenmediğin anlamında yorumluyorum."

Jonathan cevap vermedi.

Dragon elini belli belirsiz sağlayarak Bayan Cerberus'a çıkmasını işaret etti. Bayan Cerberus da üniformasını hışırdatarak Jonathan'ın önünden geçti.

"Genellikle sohbetlerimizden hoşlanıyorum, Hemlock. Senin bu konuşmalardan hoşlanmaman daha da zevkli hale getiriyor." Dura dura soluk alarak konuşuyor, hayli güçlük çekiyordu.

"Fakat bu durumda uygun bir entelektüel rakip değilim. Bu yüzden konuya hemen girdiğim için kusura bakma. Bayan Brown nerede?"

"Oh! Adı gerçekten bu mu?"

"Evet. Nerede?"

"Bunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Dün parayı Pope'a getirdi. Ondan sonra da yok oldu. Senden kuşkulandığım için beni bağışla."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat ilgimi çekiyor. Öğrenince bana da söyle."

"Anlıyorum. Unutma Hemlock, o bizim adamımız. Adamlarımıza zarar verenlerin başına neler geldiğini iyi bilirsin."

"İşten söz edelim."

"Bayan Brown'in başına hiçbir şey gelmemeli, Hemlock."

"İşten söz edelim."

"Çok iyi." Dragon büyük bir çaba sarfederek iç çekti.

"Fakat sportmenliğini kaybetmene üzülüyorum. Amerikalılar nasıl derler? Birkaç zafer kazanırsın..."

"Gençken sineklerin kanatlarını koparır miydin, Dragon?"

"Kesinlikle koparmazdım! Sinekleri değil."

Jonathan bu konuyu sürdürmemeye karar verdi.

"Onaylamanın Montreal'deki ikinci adamla ilgili olduğunu sanıyorum. Adı her neyse onunla boğuşurken yaralanan adamla."

"Ajan Wormwood. Evet. Seni Montreal'e yolladığımız sırada, Araştırma ikinci adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ondan sonra bilgi kırıntılarını birleştirdik: söylentiler, not defterlerinde kalmış izler, muhbirlerden gelen bilgiler, kaydedilmiş telefon konuşmaları, suçluya ait küçük bilgiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, elimizde her zamankinden daha az bilgi var. Fakat bu adamın onaylanması kesinlikle yaşamsal önem taşıyor. Ve hemen yapılması gerek."

"Neden? Adamlarınızın eli boş dönmesi ilk kez olmuyor ki. Bu adam neden bu kadar önemli?"

Dragon'un fosforlu alnı konuyu düşünürken kırıştı, sonra,

"Tamam, sana anlatacağım" dedi. Belki de sana karşı neden bu kadar sert davrandığımızı o zaman anlarsın. Belki de bu adama ilişkin kaygımızı paylaşırsın." Söze nasıl başlayacağını düşünerek sustu.

"Söyle bana Hemlock. Ordu İstihbaratı deneyiminden ideal bir biyolojik silahı nasıl tanımlarsın?"

"Gevezelik mi ediyoruz?"

"Konuyla bağlantılı bir şey."

Jonathan ezbere konuşmaya başladı.

"Hastalık öldürmeli, fakat hemen değil. Hastalığın bulaştığı insanların hastanede bakım görmesi gerekli, böylece kurbanla birlikte birkaç kişi daha hastalığı kapmalı. Temas yoluyla bulaşmalı ve saldırı bölgesinde hızla yayılmalı, böylece panik yaratmalı. Kendi güçlerimizi koruyabileceğimiz bir hastalık olmalı."

"Kesinlikle. Kısacası, Hemlock, bazı veba türleri bu iş için idealdir. Şimdi, diğer taraf yıllardır vebaya dayalı bir biyolojik silah geliştirme üzerinde çalışıyor. Hayli ilerleme kaydettiler Virüsü geliştirdiler; ideal karakteristiklere sahip virüs türünü diğerlerinden ayırdılar ve kendi güçlerine bağışıklık kazandıracak aşı da geliştirdiler."

"Sanırım onların üstüne işememeliyiz."

Dragon acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ah, gecekondunun izleri. İzler pek derinde değil galiba. Neyse ki bizim adamlarımız da aylak aylak gezinmediler. Önemli başarılar elde ettik."

"Tabii ki savunma amacıyla."

"Bir misilleme silahı."

"Kesinlikle. Ne de olsa biz beyaz şapka giyiyoruz."

"Korkarım anlamadım."

"Bir Amerikan deyimi."

"Anlıyorum. Şimdi, her iki taraf da çıkmaz sokağa girdi. Bizim adamlarımız virüse karşı bağışıklık geliştiremiyor. Diğer taraf da virüsü kıtalar arası füzelerde olan aşırı sıcaklık ve şoka dayanacak kültüre sahip değiller. Biz onların bağışıklık, sürecini bulmaya çalışıyoruz, onlar da bizim kültürün kompozisyonunu bilmek istiyorlar."

"Değiş tokuş yapmayı düşündünüz mü?"

"Lütfen küçük şakalarla hastalığımı hafifletmeye çalışma, Hemlock."

"Bütün bu büyüleyici işin benimle ilgisi ne?"

"CII'ye diğer tarafın ilerlemesini geciktirme görevi verildi."

"Görev CII'ye mi verildi? Küba Saldırısı'nı yapan CII'ye? Gazze olayını yapan CII'ye? Casus Gemileri'nin CIIsine? Hükümetimiz otomatik bir tabancayla Rus ruleti oynasa daha iyi eder."

Dragon'un sesi sert çıktı.

"Aslında onların tüm biyolojik savaş programlarını negatif etkileme konusunda önemli gelişmeler kaydettik."

"Bu harika işi nasıl başardınız?"

"Onların bizim kültür formülünü ele geçirmelerini sağlayarak." Dragon'un sesinde belirgin bir gurur vardı.

"Fakat gerçek formülü değil."

"Fakat gerçek formülü değil" diye tekrarladı Dragon.

"Onlar da bunu anlayamayacak kadar aptal."

"Bunun aptallıkla ilgisi yok. Kültür her laboratuvar testinden geçiyor. Bizim adamlar bunu rastlantıyla bulduklarında..."

"Tam bizim adamlara göre."

"... bizim adamlar kültürü bulduklarında, virüsün her koşulda yaşayacağının anahtarını bulduklarına inandılar. Ayrıntılı testler yaptık. Savaş koşullarında deneme şansımız olmasaydı, farkı asla anlayamazdık."

"Savaş koşullarında mı?

"Bu seni ilgilendirmez." Dragon bunu ele verdiği için kızgındı.

"Beyaz şapkalarla ilgili herhalde."

Dragon yorgunluktan yatağa büzüldü, fakat hiç hareket etmemişti. Yüzü ufalmış, göğsü küçülmüş gibiydi. Birkaç kez derin derin soluk aldı. Kendini topladıktan sonra devam etti.

"O halde, Hemlock, acele etmemizin nedenini anlıyorsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse anlamıyorum. Bu rekabette bu kadar ileri gitmişsek..." Omuzlarını silkti.

"Büyük bir sorun yaşıyoruz. En önemli bilimadamlarımızdan üçü geçen ay öldü."

"Öldürüldü mü?

"Hayır." Dragon rahatsız oldu.

"Henüz etkili bir bağışıklık sistemi oluşturamadığımızı söylemiştim ve... Bu gülünecek bir konu değil, Hemlock!"

"Özür dilerim." Jonathan gözlerinden akan yaşları sildi ve kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Fakat şiirsel adalet..." Gene güldü.

"Herşeye gülebiliyorsun." Dragon'un sesi buz gibiydi.

"Devam edebilir miyim?"

Jonathan elini salladı ve kendi kendine mırıldandı.

"Kültürün düşmanın eline geçmesini sağlama yöntemimiz pek parlaktı. Kültürü ajanlarımızdan birine, Montreal'deki şu Wormwood'a verdik."

"Ve diğer tarafa bu bilgiyi sızdırdınız."

"Bundan daha ince bir yöntem kullandık, Hemlock. Karşı tarafın eline geçmesini önlemek için herşeyi yaptık. Tek bir farkla: İş için beceriksiz bir ajan kullandık."

"Bu herifi ortaya atıp diğer tarafın onun peşine düşmesini sağladınız."

"Wormwood tehlikeli derecede sınırlı yetenekleri olan bir adamdı. Er ya da geç..." Kaçınılmaz anlamına bir hareket yaptı.

"Bu noktada sahneye sen girdin. Küçük komplomuzun başarılı olması için Wormwood'un intikamının diğerleri gibi ciddiyetle alınması gerekiyordu. Gerçekten de, bilginin önemini düşünürsek, diğer taraf onaylamanın her zamankinden daha şiddetli olmasını bekliyordu. Ve onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız. CII, cinayete katılan iki adamın da onaylanmasını ülke savunması için yaşamsal önemde görüyor. Başka nedenlerle ikinci onaylamayı yapabilecek tek insan sensin." Dragon sustu, matematiksel kafası konuşmayı gözden geçirerek önemli bir noktayı gözden kaçırıp kaçırmadığını araştırıyordu.

"Neden sana bu kadar alışılmadık bir baskı uyguladığımızı anladın mı?"

"Neden bu onaylamayı yapabilecek tek insan benim?"

"İlk olarak, bu görevi kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

Pamuk gibi bembeyaz kaşlar kalktı.

"Bu kadar mı? Hiç itiraz yok mu?"

"Bunun için para ödeyeceksiniz."

"Bunu bekliyordum. Fakat elbette fazla değil."

"Göreceğiz. Bana hedefi anlat."

Dragon güç toplamak için sustu.

"Önce Wormwood'un öldürülmesinin ayrıntılarıyla başlayacağım. Cinayete iki adam dahil oldu. Asıl rolü artık bizimle olmayan Garcia Kruger üstlendi. İlk darbeyi indiren muhtemelen oydu; Wormwood'un gırtlağını ve yuttuğu çikleti çıkarmak için midesini çakıyla kesen de hemen hemen kesin olarak oydu. İkinci adamın bu düzeydeki bir şiddete hazır olmadığı açık. Olaydan etkilendi; yere kustu. Bunu sana ilgileneceğin adamı tanıman için anlatıyorum. Odada ve daha sonra yaptıklarından, Araştırma onun diğer taraf adına çalışan bir profesyonel olmadığını varsayıyor. Muhtemelen para için bu işe girmiş: senin sempatiyle baktığın bir neden bu."

"Hedefin adı ne?"

"Bilmiyoruz."

"Şimdi nerede?"

"Onu da bilmiyoruz."

Jonathan gittikçe artan bir kuşkuyla sordu.

"Sizde bir tanımı var, değil mi?"

'Yalnızca belli belirsiz şeyler korkarım. Hedef erkek, Kanada vatandaşı değil ve kesinlikle başarılı bir dağcı. Ayrıldıktan sonra kaldığı otele gelen bir mektuptan ancak bu kadarını öğrenebildik."

"Çok hoş. Benden Kanadalı olmayan her dağcıyı öldürmemi istiyorsunuz."

"O kadar değil. Adamımız bu yaz Alpler'e tırmandı."

"Bununla elimizde üç ya da dört bin dağcı kalıyor."

"Bundan daha az, Hemlock. Hangi dağa tırmanacağını biliyoruz."

"Hangisi?"

"Eiger." Dragon sözlerinin etkisini görmek için sustu.

Dağcılık kariyerindeki en dehşete düşürücü anlardan birini düşünerek susan Jonathan kaderine razı olarak konuştu.

"Elbette Kuzey tarafı."

"Doğru." Dragon, Jonathan'ın sesindeki belirgin kaygının keyfini çıkardı. Jonathan'ın daha önce o tehlikeli tarafa iki kere tırmandığını, ikisinde de canını zor kurtardığını biliyordu.

"Bu adam Eigerwand'a tırmanacaksa, işin benden önce yapılması olasılığı fazla." Jonathan her kimse hedefe hayranlık duydu.

"Ben panteist değilim, Hemlock. Tanrı bizim tarafımızda, fakat doğadan o kadar emin değiliz. Ne de olsa o yüze iki kez tırmandın ve gene de hayattasın." Dragon, Jonathan'a bunu hatırlatmaktan hoşlandı.

"Elbette her iki tırmanış da başarısızdı."

"İki kez o yüzden sağ döndüm. Eigerwand için bu da bir başarıdır." Jonathan işe geri döndü.

"Söyle bana, şimdi Kuzey tarafına tırmanmak için kaç ekip hazırlanıyor?"

"İki. Bir tanesi bir İtalyan ekibi."

"Bunu unut. '57'deki olaydan sonra aklı başında hiçbir adam İtalyan bir ekiple o tepeye tırmanmaz."

"Araştırmacılarım da bana aynı şeyi söyledi. Diğer ekibin tırmanmasına altı hafta var. Uluslararası Alp Derneği Almanya, Avusturya, Fransa Ve ABD'nden temsilci dağcıların yapacağı bir iyi niyet tırmanışını finanse ediyor."

"Bunu okumuştum."

"Amerikalı temsilci Bay Lawrence Scott olacaktı."

Jonathan güldü. "Scotty'yi iyi tanırım; birlikte tırmanmıştık. Onun Montreal işiyle ilgisi olduğunu düşünüyorsan çıldırmışsın demektir."

"Çıldırmadım. Benim rahatsızlığım delilik değil. Bay Scott'un masum olduğu yolundaki düşünceni paylaşıyoruz. O Amerika temsilcisi olacaktı dediğimi hatırla. Ne yazık ki dün bir araba kazası geçirdi ve yıllarca dağcılık yapamayacak, belki de hiç yapamayacak."

Jonathan Scotty'nin balerin gibi matematiksel stilini hatırladı.

"Gerçekten de bok soyusunuz, bunu biliyorsun."

"Belki de öyledir, Amerikan Alp Derneği Bay Scott'un yerini alman için seninle ilişkiye geçecek. Uluslararası dernek buna itiraz etmeyecek. Bir dağcı olarak ünün senden önde gidiyor."

"Alp Derneği benimle ilişki kuramaz. Yıllardır dağcılık yapmadım. Bunu biliyorlar. Eiger'e tırmanmaya hazır olmadığımı biliyorlar."

"Gene de seni arayacaklar. Dışişleri Bakanlığı bunu sağlamak için biraz baskı uyguladı. Yani Hemlock..." Dragon'un sesinde görüşmenin bitmiş olduğunu belirten bir ton vardı.

"Hedefin ya Fransız, ya Alman ya da Avusturyalı. Tırmanma başlamadan önce kim olduğunu bulmaya çalışacağız. Fakat senden kuşkulanmamaları için gerçekten tırmanacakmış gibi eğitim alacaksın. Ayrıca onaylamanın tırmanış sırasında olma olasılığı da var. Bu arada, eski bir arkadaşın da İsviçre'de seninle birlikte olacak: Bay Benjamin Bowman."

"Ayı Ben mi?" Koşullara rağmen Ayı Ben ile yeniden bira içip şakalaşmak Jonathan'ın hoşuna gitti.

"Fakat Ben tırmanamaz. Eiger için fazla yaşlı. Aslında ben de yaşlıyım ya."

"Alp Derneği onu dağcı olarak seçmedi. Ekip için donanım ve diğer işlerle ilgilenecek. Bunun için bir sözcük vardı."

"Yer adamı."

"Tamam, yer adamı. Umarım Bay Bowman senin bizimle birlikte çalıştığını biliyordur. Ona söyledin mi?"

"Tabii ki söylemedim."

"Yazık. Tırmanma başlamadan önce hedefin kim olduğunu bulamazsak, sana sadık bir arkadaşının olması yararlı olurdu. Ona söylemen iyi olabilir."

Jonathan bu öneriyi hemen reddetti. Ayı Ben basit ve katı ahlak duygusuyla para için adam öldürmeyi asla anlamazdı. Spor için birinin hayatını riske atmak farklı bir konuydu. Bu Ben'e müthiş gelirdi.

Dragon'un eski bir tanıdığıyla karşılaşacağını söylemesi, Jonathan'ın aklına hemen Miles Mellough'u getirdi. Son görüşmelerinde Dragon'un ondan söz ettiğini hatırladı.

"Mellough'un bu işteki rolü ne?"

"Bunu soracağını tahmin ediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse emin değiliz. Wormwood'un öldürülmesinden iki gün önce Montreal'e geldi ve bir gün sonra da ayrıldı. Her ikimiz de bunu bir rastlantı saymayacak kadar Bay Mellough'u tanıyoruz. Kültür formülü için kurye olduğunu tahmin ediyorum. Doğal olarak bilgiyi iletene kadar ona karışmadık. Şimdi iş bittiğine göre epik sadakat ve onur duyguna kurban olmasına bir itirazım yok —şu Yunanlı gibi. Gerçekten de, Bay Mellough'u sana bir tür yan ücret olarak veriyoruz."

"Altı hafta." Jonathan kendi kendine konuşuyordu. "Koşullanmam için çok sıkı çalışmam gerek."

"Bu senin bileceğin bir şey."

"Ayı Ben'in Arizona'da bir eğitim okulu var. Bir aylığına oraya gitmek istiyorum."

"Nasıl istersen."

"Masraflar size ait."

Dragon'un sesi adamlarının zalimce içgüdülerine ayırdığı alaycılıkla ağırlaşmıştı.

"Doğal olarak, Hemlock." Bayan Cerberus'u çağırmak için üstündeki zile uzandı. Ona göre konuşma sona ermişti. Jonathan yardım teklifinde bulunmadan Dragon'un zile uzanma çabasını izliyordu.

"Artık herşeyi biliyorsun, Hemlock. Bu onaylamayı gerçekleştirmek için neden sana —ve yalnızca sana— ihtiyacımız olduğunu takdir edebilirsin. Dağlara tırmanmaya alışıksın ve bu işe bir şekilde tanıdığın birçok kişi de karışmış görünüyor. Kader ağlarını örüyor."

Bayan Cerberus üniformasını hışırdatarak aceleyle içeri girdi. İri kalçasıyla geçerken Jonathan'ın oturduğu iskemleye çarptı. Jonathan bu ikisinin sevişip sevişmediğini merak etti. Dragon'un elinde başka kim olabilirdi ki? Onlara baktı ve çocukları olsaydı Hieronymus Bosch'a modellik edebilecek bir yaratık yapacaklarına karar verdi.

Dragon, "Gerekli gördüğüm herşeyi sana bildireceğim" dedi.

"Ödeme konusunu atladığımızın farkında mısın?"

"Oh, elbette. Görevin zorluklarını ve küçük irade savaşımızdaki duygusal zorlukları dikkate alarak bu olayda özellikle cömert davranacağız. Onaylamanın sonucunda otuz bin dolar alacaksın. Senden çalınan yirmi bin

dolar şu anda evine doğru gidiyor bile. Pissarro'ya gelince, Bayan Brown önceki gün ancak tabloyu hediye olarak sana vermeye söz verirsek görevini yapacağını açıkça söyledi. Biz de öyle yapacağız. Bunun beklediğinden daha fazla olduğuna eminim."

"Dürüst olmak gerekirse, sizin önereceğinizi beklediğimden daha fazla. Fakat alacağımdan daha az."

"Ya?" Bayan Cerberus onun tansiyonunun çıkmasından korkarak elini Dragon'un koluna koydu.

"Evet." Jonathan kolayca konuşmaya devam etti.

"Pissarro'yu hemen alacağım, iş bitince de yüz bin dolar alacağım. Tabii ki artı masraflar."

"Bunun insafsızca olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet. Fakat bunu bir emeklilik ikramiyesi olarak görüyorum. Bu sizin için yapacağım son görev olacak."

"Elbette bu senin kararın. Diğer taraftakiler gibi, bize karşı sevgin bittikten sonra seni tutma gibi bir istek duymayız. Fakat seni ömür boyu desteklemek niyetinde de değiliz."

"Yüz bin dolar bana yalnızca dört yıl yeter."

"Ondan sonra?"

"Sonra bir şeyler düşünürüm."

"Bundan kuşkum yok. Fakat yüz bin dolar sözkonusu olamaz."

"Oh, hayır, sözkonusu. Onaylama gereksinimini ve bana olan ihtiyacınızı sabırla dinledim. Bu işi benden başka kimse yapamaz. İstediğim parayı vermekten başka seçeneğiniz yok."

Dragon bir an durdu.

"Bizi Bayan Brown yüzünden cezalandırıyorsun, değil mi?"

Jonathan öfkeyle parladı.

"Bana paramı ödeyin yeter."

"Bir süredir örgütten ayrılmanı bekliyorduk, Hemlock. Bay Pope ile ben daha bu sabah bu olasılığı düşündük."

"Bu başka bir konu. Pope'un başına bir şey gelmesini istemiyorsanız, onu yolumun üstüne çıkarmayın."

"Öfkenden sağa sola saldırıyorsun, değil mi?" Dragon bir an susup durumu düşündü.

"Kafanda başka şeyler de olmalı. Çok iyi biliyorsun ki, şimdi söz verebilirim, sonra ya parayı vermem ya da verdikten sonra bir şekilde geri alırım."

"Bu bir daha olmayacak." Jonathan soğuk bir tarzda konuştu.

"Parayı şimdi alacağım. Bankama bir çek gönderilecek ve oraya gittiğim zaman ya da sizin yeni bir talimatınızla yedi hafta sonra bana ödenecek. Onaylamayı başaramazsam muhtemelen ölmüş olacağım, çek de paraya çevrilmeyecek. Başarırsam parayı alır emekli olurum. Başaramazsam, öldüğümü kanıtlayarak paranın geri ödenmesi için talimat verebilirsin."

Dragon kalın bantı gözlerine bastırdı ve Jonathan'ın söylediklerinde zayıf bir nokta olup olmadığını düşündü. Sonra elleri siyah çarşafların üstüne düştü. Üç kere "ha, ha, ha" diye güldü.

"Biliyor musun, Hemlock? Sanırım sen kazandın." Sesinde hem endişe hem de hayranlık vardı.

"Çek söylediğin gibi bankana gönderilecek; tablo döndüğün zaman evinde olacak."

"İyi."

"Senin dostluğunun zevkine son kez varıyorum sanırım. Seni özleyeceğim, Hemlock."

"Yanında her zaman Bayan Cerberus var ya." Dragon'un cevabında hafif bir üzüntü vardı.

"Doğru." Jonathan gitmek üzere ayağa kalktı, fakat Dragon'un son sorusuyla durdu.

"Bayan Brown'in kayboluşuyla bir ilgin olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Fakat çok geçmeden döneceğini bekliyorum."

LONG ISLAND - AYNI AKŞAM

Gün batarken gökyüzünde mavi ve kurşuni renkler belirdi; okyanus hafifçe dalgalandı, gelgit azdı.

Jonathan şehirden dönüşünden sonra saatlerce kumsalın sert kumlarında oturdu. Kendini yorgun ve ağır hissediyordu. Homurdanarak kalktı ve pantolonundaki kumları temizledi. Henüz eve gitmemiş, bunun yerine kapıda kısa bir süre kararsız kalarak kumsalda gezinmeyi tercih etmişti.

Jonathan girişte kahverengi kağıda sarılmış ve iple bağlanmış büyük bir paket buldu. Bunun Pissarro olduğunu düşündü, fakat incelemeye kalkışmadı; aslında pakete dokunmadı bile. Kural gereği Dragon'dan döndüğünde resmin evinde olmasını istemişti, fakat artık bununla ilgilenmiyordu.

Salon soğuk ve gölgeler içinde loştu. Salonu boydan boya geçip bara tırmandı. Yarım bardak Laphroaig koyup içti, sonra bardağı tekrar doldurdu ve dirseklerini bara dayayarak salona baktı.

Gözünün ucuyla hafif bir ışık gördü: bir sigaranın yanan ucu.

"Gem."

Jonathan bahçede oturan soluk kadın figürüne doğru hızla yürüdü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Cherry, "Her zamanki gibi kendimi göz önünde tutuyorum" diye cevap verdi. "Bu bana mı?" İçki dolu bardağı gösterdi.

"Hayır. Evine git." Jonathan kızın karşısındaki iskemleye oturdu, onun varlığından göründüğü kadar hoşnutsuz değildi, fakat büyük hayal kırıklığından dolayı adrenalin oranının düştüğünü hissediyordu.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Dr. Hemlock."

Cherry, Jonathan'ın vermediği içkiyi almak için ayağa kalktı. Bara doğru yürürken omuzunun üzerinden "Bana her zaman iltifat ediyorsun. Bütün bu tatlı '*Hayır! Evine git!*' konuşmandan sonra neyin peşinde olduğunu biliyorum-Niyetin pantolonumu çıkartmak. Belki de senden kurtulmanın tek yolu sonunda boyun eğmek olacak."

Jonathan'ın cevap vermesi için sustu. Jonathan cevap vermedi. Cherry ilk sözlerden kırgınlığını gizlemek için konuşmayı sürdürdü.

"Evet, evet, evet. Sanırım huzura kavuşmanın tek yolu bu. Hey! Freud'un böyle bir sözü var mı?"

Susmasına gene karşılık gelmedi. Kız konuşurken bir yandan da içkiyi hazırlayıp koltuğa gömüldü.

"Tamam. Marcel Carne'ın filmlerini nasıl buluyorsun? Uzay programının harcamalarını yapışmaz Teflon'un avantajları karşılıyor mu? Ya da İtalyanlar'la Araplar arasında bir savaş olursa kitlesel geri çekilmenin taktik sorunları hakkındaki görüşün nedir?" Sonra sustu. "Gem kim?"

"Evine git."

"Bundan onun bir kadın olduğu ortaya çıkıyor. Bardan buraya ne kadar hızla geldiğin göz önüne alınırsa hayli önemli olmalı."

Jonathan'ın sesi babacandı.

"Bak, canım. Bu gece havamda değilim."

"Akşamlar kadınlarla ışıldar. Sana bir içki daha getireyim mi?"

"Lütfen."

Bara doğru giderken, "Gerçekte eve gitmemi istemiyorsun" dedi. "Kendini kötü hissediyor ve konuşmak istiyorsun."

"Çok yanılıyorsun."

"Kendini kötü hissetmen konusunda mı?"

"Bu konuda konuşmak istemem konusunda."

"Bu Gem gerçekten seni çok etkilemiş olmalı. Daha onu tanımadan nefret ediyorum. İşte." Bardağı Jonathan'a uzattı. "Seni iyice içirip umutsuz aşkından yararlanarak tuzağıma düşüreceğim." Bir orospunun taklidini yaptı.

Jonathan kızgındı, bu yüzden de utanmıştı.

"Allah aşkına, ben âşık değilim!"

"Yalancı, yalancı, alev alev yanıyorsun. Bahse girerim gerçekten âşıksın."

"Evine git."

"Yatakta iyi miydi?"

Jonathan'ın sesi hemen buz gibi oldu.

"Şimdi gerçekten eve gitsen iyi olur."

Cherry korktu.

"Özür dilerim, Jonathan. Çok aptalcaydı. Fakat bir kız bir erkeği elde etmeye çalışırken tuhaf adlı başka bir kadın ortaya çıkıp da onu elinden alırsa gururu ne hale gelir, bir düşünsene. Aynen böyle." Birkaç kez parmaklarını şıklatmaya çalıştı, fakat hiç ses çıkmadı. "Bunu hiç yapamam."

Jonathan gülmekten kendini alamadı.

"Dinle, canım. Yarın sabah gidiyorum."

"Ne kadar süreyle?"

"Yazın büyük bir kısmında burada olmayacağım."

"O kız yüzünden mi?"

"Hayır! Biraz dağcılık yapacağım."

"Bu kadınla tanıştıktan sonra birdenbire buna karar verdin, değil mi?"

"Kızın bununla ilgisi yok."

"Kuşkuluyum. Peki. Ne zaman gidiyorsun?"

"Tan ağardığında."

"Harika! Bütün bir gecemiz var. Ne diyorsunuz bayım? Ha? Ha? Ne diyorsun? Gitmeden önce beni rahatlatmak istemez misin? Unutma, biz bakireler için uzun bir yaz olacak."

"Ben burada yokken evimle ilgilenir misin?"

"Memnuniyetle. Şimdi, bunun karşılığında elde edeceklerimden söz edelim."

"İçkini bitir ve evine git. Biraz uyumam gerek." Cherry pes edip başını salladı.

"Tamam. O kadın seni gerçekten etkilemiş. Ondan nefret ediyorum."

Jonathan sakince, "Ben de" dedi.

"Oh, saçma Jonathan!"

"Sözlüğüne yeni bir sözcük eklenmiş."

"Sanırım eve gitsem iyi olacak."

Jonathan kızı kapıya kadar geçirdi ve alnından öptü.

"Döndüğümde görüşürüz."

"Hey, bir dağcıya ne denir? Bir artiste bacağın kırılsın denir, fakat dağcıya böyle demek uğursuzluk olur gibi görünüyor."

"Umarım rahat bir tırmanış olur de."

"Umarım rahat bir tırmanış olur."

"Teşekkür ederim. İyi geceler."

"Harika. Bu 'iyi geceler' için çok teşekkürler. Bütün gece bunu düşüneceğim."

ARIZONA - 15 HAZİRAN

Jonathan mütevazi havaalanının ot dolu kenarında bavullarıyla dururken, henüz indiği CII jetinin havayı kirleterek kalkışını izledi. Motorun çalışmasının yarattığı sıcaklık dalgası manzarayı bulandırdı ve korkunç gürültüsü de dayanılacak gibi değildi.

İniş alanının karşı tarafında, iki metal hangarın ortasında yeni fakat harap olmuş bir Land-Rover vardı. Sağa doğru dönerken bütün tozu teknisyenlerin üzerine attı. Jonathan'ın üzerine doğru öyle büyük bir hızla geldi ki, ani frenle durduğunda Jonathan'ın dizinden ancak birkaç santim ötedeydi.

Ayı Ben Bowman Land-Rover durmadan atladı.

"Jon! Gözlerime inanamıyorum, nasılsın?

Jonathan'ın elindeki bavullardan birini alıp içindekilere aldırmadan cipin arkasına fırlattı.

"Sana bir şey söyleyeceğim, eski dostum. Buradan gitmeden önce epey bira içeceğiz. Hey!"

Kıllı pençeleriyle Jonathan'ın kollarını tuttu ve beceriksiz bir kucaklamadan sonra incelemek üzere Jonathan'ı kendisinden uzaklaştırdı.

"İyi görünüyorsun, eski dostum. Belki biraz gevşek. Fakat seni gördüğüme çok sevindim. Eski yeri görene kadar bekle. Öyle..."

Kalkan CII jetinin sesi ortalığı kapladı, fakat Ayı Ben Jonathan'ın ikinci çantasını cipe koyarken uçağın sesine aldırmadan konuştu. Sonra bavulun sahibini de Rover'a bindirdi. Ben tekerleğin arkasına binince, araç yola çıktı. CII jetinin soldan üzerlerine geldiğini gören Jonathan koltuğa yapışıp bağırdı. Ayı Ben gülerek sağa doğru direksiyonu hızla kırdı ve bir an uçağın kanatlarının gölgesi altında yan yana gittiler.

"Şans yok!"

Ben, korkunç gürültüde bağırdı ve sola dönerek uçağın o kadar yakınından geçti ki, Jonathan motorun sıcak havasını hissetti.

"Allah aşkına Ben!"

"Elimde değil! Bir jeti yenemem!"

Sonra top gibi kahkahasını patlattı ve gaz pedalına bastı. Normal yolları kullanmadan havaalanı binasının tam yanından geçti, otoyolda kaldırıma çıktı ve frenlerin gıcırdamasına ve öfkeli kornalara neden olan yanlış bir U dönüşüyle trafiği altüst etti. Ben, öfkeli sürücülere klasik işaretini yaptı.

Kentten bir mil kadar uzaklaştıktan sonra otoyoldan ayrılıp tozlu bir yola saptılar. Ben, "Az kaldı, dostum" diye bağırdı. "Hatırladın mı?"

"Yaklaşık yirmi mil var, değil mi?"

"Evet, hemen hemen. Acelem varsa on beş dakika sürüyor." Jonathan koltuğa sıkı sıkı yapışıp yapabildiği kadar rahat bir şekilde

"Acele etmek için bir neden göremiyorum, Ben" dedi.

"Eski yeri tanıyamayacaksm!"

"Umarım görme şansım olur."

"Ne?"

"Hiçbir şey!"

Çukurların üzerinde sıçrayarak hızla giderlerken, Ben yaptığı değişikliklerden bazılarını anlattı. Dağcılık okulunun bir tür tatil çiftliğine dönüşmüş olduğu açıktı. Ben, konuşurken Jonathan'a bakıyor, yola ancak tekerlekler yumuşak toprağa gelince direksiyonu kırmak için göz atıyordu. Jonathan, Ben'in kriz varmış gibi araba kullandığını unutmuştu. Bir dağın dimdik yamacında tutunacak çürük bir kayadan başka bir şey yokken yanında ondan başkasının olmasını istemezdi, fakat araba başında...

"Oh-oh! Sıkı tutun!"

Karşılarına birden keskin bir viraj çıktı ve hızları da çok fazlaydı. Rover yandaki tümseğe çıktı, Jonathan'ın tarafındaki tekerlekler yumuşak kuma gömüldü. Sonsuz bir an bu tekerleklerin üzerinde dengede kaldılar, sonra Ben direksiyonu sağa kırdı, tekerlekler kuma indi ve kaymaya başladılar. Ben gaza basarak kaymayı önledi.

"Bu virajı her seferinde unutmuyorsam kör olayım!"

"Ben, sanırım yürüsek daha iyi olacak."

"Peki. Peki."

Ben güldü ve bir süre yavaş gitti, fakat hızları kaçınılmaz bir şekilde arttı. Jonathan'ın koltuğa sıkı sıkı yapışması uzun sürmedi. Dikkatini bir yönde yoğunlaştırarak Land Rover'a yol göstermeye çalışarak kendini yormasından bir şey elde edemeyeceğine karar verdi, bu yüzden kaderine razı olarak gevşedi ve bir şey düşünmemeye çalıştı.

Ayı Ben kıkırdadı.

Jonathan, "Ne var?" diye sordu.

"Aconcagua'yı düşünüyordum. O yaşlı orospuya ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum.

Alpler'de tanışmışlardı. Kişilikleri taban tabana zıt olduğundan ekip olamayacakları düşünülüyordu. Ortakları çok istedikleri dağa çıkmak istemediği için yan yana gelmek zorunda kalmalarına kendileri de memnun olmadılar. Birbirlerinden hoşlanmamalarına karşın birlikte tırmanmaya karar verdiler ve birbirlerine dostluğun yerini alan bir nezaketle davrandılar. Yavaşça ve istemeye istemeye, dağcı olarak birbirine karşıt yetenekleri sayesinde güçlü bir ekip oluşturduklarını keşfettiler. Jonathan bir dağa bir matematik problemi gibi saldırıyor, rotayı seçiyor, enerjiye, zamana karşı ellerindekileri değerlendiriyordu; Ayı Ben ise inanılmaz bir güç ve yenilmez bir azimle dağa boyun eğdiriyordu. Şakacı dağcılar onlara Kılıç ve Topuz adını taktılar. Bu takma adı Alp dergilerinde onların başarılarını yazan yazarlar da sevdi. Jonathan kaya işlerini yapıyor, Ayı Ben buz ve karda sahneye çıkıyordu.

Kamp kurduklarında kişiliklerindeki farklılıklar, bazen tehlikeli yerlerde sürtüşmelerin önlemi de oluyordu. Ben, Jonathan'dan on yaş daha büyüktü, konuşkan ve gürültücüydü. Yetişme koşulları ve değerleri bu kadar farklı olduğu için de asla rekabet etmiyorlardı. Bir zaferden sonra bile farklı insanlarla farklı biçimde kutlama yapıyorlardı. Kendilerini o gece farklı kızlarla ödüllendiriyorlardı.

Altı yıl boyunca tırmanma mevsimlerinde birlikte olup doruklara çıktılar: Walker, Dru, Kanada Rockies. Uluslararası ünleri dağcılık dergilerine Jonathan'ın yazdığı yazılarla daha da arttı. Dergiler onların başarılarını büyük bir dikkatle izliyordu.

Bu yüzden, genç Almanlar'dan oluşan bir ekip Aconcagua'ya, yani batı yarıküresindeki en yüksek tepeye tırmanmaya karar verdiklerinde, Jonathan ile Ben'e onlara eşlik etmelerini söylemeleri çok doğaldı. Ben özellikle heyecanlıydı; tam ona göre bir tırmanıştı: cesaret ve dayanıklılık gerektiren, fakat pek taktik gerektirmeyen bir tırmanış.

Jonathan'ın tepkisi daha soğukkanlı oldu. Almanlar'ın planına göre saldırı ekibi kendileri olacaktı. Jonathan ile Ben onlara destek olacak, ancak başlarına kötü bir şey gelirse tepeye çıkacaklardı. Bir tırmanışın her aşamasını seven Ben'in aksine, Jonathan zafer için tırmanırdı. Tırmanış için gereken büyük miktarda para da Jonathan'ın şevkini kırdı, ayrıca böyle bir tırmanışta özel yetenekleri ikincil planda olacaktı.

Fakat Ben'i vazgeçiremedi. Mali sorunlarını hayatını kazandığı küçük çiftliği satarak çözdü; uzun bir telefon konuşmasıyla Jonathan'ı ikna etti. Yaşını düşünerek bunun son önemli tırmanışı olacağını söyledi. Daha sonra haklı olduğu ortaya çıktı.

Aconcagua denizden Valparaiso'nun hemen ardında düzgün ve o uzaklıktan yumuşak eğimli bir koni gibi görünür. Fakat yaklaşıldığında cehennemden farksızdır. Eteği bir dizi alçak dağın arasındadır. Ekip, eski Fitz-Gerald rotasını yürüyerek izlerken ormanı ve tozlu koyakları geçerek bir hafta oraya varmak için çalıştı.

Çürümüş kaya ve buz yığınından daha moral bozucu bir tırmanış daha olamaz. İnsanları bir Eigerwand ya da bir Nanga Parbat'ın soylu karşı vuruşlarıyla değil, sinirleri ve bedeni sendeleyene dek eriterek yok eder. Tepenin tek bir uzantısı Alp anlamında özellikle zor, hatta ilginç değildir. Bütün atletik amatörlerin uygun donanımlı ve ince havaya alışkın oldukları taktirde yüzlerce metre tırmanabildiklerini söylemek abartma olmaz. Fakat Aconcagua yüzlerce değil binlerce metredir ve saatler boyunca sivri kayalara tırmanılır. Başarı duygusu duyulmadan, doruğun yakınlarda olduğunu hissetmeden günlerce tırmanılır. Doruğun tepesindeki fırtınalar da dağcıları kim bilir ne kadar aşağılara fırlatır. Belki sonsuza dek. Gene de Yaradan'ın bu çöp yığını gene de yukarı doğru yükselir de yükselir.

Doruğa dokuz yüz metre kala Almanlar'dan biri vazgeçti. Dağ hastalığından ve kemiklere işleyen soğuktan morali bozulmuştu.

"Ne yararı var?" diye sordu. "Gerçekten önemi yok." Hepsi ne demek istediğini anlamışlardı. Aconcagua'nın teknik meydan okuyuşu o kadar önemsizdi ki, dağcının kariyerine bir katkısı olmazdı.

Fakat hiçbir kancık tepe Ayı Ben'i durduramazdı! Jonathan'ın onun yalnız başına gitmesine izin vermesi de düşünülemezdi. Almanlar'ın bulundukları yerde kalmalarına ve geri döndüklerinde yeni doruk ekibini karşılamak için kampta hazırlık yapmalarına karar verildi.

Daha sonraki dört yüz elli metreyi Ben ile Jonathan bütün bir gün boyunca tırmandılar ve neredeyse düşecekleri bir sırada yiyeceklerin yarısını kaybettiler.

Ertesi gün ani bir fırtınaya yakalandılar. Buz baltalarının ucundan kıvılcımlar çıkıyordu. Tahta gibi olmuş parmaklarıyla rüzgardan korunmak için tek sığınakları olan çadır bezinin uçlarına yapıştılar. Kumaş havayla dolup şişiyor, dönüyor ve uyuşmuş parmaklarının altında yaralı bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu.

Geceyle birlikte fırtına dindi ve gevşeme gücünü yitirmiş ellerinden çadır bezini tekmelemek zorunda kaldılar. Jonathan'a gına gelmişti. Ben'e ertesi sabah dönmeleri gerektiğini söyledi.

Ben'in dişleri takırdıyor, gözlerinin kenarlarından akan yaşlar sakalının üzerinde donuyordu.

"Allah kahretsin!" diye hıçkırdı. "Bu aşağılık tepeyi Allah kahretsin!" Sonra tepesi attı ve buz baltasıyla birlikte dagın peşine düştü. Yorulana kadar vurup kırdı. Jonathan onu çekti ve pek de uygun olmayan barınağımsı bir yere götürdü. Karanlık bastığında olabildiğince oraya yerleşmişlerdi. Rüzgar uğulduyordu, fakat fırtına yoktu, bu yüzden biraz da olsa dinlenebildiler.

Ben karanlığın içinden, "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi dostum?" diye sordu. Artık sakinleşmişti, fakat dişleri soğuktan takırdıyor ve sesine korku verici derecede dayanılmaz bir ton veriyordu.

"Yaşlanıyorum, Jon. Bu benim son dağım olacak. Bu yaşlı orospu beni yenerse Allah beni kahretsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Jonathan karanlıkta uzanıp onun elini tuttu.

On beş dakika sonra Ben'in sesi sakin ve düzdü. "Yarın gene deneyeceğiz, tamam mı?"

Jonathan "Peki" dedi. Fakat söylediğine kendi de inanmıyordu.

Şafakla birlikte kötü hava da geldi. Jonathan doruğa ulaşma konusunda en son umudunu da yitirdi. Şimdi tek kaygısı canlı geri dönmekti.

Öğle sıralarında hava düzelince gömülü oldukları yerden çıktılar. Jonathan geri dönmeleri gerektiğine ilişkin nedenleri sıralamadan önce Ben kararlı bir şekilde yukarı doğru yöneldi. Onu izlemekten başka seçenek yoktu.

Altı saat sonra doruğa çıkmışlardı. Jonathan'ın son etap hakkında hatırladığı şeyler bulanık. Rüzgarı yararak ve dayanılmaz kara batıp çıkarak kör gibi ilerlemişler, sendeleyerek kayarak bir sonraki adıma bütün dikkatlerini vermişlerdi.

Fakat artık doruktaydılar. Savrularak yağan kar yüzünden bir adım ötesini göremiyorlardı.

Ben "doğru dürüst manzara bile yok" diye yakındı. Sonra plastik dış pantolonunun önünü açarak çıkardı. Bir süre yünlü kayak pantolonuyla mücadele ettikten sonra onu da çıkardı ve Aconcagua'ya duyduğu öfkeyi eski ve güzel sözlerle tanımladı.

Aşağı inmeye başladılar. Hızlı hareket etmek istiyorlar, fakat çığa neden olmaktan da korkuyorlardı. Jonathan, Ben'in beceriksizce ve sarsak yürüdüğünü fark etti.

"Neyin var?"

"Ayaklarımı hissetmiyorum, eski dostum."

"Ne kadar zamandır hissetmiyorsun?"

"Sanırım birkaç saattir."

Jonathan kara bir çukur kazıp Ben'in botlarını çıkardı. Ayak parmakları fildişi gibi bembeyaz ve sertti. Jonathan on beş dakika kadar Ben'in ayaklarını ceketinin içine, göğsüne dayadı. Ben'in bir ayağının uyuşukluğu yerini acıya bırakırken o da bağırmaya başladı. Fakat diğer ayak sert ve beyaz kaldı, Jonathan ilk yardıma devam etmekle elde edilecek bir şey olmadığının farkındaydı. Fakat yeni bir fırtınanın onları açıklıkta yakalama tehlikesi vardı. İnmeyi sürdürdüler.

Almanlar harikaydı. İkisi sendeleyerek kampa geldikleri zaman, Ben'i Jonathan'dan aldılar ve aşağıya taşıdılar. Jonathan'ın tek yapabildiği şey onları topallayarak izlemek oldu.

Ben Valparaiso hastanesinde yastıklara yaslanarak otururken sıkıntılı ve acılı görünüyordu. Jonathan sohbet olsun diye onu hasta taklidi yapmakla suçladı. Çünkü böylece yatağına her gece bir hemşire alabilirdi.

"Onlara elimi bile sürmem, eski dostum. Her neyse, bakmadığı bir sırada bir adamın parmağını uçuran insanlar başka şeyler de yapabilirler."

Bu konuşma, kesilen parmaklar konusundaki son konuşma oldu. Her ikisi de Ayı Ben'in artık önemli bir tırmanış yapamayacağını biliyordu.

Dağ, bindikleri geminin gerisinde gözden kaybolurken, ne sevinç ne de başarı duygusu hissettiler. Dağa çıktıkları için gurur duymuyorlardı, Almanlar da başaramadıkları için utanç içinde değillerdi. O boktan fosil ancak bu kadar duygu uyandırabilirdi.

Amerika'ya dönen Ben, çeşitli doğal sorunların yaşandığı Arizona'ın bir köşesinde küçük bir dağcılık okulu açmaya girişti. Dağcılık konuusunda ileri eğitim almak isteyen insan sayısı azdı, bu yüzden Jonathan, Ben'in nasıl ayakta kalabileceğini düşünüyordu. Elbette kendisi ve yirmi kadar yetenekli dağcı Ben'in okuluna geliyordu, fakat hepi topu bu kadardı. Ben ile eğitim ve barınma giderlerini alması konusunda sürekli cebelleşmek Jonathan'ı utandırıyordu, bu yüzden oraya gitmekten vazgeçti. Çok geçmeden yeni evi ve tablo koleksiyonu bütün ilgisini kendisine çektikçe tırmanmaktan da bütün bütün vazgeçti.

"Eveeet." Ben "O yaşlı orospunun defterini dürdüm, değil mi?" dedi.

"Ya başka tarafların donsaydı, ne olurdu hiç düşündün mü?"

Ben güldü. "Oh, tanrım! Birçok yerli kız gözyaşı döker, evlerde yas ilan edilirdi, eski dostum."

Küçük bir tepeyi aşarak Ben'in vadisine doğru inmeye başladılar. Jonathan, Ben'in çiftliğine baktığında şaşırdı. Kesinlikle değişmişti. Mutfak binasının çevresindeki mütevazi kulübeler yoktu. Büyük bir yüzme havuzu ve havuzun üç bir tarafında da sahte yerli tipi bir bina vardı. Hiç de dağcıya benzemeyen insanlar mayolarıyla ortalıkta dolanıyordu. Bu görüntüyle hatırladığı Sparta tipi eğitim okulu arasında hiçbir ilişki yoktu.

Dik yoldan aşağı inerlerken, Jonathan, "Bütün bunlar ne kadar zamandır burada?" diye sordu.

"Yaklaşık iki yıldır. Hoşuna gitti mi?"

"Çok etkileyici."

Çakıllı park yerinde bir kütüğe çarparak durdular. Jonathan yavaş yavaş ipten kayıp kemiklerinin eski yerlerini alması için gerindi. Ayaklarının altındaki kımıltısız topraktan çok hoşnuttu. Jonathan evsahibine bakma

zevkini ancak gölgeli serin barda oturarak biralarını içene kadar bulamadı. Ben'in yüzündeki her ayrıntıdan canlılık fışkırıyordu: gür gri saçlarından Hormel dizayn etmiş gibi görünen kalın cildine kadar. Güneşte bronz olmuş yanaklarında iki derin çizgi vardı, gözlerinin kenarları da Nil Deltası'nın havadan çekilen fotoğrafları gibi kırışıktı.

Birinci biralar bitince, Ben yerli garsona iki bira daha getirmesini işaret etti. Jonathan, Ben'in dağcılar arasında bir dedikodu ve hayranlık malzemesi olan biraya düşkünlüğünü hatırladı.

Jonathan çevreye bakarak, "Çok lüks" diye iltifat etti.

"Evet, öyle görünüyor ki kış iyi geçecek."

Bar, salondan alçak bir taş duvarla ayrılmıştı. Masaların arasından yapay bir dere akıyor, masalar da kemerli bir taş köprüyle yola bağlanan küçük kayalık adalarda duruyordu. Spor giysiler giymiş birkaç çift buzlu içkilerini içerek konuşuyor, görünmeyen hoparlörlerden yükselen yavan müziğe aldırmadan havalandırma sisteminin zevkini çıkarıyorlardı. Salonun bir ucundaki cam duvardan havuz ve yüzenler görülüyordu. Beyaz demir masalarda içki içenlerin yanında oturan ya da gazeteleri ellerinde şezlonglara uzanmış zengin görünüşlü adamlar vardı. Bazıları havuzun kenarında amaçsızca dolaşıyordu.

Genç bayanlar plaj iskemlelerinde umutla oturuyorlardı. Çoğunun dizleri kalkıktı, bacaklarının içi görünüyordu. Güneş gözlükleri kitap ya da dergilere eğilmişti, fakat aslında gözleriyle çevreyi süzüyorlardı.

Ben bir an Jonathan'a baktı, mavi gözlerinin kenarları kırıştı. Başını salladı.

"Evet, seni tekrar görmek çok güzel, eski dostum. Bu sahte müşteriler gerçekten canımı sıkıyor. Neler yapıyorsun? Dünyadan uzak yaşantını sürdürüyor musun?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Kilisen nasıl?"

"Yağmurun başıma yağmasını önlüyor."

"İyi." Ben bir an düşünceli bir şekilde durdu. "Neler oluyor Jon? Seni dağcılığa hazırlamam ve antreman yaptırmamı bildiren telgrafı aldım. Bütün ödemeleri karşılayacaklarını yazıyorlardı. Bu ne demek oluyor eski

dostum? 'Bütün harcamalar'ın içine çok şey girer. Bu insanlar arkadaşın mı? Onlara özel indirim yapmamı ister misin?"

"Ne münasebet! Arkadaşlarım değiller. Onları kazıkla. Bana sahip olduğun en iyi odanı ver ve bütün yemeklerle içkileri hesabıma ekle."

"Çok iyi! Harika! Onların hesabına iyi eğlenmezsek gözlerim kör olsun! Hey! Tırmanmaktan söz edelim. Eiger'e tırmanacak bir grubun yer adamı olmak üzere davet edildim. Buna ne diyorsun?"

"Harika." Jonathan yorum yapması gerektiğini biliyordu, bu yüzden kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı. "Aslında ben de bu tırmanış için buraya eğitim görmeye geldim." Susarak Ben'in tepkisini bekledi.

Ben'in gülümsemesi dudağında soldu ve bir an Jonathan'a bakakaldı.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Scotty'ye ne oldu?"

"Bir araba kazası geçirdi."

"Zavallı orospu çocuğu. Bunu gerçekten çok istiyordu." Ben bir an birasıyla ilgilendi. "Seni nasıl seçtiler?"

"Bilmiyorum. Sanırım pek önemli olmayan ekibe özellik katmak istediler."

"Haydi. Benimle oynamayı bırak, eski dostum."

"Gerçekten neden beni seçtiklerini bilmiyorum."

"Fakat tırmanacaksın."

"Doğru."

Küçücük bir bikini giymiş bir kız bara geldi ve hâlâ ıslak poposunu Jonathan'dan fazla uzakta olmayan bir iskemleye yerleştirdi. Jonathan, kızın gülümsemesine karşılık vermedi.

Ben, "Çek arabanı, Buns" diyerek kızın poposuna bir şaplak indirdi. Kız kıkırdayarak havuz kenarına geri döndü.

Jonathan, "Sık sık tırmanıyor musun?"

"Oh, bazı küçük tepelere topallayarak gidiyorum. Aslında işin bu yanı çoktan bitti. Görebileceğin gibi buraya gelenler tırmanmaya değil avlanmaya geliyorlar." Bara uzanıp bir bira şişesi daha aldı.

"Haydi Jon. Biraz konuşalım."

Salondan geçerek köprünün üstünden en uzaktaki adacığa gittiler.

Garsonu eliyle çağıran Ben düşüncelerini toplamaya çalışarak birasını yudumladı. Sonra eliyle masanın üstündeki tozları dikkatle süpürdü

"Sen —ah— şimdi kaç yaşındasın? Otuz beş mi?"

"Otuz yedi."

"Evet." Ben havuza doğru baktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Ben. Fakat tırmanmak zorundayım."

"Daha önce de Eiger'e çıktın. Hatırladığım kadarıyla iki kez."

"Doğru."

"O halde biliyorsun."

"Evet."

Ben yorulmuş bir tavırla içini çekti, sonra ses tonu bir arkadaşıyla konuşurkenki gibi sıcaklaştı.

"Pekala, bu senin sorunun. Tırmanma altı hafta sonra olacak. Biraz pratik yapmak için İsviçre'ye gitmek istiyorsun ve sana yaptıklarımdan sonra biraz dinlenmeye ihtiyacın olacak. Burada hazırlanmak için ne kadar süre kalmayı planlıyorsun?"

"Üç ya da dört hafta."

Ben başını salladı. "İyi, hiç değilse kilo almamışsın. Fakat çok terlemen gerekecek, eski dostum. Bacakların nasıl?"

"Kasıklarımdan yere uzanıyorlar. Sadece bunu söyleyebilirim."

"Hım. Bu biranın keyfini çıkar, Jon. Bir hafta boyunca başka bira içemeyeceksin."

Jonathan birasını yavaş yavaş bitirdi.

ARIZONA - 16 - 27 HAZİRAN

Kapı zilinin ısrarla çalınması Jonathan'ın rüyasıyla karıştı, sonra ağır uykusundan uyandırdı ve gerçeklik yarıklardan içeri sızdı. Jonathan sendeleyerek kapıya gitti ve kapıyı açarken aynı zamanda gözlerini açtı. Kapı pervazına yaslanırken başı önüne düşüyordu. Yerli bir garson neşeyle ona günaydın dedi ve Bay Bowman'ın Dr. Hemlock'u uyandır diye talimat verdiğini söyledi.

Jonathan kelimeleri ağzında çevirerek, "Saat kaç?" dedi.

"Anlayamadım, efendim?"

"Saat... kaç?"

"Üç buçuk efendim."

Jonathan odaya geri dönüp yatağa uzanırken kendi kendine "olamaz" diye düşündü.

Tam uykuya dalacağı sırada telefon çaldı. Ahizeyi kaldırmadan "çekil git başımdan" diye kendi kendine mırıldandı, fakat telefon acımasızca çalıyordu. Yataktan zorla kalkıp gözlerini açmadan el yordamıyla telefonu buldu.

"Kalk ve parla, eski dostum!"

"Ben —ah!" Boğazını temizledi. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"On dakika sonra kahvaltıda ol."

"Hayır."

"Yanına bir kova buz gibi suyla birini yollamamı ister misin?"

"Çevrende görmekten sıkıldığın birine göndersen daha iyi edersin."

Ben gülüp telefonu kapattı. Jonathan yataktan yuvarlanıp el yordamıyla banyoyu buldu. Soğuk duş aklını başına getirdikten sonra kazayla düşme tehlikesinin kalmadığına emin oldu.

Ben Jonathan'ın tabağına iki yumurta daha koydu. "Bunları ye, eski dostum. Şu bifteği de bitir."

Salonun mutfağında yalnızlardı, çevrelerinde yalnızca parlayan kişiliksiz paslanmaz çelik vardı. Sesleri hücrelerdeki gibi yankılanıyordu.

Jonathan yumurtalara midesini bulandıran bir iğrenmeyle baktı

"Ben, sana hiç yalan söylemedim, değil mi? Tanrı şahidimdir, ölmek üzere olduğuma inanıyorum. Ve hep yatağımda ölmek istemişimdir."

"Otur ve yemeğini bitir!"

Yemeği ağza atmak kolaydı da, çiğnemek, işte o zordu.

Ben Jonathan'ın nefret dolu bakışlarına aldırmadan gevezelik etmeye devam etti.

"Eiger tırmanışının ayrıntılarını bütün gece düşündüm. Ekip için ağır malzemeleri ben alacağım ve yanımda getireceğim. Senin dağcılık malzemeni de ısmarladım. Sen buradaki birkaç gün bluejean ve yumuşak ayakkabılarla idare edebilirsin. Başta zor tırmanışlar yapmayacağız. Haydi! Sütünü bitir!"

Ben birasını bitirip bir şişe daha açtı. Kahvaltıda bira içmek Jonathan'ın bakmaya bile katlanamadığı bir şeydi.

"Dağ ayakkabıların hâlâ İspanya'da mı?"

Jonathan ağır ağır başını salladı ve kafasını eğmek o kadar çekici geldi ki, durup uyumaya çalıştı.

"Tamam. Onların adlarıyla numaralarını ver de bugün telgraf çekeyim. Haydi! Zaman kaybetme! Ye!"

Şafaktan önceki koyu karanlıkta iki dakika süren bir millik yolculuk Jonathan'ı iyice uyandırdı.

Üç saat dinlenmeden, Ben'in çiftliğinin kenarındaki dik tepelerden birine tırmandılar. Sabah olduğunda hâlâ yukarı çıkıyorlardı, fakat Jonathan gün doğumundan hiç zevk almadı. Patika yeterince genişlediği zaman Ben de yanına geldi ve gevezelik etmeye başladı. Kesilen parmakları yüzünden belli belirsiz topallıyor, fakat ağırlığını diğer bacağına veriyordu. Jonathan çok az konuştu; baldırlarıyla kalçalarındaki ağrılara dikkatini vererek oflayıp pufluyordu. Ben onun ağırlık taşımasını istediğinden sırtında on sekiz kiloluk bir eğitim çantası vardı. Eiger'da eşyalar daha da ağır olacaktı.

Saat sekiz sularında Ben aşağıya bakıp el salladı. Bir kayanın gölgeliğinde onları bekleyen biri vardı.

"Eh, ben dönüyorum, eski dostum."

"Tanrıya şükürler olsun."

"Hayır, sen dönmüyorsun. Senin çalışmaya ihtiyacın var. George Hotfort seni bekleyecek."

Aşağıdaki kişi onları karşılamak için yaklaşmaya başladı.

Jonathan itiraz etti. "Hey, o bir kız!"

"Evet, bunu fark eden çok insan var. Haydi George." Ben yanlarına gelen genç yerli kıza döndü. "Bu Jonathan Hemlock, benim eski dağcılık arkadaşım. Jon, bu George Hotfort. Şimdi dinle, George, onunla birkaç saat tırman, sonra yemek için zamanında aşağı indir." Kız başını salladı ve Jonathan'a küçümseyici ve üstün bir şekilde baktı.

"Görüşürüz, eski dostum." Ben yoldan aşağı inmeye başladı.

Jonathan içten bir nefretle onun gidişini seyretti, sonra kıza döndü.

"Onun söylediği herşeyi yapman gerekmez. İşte beyaz adamdan intikam almak için eline bir şans geçti."

Kız elmacık kemikleri çıkık yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı.

Jonathan, "Georgette mi?" diye sordu.

Kız başıyla sert bir hareket yaptı ve tepeyi tırmanmaya başladı. Uzun güçlü bacakları yorulmadan hızla gidiyordu.

"Georgianna'ya ne dersin?" Jonathan onun ardından oflayıp puflayarak yürümeye başladı.

Kız arayı açtığı zamanlar, bir kayaya yaslanarak Jonathan'ı bekliyor, onun uğraşmalarını sakince izliyordu. Fakat Jonathan kızın kot gömleğinden fırlayacakmış gibi duran büyük göğüslerini görecek kadar yakına gelir gelmez, hızla kayadan sıçrayıp yoluna devam ediyor, kalçaları iki yana sallanarak yürüyordu. Dimdik bir yamaçta bile topukları yere değecek kadar dik yürüyordu: Alp rehberlerinin yaptığı gibi. Jonathan'ın bilekleri sertti ve esnek değildi; çoğunlukla parmak uçlarında yürüyor, her adımı hissediyordu.

Yol daha da dikleşti ve Jonathan'ın bacakları titremeye, zaman zaman adımlarını şaşırmaya başladı. Bu ne zaman olsa başını kaldırıp uzaktaki

kızın ona kızgınlıkla baktığını görüyordu.

Ter saçlarından gözlerine akmaya başladı, kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Sırt çantasının ipleri omuzlarını acıtıyordu. Artık ağzından soluk almaya başlamıştı, dudakları ardına kadar açıktı.

Gözlerindeki teri sildi ve kıza baktı. Tam önünde dokuz metre yüksekliğinde dimdik bir tepe vardı. Kız bu tepenin üzerine çıkmış ona bakıyordu. Jonathan başını salladı ve yola oturdu.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır."

Fakat birkaç dakikalık sessizlikten sonra Jonathan dönüp kızın hâlâ hareket etmediğini ve ona sakin bir şekilde baktığını gördü. Kızın yüzü güzeldi ve tek bir ter tanesi bile yoktu. Jonathan bu nedenle kızdan nefret etti.

"Peki, George. Sen kazandın."

Her tarafı ağrıyarak tepeye çıktı. Kıza sırıttı, övgü bekliyordu. Kız ise ona yaklaşmadan geri dönmeye başladı. Jonathan kızın kolayca tepeden inmesine baktı.

"Sen bir vahşisin, George Hotfort. Topraklarınızı elinizden aldığımıza seviniyorum."

Çiftliğe döndükten sonra yemeğini büyük bir dikkatle yedi. Duş yapıp giysilerini değiştirince kendini daha insan gibi hissetti, fakat bacaklarıyla omuzları hâlâ ısrarlı ağrılarla protesto ediyorlardı. Ben karşısına oturarak her zamanki gibi iştahla yiyor ve yemeği kolay çiğnemek için birasından büyük yudumlar alıyordu. Jonathan biraya imrendi. George onu çiftlikten birkaç yüz metre ötede bırakmış ve tek söz söylemeden patikaya geri dönmüştü.

Ben, "George'u nasıl buldun?" diye sordu, bu arada yüzünü bir peçeteyle siliyordu.

"Hoş bir kız. Sıcak ve insancıl. Çok da konuşkan."

"Evet, fakat iyi dağcı, değil mi?" Ben babaca bir gururla konuşuyordu.

Jonathan öyle olduğunu kabul etti.

"Buraya eğitim ve antreman için gelen bir avuç dağcının ilk ısınmalarında George'u kullanıyorum."

"Müşteriler bu yüzden azalmış olmalı. Bu arada onun gerçek adı ne?"

"Gerçek adı George."

"Bu nasıl olmuş?"

"Ona annesinin adını vermişler."

"Anlıyorum."

Ben bir an Jonathan'ın yüzünü inceleyerek, Eiger'e tırmanmaktan vazgeçmesini sağlayacak bir cesaretsizlik bulmayı umdu.

"Kendini yorgun hissediyor musun?"

"Biraz. Bu antremanı bütün ömrüm boyunca unutmayacağım. Fakat yarın çalışmak için hazır olacağım."

"Ne demek yarın? Bu yalnızca çerezdi. Bir saat sonra tekrar tırmanacaksın."

Jonathan itiraz etmeye kalktı.

"Sus da eski dostunu dinle." Ben bir an ciddileşirken gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu. "Jon, sen artık çocuk değilsin. Eiger da tam bir kancıktır. Şimdi, elimde olsaydı seni bu fikirden caydırmaya çalışırdım."

"Yapamazsın."

"Neden?"

"Öyle işte."

"Pekala. Çıldırdığını düşünüyorum, fakat tırmanmaya kararlıysan, seni en iyi şekilde hazırlamazsam kör olayım. Çünkü hazır olmazsan bu kayaların tepesinde yağlı bir nokta olarak kalırsın. Yalnızca sen de değil üstelik. Ben ekibin yer adamıyım. Hepsinden sorumluyum. Ve tırmanışa hazır olmayan yaşlı bir inatçının onları felakete sürüklemesine izin veremem." Ben uzun tiradını birasından büyük bir yudum alarak noktaladı. "Şimdi, sen havuzda biraz yüz, sonra güneşte yanarak güzelleri seyret. Zamanı geldiğinde seni çağırtırım."

Jonathan onun söylediklerini yaptı. Bir garson gelip zamanının dolduğunu söylediği zaman, havuzun çevresindeki genç kızları birbirleriyle karşılaştırarak hoş vakit geçiriyordu.

Ben onu bir kez daha patikanın tepesine çıkardı, sonra George'a havale etti. George da Jonathan'ı sabahkinden daha da yukarıya çıkardı. Jonathan birkaç kez onunla konuştu, fakat konuşmak şöyle dursun, kızın yüzünde en küçük bir ifade değişikliği bile olmadı. Önceki gibi bir çırpıda yanından

uzaklaştı ve Jonathan topallayarak odasına döndü. Duş aldı ve biraz uyumak için yatağa uzandı. Fakat Ben tam zamanında içeri girerek uyumasına engel oldu.

"Hayır, uyumak yok, eski dostum. Kocaman bir yemek tabağı seni bekliyor."

Jonathan'ın başı sık sık tabağa düşmesine karşın büyük bir biftek ve salata yedi. O gece her zamanki gibi Lautrec makalesini düşünmeden uyuyakaldı.

Ertesi sabah (*saat üç buçuk sabah demekse tabii*) eklemlerini tutulmuş buldu. Fakat dört buçukta Ben ile yola çıkmışlardı bile. Farklı bir yoldan gidiyorlardı ve yol daha da dikti. Yolun yarısında Ben onu George'a emanet etti. Jonathan sızlayan yerlerine, sıcağa, titreyen bacaklarına ve bütün yerlilere küfürler yağdırırken, George da onu yukarılara çıkardı. Her molada George'un alaycı gözleri onun mücadelesini yorum yapmadan izliyordu.

Yemek ve yüzme ve gene tırmanış.

Ertesi gün de aynı şey; ondan sonraki gün de ve ondan sonraki gün de.

Jonathan umduğundan daha da çabuk eski formuna kavuştu, bunu Ben bile kabul etti. Altıncı gün George ile eğitimden zevk alıyor ve ondan geri kalmıyordu. Her gün daha da yüksek ve dik yerlere tırmandılar ve aynı sürede daha uzağa gittiler, artık bazen Jonathan önde gidiyor. George onu izliyordu. Yedinci gün bir tepeye tırmanırken geriye baktığında (*oh, hayli geride!)* George'un ter içinde kaldığını gördü. Kız yanına geldiğinde oturup dinlendi, kesik kesik soluyordu.

Jonathan, "Oh, haydi George!" diye yalvardı. "Burada bütün gün oturamayız. Daha yukarıya, yukarıya. Kıçını kaldır bakalım." Kız hiç konuşmadığı için, Jonathan onunla anlamıyormuş gibi konuşma alışkanlığı edinmişti. George tepelerindeki dik kayalığı süzüp başını salladı. Kot gömleğinin koltuk altları terden ıslanmıştı ve göğüsleri gömlek ceplerinin bulunduğu yerde kumaşı dışa doğru itiyordu. İlk kez Jonathan'a gülümsedi ve aşağıya doğru inmeye başladı.

Daha önce çiftliğe kadar ona eşlik etmemişti, fakat bu kez Jonathan duş alırken Ben ile George uzun bir konuşma yaptılar. O akşam yemeğe içinde bir düzine bira bulunan buz dolu bir şampanya kovası getirildi. Ben, Jonathan'a hazırlıklarının ilk aşamasının bittiğini söyledi. Yumuşak

ayakkabılarla yaptığı çalışma tamamlanmıştı. Malzemeleri tamamdı ve ertesi sabah taş yüzeylerde çalışacaklardı.

İkinci altı biralık kutu da Ben'in odasında tüketildi, bu arada Ben önlerindeki birkaç günlük çalışmayı özetliyordu. Kolay yüzeylerle işe başlayacaklar, fazla yükseğe çıkmayacaklar, böylece Jonathan kayayı yeniden hissedecekti. Ben onun gelişmesinden memnun olunca daha yukarılara çıkacaklardı.

Plan yapıldı, iki adam bir saat kadar sohbet edip bira içtiler. Ben yoldaşının ilk aşama boyunca uzak tutulduğu biradan zevk aldığını görmekten için için memnunluk duyuyordu. Aslında Ben bu kadar süre bira içmeden yaşayabilen erkeklere güven duymazdı.

Jonathan sertleşen bedeninde sevişme isteğinin arttığının bir süredir farkındaydı: sevgiyle ilgili değil, biyolojik nedenlerle. Bu nedenle Ben'e "George ile ilişkin var mı?" diye sordu.

"Ne? Oh! Hayır." Ben kızardı. "Allah aşkına, ondan yirmi beş yaş daha büyüğüm. Neden sordun?"

"Bilmem. Sperm doluyum da. George etrafımda ve bu işe uygun görünüyor."

"Şey, o yetişkin bir kız. Elbette istediği herkesle birlikte olabilir."

"Bunun da zor bir tarafı var. Benimle pek ilgilendiğini söyleyemeyeceğim."

"Oh, tabii ki senden hoşlanıyor. Senin hakkında söylediklerinden bunu anlayabiliyorum."

"Senden başkasıyla konuşuyor mu, Ben?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Ben büyük bir yudum alarak birasını bitirip başka bir şişe daha açtı. "Komik" dedi.

"Komik olan nedir?"

"George'u istemen. Sana sürekli aşağılar gibi tavır takınmasından ondan nefret edeceğin düşünülür."

"Bilinçaltının şeytani işleyişini kim bilebilir ki? Belki de onu bilinçaltından cezalandırmak istiyorum:"

Ben gözlerinde hınzır bir bakışla Jonathan'a baktı. "Biliyor musun, eski dostum, aslında kötü bir insansın. Seninle ıssız bir adada az bir yiyecekle

yalnız olmak istemezdim."

"Endişelenme. Sen benim dostumsun."

"Düşmanların var mı?"

"Birkaç tane."

"Hayatta olan kaç tane var?"

"Bir." Jonathan bir an düşündü. "Hayır, iki."

Bu kadar çok bira içtikten sonra Jonathan hemen uykuya daldı. Rüyasında Jemima'yı görmeye başladı: Uçakta karşılaşmalarından sonraki ilişkilerini hatırlıyordu. Birden Dragon'un yüzü belirdi, fakat Jonathan'ı uyandıracak kadar uzun sürmedi. Kahverengi gözlerdeki altın benekler. Karanlıkta parlayan sigarasının ucu. Jemima'ya dokunmak için uzandı, o kadar gerçekti ki yumuşak ve düz karnına dokundu sanki. Avucuyla karnını kavradı ve birdenbire uyandı. Yatakta doğrulup oturmadan George onu sıkıca kendine çekti, güçlü kollarıyla onu sardı ve bacaklarını bacaklarına doladı. Kızın gözlerinde çekiklik vardı ve yerine başkasını koymak mümkün değildi.

Jonathan saat beşi geçene dek uyanmadı. Son zamanlardaki alışkanlığı nedeniyle geç kalktığı için kendini suçladı. Fakat sonra bugün taş yüzeylerde çalışacağını ve gün doğmadan yola çıkamayacağını hatırladı. George gitmişti. Geldiği gibi sessizce çıkmıştı. Sırtındaki sertlik, çarşaflardaki hafif alkalin kokusu ona geceyi hatırlatıyordu. Kız çıkarken uyanıktı, fakat yeniden başlamamak için uyuyormuş gibi yapmıştı.

Duş alırken kızla fazla sevişmemeye söz verdi. Ona izin verse bir gecede insanı hastanelik edebilirdi. Kız hızla ve sık sık orgazm oluyor, fakat asla doymuyordu. Onun için sevişmek hedef ve başarıların yumuşak bir dizisi değildi; bir patlamadan diğerine durmayan bir süreçti.

Yüzme gibi tırmanma teknikleri de hiçbir zaman unutulmaz, uygun şekilde öğrenilmişse tabii. Fakat Jonathan yaşının getirdiği yeni sınırlamaları ve becerisiyle sinirlerini nasıl etkilediğini öğrenmek zorunda kalacağını biliyordu.

Deneyimli bir dağcı tırmanamayacağı bir yamaca yeltenmez. Eskiden olsa Jonathan her yere kolayca tırmanabilirdi, fakat ilk günler yaptığı tırmanışlarda kendine güvenini biraz kaybetmişti. Bu sorunu yeni saptamıştı. Son tırmanışından bu yana geçen yıllar fiziksel dayanıklılığını

etkilemişti. Bunu onarmak mümkün değildi, bu yüzden kendini yeni sınırlar içinde eğitmek zorundaydı.

Başta Ben birçok kişi piton kullanmalarında ısrar etti. Fakat çok geçmeden İngilizlerin pitonlar konusundaki cimriliğini taklit etmeye başlarlar. Fakat bir sorun Jonathan'ın kafasını meşgul ediyor, onu sinirlendiriyordu. Beceriyle yaptığı hareketlerin ortasında birden kendini kayayla boğuşurken, bedenini kayaya yaslama isteğiyle dolu buluyordu. Dağcı kayaya yaslanırsa korkutucu bir döngü başlar. Önce kayayı kucaklama isteği duyar; kucaklama ayaklarının gücünü azaltır ve elinin altındakilerini görmesini engeller. Bu da ilk korkuyu besleyen gerçek bir tehlikedir.

Bir olayda Jonathan bu istekten kurtulduğunu düşündükten sonra birden kendini döngüye kapılmış buldu. Botları artık tutunacak bir yer bulamıyordu ve aniden düştü.

Çok az düştü, ipin ucunda sallanıyordu. Neyse ki piton güçlüydü.

"Hey!" Ben aşağıdan bağırdı. "Ne yapıyorsun be adam!"

"Pitondan sallanıyorum, ukala herif! Sen ne yapıyorsun?"

"Güçlü ve deneyimli ellerimde senin ağırlığını taşıyor ve senin o pitondan sallanmanı seyrediyorum. Gerçekten zarif görünüyorsun. Biraz aptal, fakat gerçekten zarif."

Jonathan öfkeyle kayayı tekmeledi ve ileri geri sallandı, fakat tutunamadı.

"Allah aşkına, eski dostum! Bir dakika bekle! Şimdi hiçbir şey yapma. Orada biraz dinlen."

Jonathan kendini aptal gibi hissederek ipin ucunda sallandı. "Şimdi bunu bir düşün." Ben ona süre tanıdı. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet!" Jonathan hem kendisine hem de Ben'in aşağıda konuşmasına öfkeliydi.

"Anlat bakalım."

Jonathan, "Kayaya fazla yaklaştım" dedi.

"Doğru. Şimdi yamaçtan geri gel ve aşağıya inelim." Jonathan derin bir soluk alıp kayayı tekmeledi ve geriye doğru sallandı. Kayanın üstüne çıkmıştı. Geri dönerken vadinin dikey çekim gücünü unutarak ve diyagonal

ağırlığa-karşı-ip çekimine doğal olarak karşılık vererek ustalıkla hareket etti.

Vadide bir taş yığınının üzerine oturdukları zaman, Jonathan ipi sardı, Ben ise kayaların gölgesine sakladığı birayı içti. Çevrelerinde yükselen dokuz "iğne" arasında cüce gibi duruyorlardı. Tırmandıkları tepe bu dokuzundan biriydi.

"Yarın Ayı Ben'e tırmanmaya ne dersin?" Ben uzun bir sessizlikten sonra konuştu. Tepelerin en yükseğini kastediyordu. Tepe yüz yirmi metre boyunda, rüzgarın eteğini aşındırıp tepesinin eteğinden daha geniş olmasına neden olduğu sütun gibi bir tepeydi. Ben'in dağcılık okulu için bu yeri seçmesine bu sütun gibi tepeler neden olmuş ve en yüksek tepeye de kendi adını vermişti.

Jonathan gözlerini kısarak sütuna baktı, gözleri tepenin tehlikeli yerlerindeydi.

"Hazır olduğumu düşünüyor musun?"

"Elbette, eski dostum. Aslında senin sorununu anlıyorum. Fazla eğitim aldın, çok hızlı eğitildin. Biraz sinirlerin bozuldu." Ben, Jonathan'ın sinirli olduğu zaman kendini fazla zorladığını, tırmanış kolay göründüğünde aklının kayadan uzaklaştığını fark ettiğini söyledi. Bunu çözmenin en iyi yolu, zorlu bir tırmanış yapmaktı.

Jonathan gözleriyle sütunu inceledikten sonra, "Zor görünüyor, Ben. Özellikle doruk kısmı."

"Salon sütunu değil tabii. Seninle gelmezsem gözlerim kör olsun!" Jonathan, Ben'in ayağına bakarak kendini tutamadı.

"Gerçekten gelmek istiyor musun?"

"Zor değil. Oraya daha önce de çıktım. Ne diyorsun."

"Yarın gidelim."

"Çok iyi. Şimdi neden bütün gün dinlenmiyorsun, eski dostum?"

Salona geri dönerlerken, Jonathan eski günlerde dağcılık aşkının izi olan bir hafiflik ve yarını iple çekme isteği duydu. Tüm varlığı kaya, güç ve taktik sorunlarıyla doluydu. Dragonlar'ı ve Jemimalar'ıyla dış dünya onun bilincine sızamıyordu.

Çok iyi yemek yiyor, kusursuz uyuyor, sıkı eğitim alıyor, fazla bira içiyor ve George'u rahatlamak için kullanıyordu. Bu tür bir sade yaşam birkaç

hafta sonra onu sıkardı, fakat şimdi hoşuna gidiyordu.

Salonun ana masasına yaslanarak Cherry'den gelen neşeli kartı okudu. Kartta bol bol altı çizili kelimeler, çizgiler, ünlem işaretleri, noktalar, parentezler ve ha! ha! ha! lar vardı. Kimse evini yakmamıştı. Bay Monk eskisi gibi öfkeliydi ve bol bol küfür ediyordu. Cherry, bir arkadaşı için (*hiç karşılaşmadığı biri*) afrodizyakın nasıl hazırlanacağını soruyordu.

Jonathan ayağına bir şeyin değdiğini fark etti ve tasması taşlı, sinirli bir küçük Pomeranian'ın etrafı kokladığını gördü. Köpeği önemsemeyip kartı okumaya geri döndü, fakat köpek hemen bacağına tırmanmaya kalktı. Jonathan köpeği tekmeledi, fakat köpek bu reddedişi cilve sanarak saldırısına devam etti.

"Dr. Hemlock'u rahatsız etme, Faggot. Özür dilerim, Jonathan, fakat Faggot doğru insanları tanımayı öğrenemedi ve davet beklemeye sabrı yok."

Jonathan başını kaldırmadan Miles Mellough'un tatlı bariton sesini tanıdı.

ARIZONA - 27 HAZİRAN

Jonathan, dantelli manşetin çevrelediği manikürlü ellerin Pomeranian'ı almak için uzanışını seyretti. Gözünü köpekten ayırıp Miles'e baktı: Güneşte yanmış ve her zamanki gibi yakışıklı, büyük mavi gözleri uzun siyah kirpiklerinin altından bakıyor, geniş çizgisiz alnı saçının yumuşak dalgalarını yanlarda destekliyor. Miles'ın berberi bu saçlarla çok övünürdü. Köpek, Miles'ın yanağını öptü, o da bu sevgi gösterisini gözlerini Jonathan'dan ayırmadan kabul etti.

"Nasılsın, Jonathan?" Gözlerinde yumuşak, gülümseyen bir ifade vardı, fakat hareketleri çabuk, bir saldırıyı anlamaya ve savuşturmaya hazırdı.

"Miles." Bu sözcük bir selamlama değil, bir adlandırmaydı. Jonathan kartı cebine koydu ve Miles'ın söze girmesini bekledi.

"Ne kadar uzun zaman oldu." Miles gözlerini indirip başını salladı.

"Çok uzun bir zaman. Bir düşün, son kez Arles'de karşılaşmıştık. Şu İspanya işini henüz bitirmiştik —sen, ben ve Henri."

Henri Baq'in adı söylenince Jonathan'ın gözleri kısıldı.

"Hayır, Jonathan." Miles elini Jonathan'ın koluna koydu. "Pot kırdığımı düşünme. Henri konusunda konuşmak istiyorum. Vaktin var mı?" Jonathan'ın kaslarının gerildiğini hisseden Miles onun koluna vurdu ve elini çekti.

"Yalnızca tek bir olasılık var Miles. Onmaz bir hastalığa tutuldun ve kendini öldürecek cesaretin yok."

Miles gülümsedi. "Çok iyi, Jonathan. Fakat yanlış. İçki içebilir miyiz?"

"Peki."

"Eski zamanlardaki gibi."

"Hiç de eski zamanlardaki gibi değil."

Koridorda Jonathan'ın arkasında giderken bütün genç kadınların gözleri Miles'ın üzerindeydi. Kemerli taş köprüyü geçip boş bir masaya oturdular. Miles'ın ender görülen yakışıklılığı, dansçı yürüyüşündeki zariflik, güç pahalı ve kusursuz giysileri hemen dikkat çekiyordu, fakat Miles, kesinlikle erişilmez olduğu için onlara gerçekten acıyarak kadınlara tatlı tatlı gülümsüyordu.

Oturur oturmaz Miles köpeği bıraktı. Köpek titredi, tırnakları kayaya yapışınca çılgına dönmeye başladı, sonra yakınlardaki bir masaya gitti. Orada bikini giymiş üç kadın onu tuttu. Kadınlar gördükleri en yakışıklı erkeğe ulaşabilmek için bu fırsatı değerlendirmek istiyorlardı. İçlerinden biri titreyen ve pençe atan hayvanı taşıyarak masaya yaklaştı.

Miles gözlerini kadının göğüslerine teklifsizce dikince kadın sinirli sinirli güldü.

"Bunun adı ne?" diye sordu.

"Faggot, canım."

"Oh, ne tatlı! Neden ona böyle diyorsunuz?"

"Çünkü bir sinir küpü."

Kadın anlamadı, bu yüzden "Ne tatlı!" dedi.

Miles kızı yanına çağırıp hafifçe poposuna vurdu.

"Bana bir iyilik yapar mısın canım?"

Kız beklenmedik temasa kıkırdadı, fakat geri çekilmedi.

"Elbette. Memnun olurum."

"Faggot'u alıp onunla biraz oyna."

Kadın "Peki" dedi. Sonra "Teşekkür ederim" diye ekledi.

"Aferin sana." Kadının poposuna vurunca, kız yanında iki arkadaşıyla salondan çıktı. Diğer iki kadın neler olduğunu öğrenmek için ölüyorlardı.

"Bunlar sevimli küçük hileler, değil mi Jonathan? Tamamen işe yaramaz da değiller. Arıları bal çeker."

Jonathan, "erkek arıları da" diye ekledi.

Genç bir yerli garson masanın kenarına geldi.

Miles, "Arkadaşım için duble bir Laphroaig, bana da bir Alexander brandy" diyerek garsonun gözlerine uzun uzun baktı.

Garson uzaklaşırken Miles'in gözleri onu izledi.

"Güzel çocuk."

Sonra Jonathan'a döndü, ellerini birleştirerek işaret parmaklarını dudaklarına, başparmaklarını da çenesine dayadı. Parmaklarının üstünden gözleri buz gibi gülümsüyordu ve Jonathan bu adamın görünüşüne karşın ne kadar acımasız olduğunu kendine hatırlattı. Bir dakika kadar ikisi de konuşmadı. Sonra Miles sessizliği çınlayan bir kahkahayla bozdu.

"Oh, Jonathan. Soğuk sessizlik oyununda kimse seni alt edemez. Denemeye çalışmam bile saçmaydı. Laphroaig'i doğru hatırladım, değil mi?"

"Evet."

"Tek bir hece! Ne kadar naziksin."

Jonathan, Miles'ın zamanı gelince konuya gireceğini düşündü ve ona yardımcı olmaya niyetli değildi. Miles içkiler gelene dek havuzun kenarındaki kadınlarla erkekleri seyretti. Siyah kadife takım elbisesi, gevşek kadife kravatı ve pahalı İtalyan botlarıyla çok yakışıklıydı. İyi para kazandığı açıktı. ClI'den ayrıldıktan sonra Mellough'un San Francisco'ya yerleşip uyuşturucu işiyle uğraştığı konusunda söylentiler vardı.

Miles pek değişmemişti. Uzun boylu, parlak ve sırım gibiydi. Eşcinselliğini ancak bazı erkeklerin anlayacağı şekilde belli ediyordu. Her zaman olduğu gibi kızlar onu çekici buluyor, o da kadınlara Nebraska'daki akrabalarını ziyarete gelen Parisli çok şık bir teyze gibi neşeyle davranıyordu. Jonathan, CII'deki günlerinde Miles'ı tehlikeli durumlarda görmüştü, fakat asla saçlarının bozulduğunu, elbisesinin ütüsünün bozulduğunu görmemişti. Henri, Miles kadar soğuk fiziksel cesarete sahip birini tanımadığını söylerdi sık sık.

Ne Jonathan ne de Henri arkadaşlarının cinsel tercihine karşıydı, aslında onu çekici bulan fakat tatmin etmediği kadınlardan yararlanıyorlardı. Miles'ın sapkınlığı CII için onun en önemli özelliklerinden biriydi. Doğrudan açık olmayan insan ve kaynaklarla ilişki kurmasını sağlıyor ve birçok önemli Amerikalı siyaset adamına şantaj yapma fırsatı veriyordu.

Garson içkileri masaya koyarken, Miles onunla konuştu.

"Sen çok çekici bir gençsin. Bu Tanrı'nın sana bir hediyesi ve bu yüzden minnettar olmalısın. Umarım minnettarsındır. Şimdi git de işlerini yap."

Garson gülümseyip gitti. Etrafta kimse kalmayınca Miles iç çekip, "Onu elde ettiğimi söyleyebilirim, değil mi?" dedi.

"Zamanın varsa."

Miles gülüp bardağını kaldırdı.

"Şerefe."

Düşünceli düşünceli içkisinden bir yudum aldı.

"Biliyorsun, Jonathan, seninle benim aşka ya da istersen sekse benzer yaklaşımlarımız var. Her ikimiz de, güvenli soğuk hindi tekniğinin bütün romantik tavırlardan daha başarılı olduğunu keşfettik. Ne de olsa hedefimiz bunu istiyor. Ayaklarının yerden kesildiğini hissederek suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorlar. Kötülüğe giden yolun uygarca olması da onları rahatlatıyor. Öyle değil mi?"

"Herhalde korunuyorsun."

"Elbette."

"Nerede?"

"Arkanda. Barda."

Jonathan dönüp barı inceledi. Sonunda barın ucunda iri yarı bir sarışın gördü. Koyu pembe güneş gözlüğüne ve uzun saçlarına rağmen onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti. Miles'ın yanında yarı bodyguard yarı sevgili olarak taşıdığı tipik eski cankurtaran ve güreşçilerden biriydi.

"Bütün koruman bu mu?" Jonathan içkisine dönerek sordu.

"Dewayne çok güçlüdür, Jonathan. Dünya şampiyonu olmuştu."

"Hepsi de öyle değil miydi?"

"Seni sinirlendiriyorsa, Dewayne'i gönderebilirim."

"Fazla tehlikeli görünmüyor."

"Buna güvenme. İyi para alıyor ve bana çok sadıktır." Miles'ın filmlerdekine benzer gülümsemesi kusursuz dişlerini ortaya çıkardı. Sonra zemin yoklarmış gibi konuşmaya başladı.

"Bir gün karşıma çıkıp beni varolmanın yükünden kurtarmanı beklemektense seni arayıp bulmamı tuhaf karşılamış olmalısın."

"Bu sözlerinle sorabileceğim bütün soruları yanıtladın."

"Evet, ne zaman sana benzeyen birini görsem midem buz gibi olmaya başladı." Gülümsedi. "Bunun benim soğukkanlılığımı nasıl tahrip ettiğini bilemezsin."

"Çok geçmeden bitecek."

"Öyle ya da böyle. Ve sanırım pazarlık etme fırsatım var."

"Bunu unut."

"Merak da etmiyor musun?"

"Tek bir şeyi merak ediyorum. Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Oh, eskiden ne dediğimizi hatırla: CII sırları ile sıradan bilgi arasındaki tek fark, sıradan bilginin..."

"... öğrenilmesi daha güçtür. Evet, hatırlıyorum."

Miles yumuşak büyük gözlerini Jonathan'a dikti. "Henri'yi öldüren ben değilim."

"Hazırlayan sensin. Sen onun arkadaşıydın ve ölümünü hazırladın."

"Fakat onu ben öldürmedim."

"Muhtemelen seni öldüren de ben olmayacağım."

"Fakat tatula* verdiğin Yunanlı gibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

(*) Uyuşturucu ve sersemletici etkisi olduğundan savaşlarda da kullanılan zehirli, uzun ve geniş yapraklı otsu bitki.

Jonathan savaştan önce yaptığı gibi tatlı tatlı güldü.

"Tatulayı hazırlayan da ben değildim. Birine bu iş için para verdim."

Miles iç çekip önüne baktı, uzun kirpikleri gözlerini örtüyordu.

"Anlıyorum." Sonra başını kaldırıp yeni bir taktiğe girişti. "Henri'nin çift taraflı çalışan bir ajan olduğunu biliyor muydun?"

Aslında Jonathan bunu Henri'nin ölümünden birkaç ay sonra öğrenmişti. Ama bu önemli değildi.

"O senin arkadaşındı. Ve benim de."

"Allah aşkına, Jonathan, yalnızca zaman sorunuydu! Her iki taraf da onun ölmesini istiyordu."

"Sen onun arkadaşıydın."

Miles'ın sesi kızgın çıkıyordu. "Bir katilin ahlaktan söz etmesini biraz iddialı bulursam umarım beni anlarsın!"

"Öldüğü sırada onu ben tutuyordum."

Miles'ın ses tonu hemen yumuşadı. "Biliyorum. Ve bunun için gerçekten üzgünüm."

"Her zaman zekice bir söz söyleyerek öleceği konusunda yaptığı şakayı hatırlıyor musun? Son anında zeki bir söz bulamadı ve kendini aptal gibi hissederek öldü." Jonathan denetimini yitiriyordu.

"Üzgünüm, Jonathan."

"Oh, güzel. Gerçekten ve içtenlikle üzgünsün! Bu herşeyi hallediyor!"

"Keşke halledebilseydi! Marie ve çocuklar için küçük bir gelir sağladım. Ya sen ne yaptın? Her gece kadınla yattın!"

Jonathan'ın eli masanın üzerinden şimşek gibi Miles'ın yüzüne çarptı. Miles iskemlesinden yana kaydı. Sarışın güreşçi hemen bardan ayrılıp masaya doğru harekete geçti. Miles, Jonathan'a nefretle baktı, gözlerinde yaşlar vardı, sonra özdenetimiyle savaşarak elini kaldırdı ve güreşçi olduğu yerde kalakaldı. Miles, Jonathan'a üzgün üzgün baktı ve parmaklarıyla bodyguarda geri gitmesini işaret etti. Avını kaçırmaktan üzülen güreşçi bara dönmeden önce bir an kızgın kızgın baktı.

Jonathan o an, önce sarışın bodyguardın cesaretini kırmak zorunda olduğunu kavradı.

"Muhtemelen benim suçum, Jonathan. Seni kışkırtmamalıydım. Sanırım yanağım kızardı ve kötü görünüyor."

Jonathan, Miles'ın erken bir zamanda damarına basmasına izin verdiği için kendine kızıyordu. Laphroaig'ini bitirip garsona işaret etti.

Garson masaya gelene kadar Jonathan da Miles da konuşmadılar, gerginlik geçene kadar birbirlerine bakmadılar bile. Miles, yerli garsonun kızarmış yanağını görmemesi için başını çevirdi.

Miles, Jonathan'a bağışlayıcı bir bakışla baktı. Gözlerindeki yaşları yardımı olur diye silmemişti. "Sana ilk dostluk işareti olarak biraz bilgi vereceğim."

Jonathan cevap vermedi.

"Henri'nin ölümü için bana para veren adam,. Dragon'un adamı Clement Pope'du."

"Bunu öğrendiğime memnun oldum."

"Jonathan, söyle bana. Ya Henri beni öldürmüş olsaydı?"

"O bunu bir arkadaşına asla yapmazdı."

"Fakat ya yapsaydı? Benim peşimden geldiğin gibi onun peşinden de gider miydin?"

"Evet."

Miles başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yorgun bir tavırla gülümsedi. "Bu durumu hayli zorlaştırıyor. Fakat gene de ölmek niyetinde değilim. Epik dostluk gelenekleri adına senin tuhaf öcüne kendimi feda etmeyeceğim. Ne cennet ne de yeniden doğuş bana cazip geliyor. Biri sıkıcı, diğeri istenmeyecek bir şey. Bu yüzden tüm enerjimle bu kısa ömrümü korumak istiyorum. Bu seni öldürmek anlamına gelse bile, sevgili Jonathan."

"Diğer seçenekler nedir?"

"Pazarlık etme konumunda değilsem, pazar yerine gelmem." Ayı Ben salona girdi. Her zamanki parlak gülümsemesiyle Jonathan'ın yanına gelmeye başladı, sonra Miles'ı görünce barda kaldı. Sarışın güreşçiyi küçümseyerek süzüyordu.

"Hiç değilse beni dinleyebilirdin, Jonathan."

"İçeri bir arkadaş girdi de."

"O bu ayrıcalığın muhtemel bedellerinin farkında mı?"

"Boş yere zaman harcıyorsun, Miles."

"Belki de hayatını kurtarıyorum." Jonathan gene yumuşak savaş gülümsemesini takındı. "CII'den ayrıldığım zaman, Jonathan, San Francisco'da iş kurdum. Nakliyat yapıyorum. Malları bir noktadan diğerine taşıyıp dağıtıyorum. Her tür şey. İnanılmaz derecede kârlı bir iş. Fakat her gölgede senin hayalinle hiç de rahat değilim."

"Üzüldüm doğrusu."

"Sonra, bu ayın başında, Montreal'den... bir yere bir bilgi aktarımı görevi aldım. Bilgiyi ele geçirmek için bir ajanın ölmesi gerekiyordu. Cinayete ben katılmadım, çünkü senin aksine ben yırtıcı bir yaratık değilim."

Söylediklerinin yaratacağı tepkiyi görmek için sustu. Tepki yoktu. "Fakat kimin öldürdüğünü biliyorum. Kısa bir süre sonra onlardan birini hakladın. Şimdi de diğerinin peşindesin. Dragon sana diğer kişinin kimliğini onaylama sırasında açıklayacağını söyledi. Belki. Belki de açıklayamaz. Ben onun kim olduğunu biliyorum, Jonathan. Ve bu bilgiyi edinene dek büyük bir tehlike içinde olacaksın."

"Bu nasıl olacak?"

"O kişiye senin kim olduğunu söylersem, av avcı haline gelir."

"Fakat bu adamı bana satmak istiyorsun."

"Peşimi bırakmaya söz vermen karşılığında. Bu pazarlığı boşa çıkarma.

Jonathan pencereden bakarak havuz kenarında nörotik Pomeranian ile oynayan kızları gördü. Köpek bir noktada deli gibi dönerken kadınlar da gülüyor ve bağırıyorlardı. Jonathan dönüp hâlâ barda oturan güreşçiye baktı. Güreşçi de onu gözaltında tutuyordu.

"Bunu düşüneceğim, Miles."

Jonathan yorgun bir şekilde gülümsedi. "Lütfen benimle amatörmüşüm gibi oynama. Sen 'düşünürken' ben korunmasız ve hareketsiz kalamam. Bana tereciye tere satmamamı ilk söyleyen sendin sanırım."

"Beş dakika içinde kararımı öğreneceksin. Bu nasıl?" Sonra Jonathan'ın sesi yumuşadı. "Ne olursa olsun, Miles. Bir zamanlar arkadaştık... bu yüzden..." Elini uzattı. Miles şaşırdı, fakat memnun oldu. Jonathan bara gitmeden önce el sıkıştılar. Barda yalnızca Ben ve sarışın bodyguard vardı. Sarışın iki bacağını barın demirine dayamış, sırtı barda, dirsekleri barın üstünde duruyor, Jonathan'ı üstün bir tavırla süzüyordu. Jonathan özür diler bir tavırla ona yaklaştı. "Şey, gördüğün gibi Miles ile ben anlaştık." Jonathan zayıf, emin olmayan bir tavırla gülümsedi. "Sana içki ısmarlayabilir miyim?"

Güreşçi hiçbir şey söylemeden kulağını kaşıdı ve kendisiyle Jonathan arasındaki mesafeyi açmak için barın demirine daha da yaslandı. Bay Mellough'ya vurma cüretini gösteren bu pislikten uzak durmak istiyordu.

Jonathan onun kendisini reddedişini görmezden geldi. "Böyle sorun çıkmamasına sevindim. Benim ölçülerimdeki hiçbir erkek senin gibi iriyarı biriyle güreşmek istemez."

Güreşçi anlamışçasına başını salladı.

Jonathan, "İşte, artık herşey halloldu" dedi. Gidermiş gibi yaparak güreşçinin oturduğu iskemleye bir tekme attı. Sarışının başı önce barın kenarına, sonra pirinç çubuğa çarptı. Şaşıran ve canı yanan, saçları da yüzünü örten güreşçi daha hareket etmeye zaman bulamadan, Jonathan topuğuyla onun yüzüne bastırdı ve topuğunu çevirdi. Burun kırıldı ve dümdüz oldu. Kırılırken çıkardığı ses Jonathan'ın midesini bulandırdı. Fakat bu tür durumlarda gerekli olan şeyleri biliyordu: acıyı hatırlamalıydılar.

Jonathan güreşçinin yanına diz çöktü ve saçlarından tutarak başını yukarı kaldırdı.

"Beni dinle. Böyle çevremde olmanı istemiyorum. Beni korkutuyor. Korkutulmayı sevmem. Dinlesen iyi olur. Yanıma gelirsen kendini ölmüş bil. Hey! Beni dinle! Ben seninle konuşurken bayılma!"

Güreşçinin gözleri acı ve şaşkınlıktan bulanıklaşmıştı ve cevap vermedi.

Jonathan onu saçından birkaç kez salladı, ta ki parmaklarının arasında birkaç tutam kalana dek. "Söylediğimi iyiye anladın mı?"

"Evet." Cevap neredeyse duyulmayacak kadar hafifti.

"Aferin sana." Jonathan yavaşça başı yere bıraktı. Ayağa kalkıp bütün olayı hareket etmeden izleyen Ben ile karşılaştı.

"Onunla ilgilenir misin, Ben?"

"Peki, eski dostum. Fakat neler olduğunu anladıysam kör olayım!"

"Daha sonra konuşuruz."

İki yerli komi baygın devi odasına taşırken homurdanıyordu. Jonathan da salonun girişine döndü. Orada durarak Miles'a baktı. Miles bir kavganın olduğunu fark eden tek müşteriydi. Renk ve ifade olarak benzer olan gözleri bir an kesişti. Sonra Miles yavaşça baş salladı ve dikkatini kadife ceketinin kolundaki bir toz parçasına verdi. Cevabını almıştı.

ARIZONA - O AKŞAM

Jonathan sırtını yastığa dayamış, bacaklarını önüne uzatmış, yatakta oturuyordu. İkinci sigarasını sarıp diliyle yapıştırdı, sonra yakmayı unutarak gitgide koyulaşan karanlığa bakmayı sürdürdü.

Miles'ın defterini nasıl düreceğini düşünüyordu. Onaylama hedefine kimliğini açık etmeden ondan kurtulma şansı yoktu. İsviçre'de herşey Araştırma'nın adamın kimliğini bir an önce ortaya çıkarmasına bağlıydı.

Jonathan kapıda belli belirsiz bir ses duyunca dikkatini hemen kapıya yöneltti. Yavaşça yataktan kalktı, yataktaki yayların sesini azaltmak için elleriyle yatağa bastırarak döndü. Kapıya usulca vuruldu; kapıdaki, Jonathan uyuyorsa onu uyandırmamak için kapıyı hafifçe çalmıştı. Miles'ın bu kadar çabuk harekete geçmesini beklemiyordu. Silahı olmamasına üzüldü. Kapı yeniden vuruldu ve gene metal ses duyuldu. Sürüne sürüne kapının kenarına geldi. Kilitte bir anahtar döndü ve kapı aralandı. Jonathan gerildi ve bekledi. Kapı iyice açıldı ve dışarıdaki biri fısıltıyla konuştu. İki gölge halıda ilerledi. Gölgelerden biri erkek, diğeri başının üstünde kocaman bir disk tutan bir yaratıktı. Gölgeler ilerlerken Jonathan kapıyı tekmeleyerek kapattı, sonra tüm ağırlığıyla kapıya yaslandı. Dışarıda bir gürültü, metal ve camların şakırtısı duyuldu. Jonathan o zaman neler olduğunu anladı.

Kapıyı mahcup bir tavırla açıp dışarı bakındı. Ayı Ben koridordaki duvara yaslanmıştı, yerli bir garson da yerde şaşırmış bir şekilde oturuyordu. Önünde gümüş tabak çanak kırıkları vardı. Beyaz ceketine bütün yemekler dökülmüştü.

"Şimdi inanmayacaksın ama eski dostum, aç olmadığı zaman bunu belirten insanlar vardır."

"Seni başkası sandım."

"Evet. Şey, umarım öyledir!"

"İçeri gir."

"Bu sefer kafandan neler geçiyor? Başıma çekmeceleri mi atacaksın?" Ben yerdeki kırıkların temizlenmesini ve yeni bir yemek servisi yapılmasını emretti, sonra Jonathan'ın odasına girerek kapıdan hızla geçti ve hemen ışığı yaktı. Başına bir şey daha gelmesinden korkuyordu.

Jonathan ciddi bir tavır takındı. Çünkü karanlıkta otururken yaptığı bir plan üzerinde çalışmak ve bu son potu unutturmak istiyordu.

"Ben, Eiger'a birlikte tırmanacağımız üç kişi hakkında elinde hangi bilgiler var?"

"Fazla bilgi yok. Tırmanışla ilgili birkaç mektup sadece."

"Bu mektupları görebilir miyim?"

"Elbette."

"İyi. Şimdi, bir şey daha. Buranın ayrıntılı bir haritası var mı?"

"Elbette."

"Görebilir miyim?"

"Elbette."

"Batımızda ne var?"

"Hiçbir şey."

"Yukarıdan da öyle görünüyor. Hiçbir şey ne demek?"

"Gerçekten berbat. Kayalar, kum ve başka bir şey yok. Her yer aynı. Ölüm Vadisi bile onun yanında vahaya benzer. Oradan asla sağ çıkamazsın, eski dostum. İnsan orada iki günde ölür. Yılın bu vaktinde ısı gölgede altmış derecedir ve gölge de yoktur."

Ben telefonu kaldırıp bürosundan bir harita, mektup paketi ve altılık bira kutusu istedi. Sonra kül tablasını dökmek için banyoya giden Jonathan'a seslendi.

"Burada neler döndüğünü anlıyorsam kör olayım! Elbette istemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin."

Jonathan da öyle yapacaktı zaten.

"Hayır. Bana anlatmak zorunda değilsin? Ne olmuş ki? Salonumda bir adama tokat at. Barımda birinin kafasını kır. Tabaklarımı kır. Bunların hiçbiri beni ilgilendirmez."

Jonathan odaya döndü.

"Yanında birkaç silah var, değil mi Ben?"

"Vay vay vay."

"Çiften de var mı?"

"Şimdi, bir dakika bekle eski dostum..."

Jonathan, Ben'in karşısındaki iskemleye oturdu.

"Zor durumdayım. Yardıma ihtiyacım var." Sesinin tonu, yardımı bir dosttan beklediğini gösteriyordu.

"Biliyorsun ki sana elimden gelen yardımı yapabilirim, Jon. Fakat burada birileri öldürülecekse, belki neler olduğunu bilmem gerekir."

Kapıya vuruldu. Ben kapıyı açınca garson bira, dosya ve haritayla içeri girdi. Garson ancak dikkatle içeri bakındıktan sonra içeri girdi ve mümkün olduğu kadar çabuk çıktı.

Ben, "Bira ister misin?" diye sordu bir biranın kapağını açarken.

"Hayır, teşekkürler."

"Çok iyi. Burada yalnızca altı bira var."

"Miles Mellough hakkında ne biliyorsun, Ben?"

"Konuştuğun adam mı? Fazla bir şey bilmiyorum. Üç kağıtçı birine benziyor. Bütün bildiğim bu kadar. Daha bu sabah geldi. Onu kapı dışarı etmemi ister misin?"

"Oh, hayır. Burada kalmasını istiyorum."

Ben kıkırdadı.

"Evlat, birçok kızın düşlerini süslediği kesin. Adamın penis konusunda patenti varmış gibi çevresine üşüşüyorlar. George'un bile onu süzdüğünü gördüm."

"Hayal kırıklığına uğrar."

"Evet, tahmin etmiştim."

"Ya diğeri? İri yarı sarışın nasıl?"

"O da bu sabah geldi. Odaları birbirine bitişik. Kasabadan doktoru çağırıp burnuna baktırttım, fakat senin yakın arkadaşlarından biri olacağını sanmıyorum." Ben elindeki boş bira kutusunu sıktı ve düşünceli düşünceli

bir kutu daha açtı. "Biliyor musun, Jon? Bu kavga beni gerçekten kaygılandırdı. Yaşlı bir profesöre oranla o adama ustaca saldırdın."

"Forma girmemi sağladın ya."

"Hı-mm. Hayır, hiç de böyle değil. Sanki bu tür kavgalara alışıkmış gibi davrandın. O kadar şaşırdı ki hiç şansı yoktu. Yiyecek olmadan ıssız bir adada seninle olmak istemediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Şey, bu tür şeyleri kastediyordum. O iri yarı adamın burnunu ezmek gibi. Oysa ona söyleyeceğini söylemiştin. Acımasız bir yanın var."

Ben'in en azından sınırlı bir açıklamaya ihtiyaç duyduğu açıktı.

"Ben, bu insanlar benim bir arkadaşımı öldürdü."

"Ya?" Ben düşündü.

"Polisin bundan haberi var mı?"

"Polisin yapabileceği hiçbir şey yok."

"Nasıl oldu?"

Jonathan başını salladı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Hey, bir dakika! Aklıma bir şey geldi. Birden herşeyin Eiger tırmanışıyla ilgili olduğu duygusuna kapıldım. Yoksa senin burada olduğunu nereden bileceklerdi?"

"Bu işe karışma, Ben."

"Şimdi, beni dinle. Dağ zaten başını yeterince derde sokacak, başka dertlere ihtiyacın yok. Bunu sana daha önce de söylemiştim, fakat bir kez daha söylesem iyi olacak. Gerçekten iyi çalıştın ve hâlâ yetenekli bir dağcısın. Fakat dürüst olmak gerekirse, Eiger'da en iyi olasılıkla yüzde elli şansın var. Bu da birilerini öldürmeye çalışmaman, birilerinin de seni öldürmeye çalışmaması koşuluyla. Senin güvenini sarsmak istemiyorum, eski dostum, fakat bu bilmen gereken bir şey."

"Teşekkürler, Ben."

Bir garson kapıya vurdu ve ikisi için eğitim yemeği getirdi. Ben ile Jonathan yemeklerini sessizce yerken Jonathan haritaya baktı, Ben de biralarını bitirdi.

Yemek bittiğinde Jonathan haritayı katlayıp cebine soktu. Ben'i diğer dağcılar konusunda soru yağmuruna tutmaya başladı.

"Onlarla yazışmalarında neler vardı?"

"Özel bir şey yok. Her zamanki şeyler: otel, yiyecekler, ekibe gereken ip ve demirler, gazetecilerle nasıl konuşulacağı. En çok Alman ile yazıştım. Tırmanışı planlayan oydu ve lider olmak istiyor. Bu arada aklıma ne geldi? Oraya birlikte gitsek nasıl olur?"

"Olmaz. Orada buluşalım. Dinle, Ben, onlardan biri... Hepsinin sağlıkları iyi mi?"

"Hiç değilse senin kadar iyiler."

"Son zamanlarda kaza geçiren var mı? Ya da yaralanan?"

"Yaralanan mı? Bildiğim kadarıyla hayır. Bir tanesi —Alman olan— bu ayın başında düştüğünü yazmıştı. Fakat ciddi bir şey değilmiş."

"Nasıl bir düşme?"

"Bilmiyorum. Sanırım bacağını burkmuş."

"Topallayacak kadar mı?"

"Şey, adamın el yazısından bunu anlamak zor. Hey, bütün bu saçmalığı neden soruyorsun?"

"Boşver. Bu mektupları bana bırakabilir misin? Yeniden okumak, bu adamları daha iyi tanımak istiyorum."

"Bana ne." Ben doymuş bir ayı gibi gerinip homurdandı. "Sabah iğneye tırmanmayı hâlâ düşünüyor musun?"

"Elbette. Neden tırmanmayacak mışım?"

"Şey, biraz zor olabilir, hele elinde bir çifte varsa."

Jonathan güldü.

"Bu konuda kaygılanma."

"Şey, bu durumda, gidip biraz uyusam iyi olacak. Bu iğne çadır direği değil, bunu biliyorsun."

"Karyola direği demek istiyorsun."

"İkisi de değil."

Ayı Ben gittikten biraz sonra Jonathan yatağa oturarak diğer dağcıların mektuplarını okumaya başladı. Hepsinin ilk mektupları nazikti. Ben'in cevaplarının doğru olduğu açıktı, çünkü diğer mektuplar tırmanışın teknik sorunlarıyla doluydu: hava raporları, yamaçtaki koşullara ilişkin gözlemler, son eğitim tırmanışlarının anlatılması, teçhizat önerileri. Mektuplardan

birinde Alman düştüğünü ve ayağını burktuğunu yazıyordu. Fakat Eiger'a gelene kadar iyileşecekti.

Jonathan satır aralarını okumaya çalışarak mektuplara gömülmüşken, George Hotfort'un kapıyı tırmalar gibi vurduğunu işitti.

Mellough ile karşılaşması nedeniyle önlemli olmaya başlamıştı. Okuma ışığını söndürüp kapıya gitti. George karanlıkta çekinerek odaya girdi, fakat Jonathan kapıyı kızın arkasından kilitleyerek onu yatağa götürdü. Kızı cinsel aspirin olarak kullanmak, öğleden sonranın geriliminden kurtulmak istiyordu, fakat yalnızca boşalacağını, hiçbir heyecan duymayacağını da biliyordu.

Bütün sevişme boyunca George'un gözleri onun üstündeydi. Saldırgan ve istekli bedeni dışında tamamen ifadesizdi.

Bir süre sonra Jonathan uyurken, kız da tek söz etmeden odadan çıktı.

ARIZONA - 28 HAZİRAN

Jonathan o gün harika bir tırmanış yapacağını sezinliyordu. Uyandıktan hemen sonra Ayı Ben İğnesi'ne çıkmak için içinde büyük bir istek duydu. Dağcılık kariyerinde zaferin kokusunu bir iki kez önceden duymuştu: Grand Teton'a tırmanırken ve Dru'ya çıkan yeni bir yolu dağcılık defterine yazarken. Elleri güçlü, bacakları canlı ve rahattı. Bu tırmanışa elleriyle o kadar hazırdı ki, ellerini oğuşturdu.

Duş aldıktan sonra ne tıraş oldu ne de saçlarını taradı. Kayayla karşılaştığı zaman kaba ve dağınık olmayı tercih ediyordu.

Ben kapıya vurduğu zaman botlarının bağcıklarını bağlıyor ve hayran hayran seyrediyordu: Son eğitim tırmanışlarında kırılmışlardı, fakat kelepçeleri harika durumdaydı.

"Hazır görünüyorsun." Ben yataktan yeni kalkmıştı ve üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Saçlarını taramamıştı ve elinde günün ilk birası vardı.

"Kendimi harika hissediyorum, Ben. Şu senin iğne gününü görecek."

"Oh, tırmanış bittiğinde yüzündeki ışıltı solarsa hiç şaşmam. Neredeyse yüz yirmi metre yüksekliğinde ve çok dik."

"Aşçılarına öğle yemeğine döneceğimizi söyle."

"Bundan kuşkuluyum. Özellikle arkanda yorgun ve yaşlı bir adamı sürüklemek zorunda olduğun göz önüne alınırsa. Odama gel de giyineyim."

Jonathan koridorda onun peşinden giderek odasına girdi. Odada bira teklifini reddetti ve oturup şafağın sökmesini seyretti. Ben de bu arada yavaş yavaş tırmanış takımlarının çeşitli malzemelerini arayıp buluyordu. Arama kolay değildi ve Ben çekmecelerin altını üstüne getirir, kutuları karmakarışık yatağının üstüne boşaltırken homurdanıyor ve sürekli küfrediyordu.

"Sen arkamdan mı geleceksin, Ben? Senin önde gideceğini sanıyordum. Ne de olsa yolu sen biliyorsun. Daha önce oraya çıktın."

"Evet, fakat bütün eğlenceyi tek başıma yaşamak istemem. Çorabın diğer tekini buluyorsam kör olayım! Eş olmayan çorap giymeye tahammül edemem. Dengemi bozar. Hey! Belki sakat ayağıma daha hafif bir çorap giyerek parmaklarımın yokluğunu telafi edebilirim! Ama o zaman da diğer bacağım topallar. Belki yerden birkaç santim yükselirim. Hey, kıçını kaldır da şu yığını araştırıp tırmanma kazağımı bul. Eski yeşil kazağı."

"Üstünde ya."

"Ah, evet. Ben böyleyim işte. Fakat şuna bak! Kazağın altına gömlek giymemişim."

"Bu benim suçum değil."

"Pek yardımcı olduğun söylenemez."

"Korkarım odanın ortasına gelirsem beni bir daha bulamazlar."

"Oh, George gelip bütün bu karışıklığı topladığı zaman seni bulur."

"Senin odanı George mu temizliyor?"

"Benim adamım o ve aldığı parayı hak etmek için spermlerine yuva olmaktan daha fazla şey yapması gerekiyor."

"Müthiş bir hayal gücün var, Ben."

"Yalan mı? Peki, vazgeçiyorum. Botlarımı buluyorsam kör olayım. Neden seninkileri ödünç vermiyorsun?"

"Çıplak ayakla mı tırmanayım?"

"Kendini ne kadar harika hissettiğin göz önüne alınırsa, fark edeceğini sanmam."

Jonathan iskemleye yaslanıp şafağı seyretti.

"Kendimi gerçekten iyi hissediyorum, Ben. Uzun süredir böyle hissetmemiştim."

Ben'in her zamanki homurdanır tavrı bir anlığına değişti.

"İyi. Memnun oldum. Eskiden ben de böyleydim."

"Tırmanmayı özlüyor musun, Ben?"

Ben yatağın kenarına oturdu.

"Biri kamışını alıp kaçsa özlemez miydin? Elbette özlüyorum. On sekiz yaşımdan beri tırmanıyorum. Başta ne yapacağımı bilemedim. Fakat sonra..." Dizlerine vurup ayağa kalktı. "Sonra buraya geldim. Şimdi iyi para kazanıyorum. Gene de..." Ben gardrobun yanına gitti. "İşte botlarım! Kör olayım!"

"Neredelermiş?"

"Ayakkabı bölümünde. Onları oraya George koymuş olmalı, Allah onu kahretsin."

Boş lokanta mutfağında kahvaltı ederlerken Jonathan, Miles Mellough'un kavgadan sonra ilgi çekici bir şey yapıp yapmadığını sordu.

"Seni endişelendiriyor mu, Jon?"

"Şu anda yalnızca tırmanışla ilgileniyorum. Fakat geri döndükten sonra onunla ilgilenmem gerekecek."

"Önce o senin icabına bakmazsa."

"Anlat bakalım."

"Şey, adamlarımdan biri, Mellough ile arkadaşının odalarında dalaştıklarını duymuş."

"Adamın zamanının çoğunu kapı dinleyerek mi geçiriyor?"

"Her zaman değil. Fakat bu adamlara dikkat etmemi isteyeceğini düşündüm. Her neyse, yakışıklı olan, diğerine onu hakladığın için kızmış. İri yarı adam da bir dahaki sefere sonucun farklı olacağını söylemiş. Sonra kasabadan kiralık bir araba istediler. Araba şimdi ön kapıda."

"Belki de kıra gitmek istiyorlardır."

"Bizim konuk arabalarımızın suyu mu çıktı? Hayır, aceleyle bir yere gitmek istiyorlar sanırım. Belki utanılacak bir şey yaptıktan sonra. Birini öldürmek gibi."

"Neden birini öldüreceklerini düşünüyorsun?"

Ben sustu.

"Garson iri yarı adamın silahı olduğunu söyledi." Jonathan bütün dikkatini kahvesine vermişti ve Ben'e beklediği tepkiyi göstermedi. Ben bir bira açtı. "Silahlı adamdan pek korkmuş görünmüyorsun."

"Silahı olduğunu biliyordum, Ben. Ceketinin altından görmüştüm Bu nedenle burnunu ezdim. Böylece doğru dürüst göremeyecek. Zamana

ihtiyacım vardı."

"Ben de senin acımasız olduğunu düşünüyordum. Yapman gerekeni yapmışsın oysa."

"Kendinden utanmalısın."

"Senin hakkında kötü bir şey söylerse bu dili keserim, eski dostum."

"Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordum."

"Bu nedenle mi çifte istedin?"

"Hayır, korunmak için değil. Çifteye, saldırmak için ihtiyacım var. Haydi! Tepe dışarıda erozyona uğruyor. Oraya gittiğimizde geriye pek bir şey kalmamış olacak."

Jonathan'ın botları, başlarının üzerinde yükselen iğnenin altındaki gevşek kayalarda çatırdayarak ilerledi. Tepenin batı yamacı sabahın erken saatlerinde hâlâ karanlıktı. Bir kaya delgisi, bir çekiç ve sekiz kilo ağırlığındaki pitonlar ve çok sayıda halka beline bağladığı ağ kemerden sarkıp şakırdıyordu.

Önceki gün incelediği uzun bir dikey yarığa dikkatle bakarak "Tam burası" dedi. Yamaca buradan tırmanmaya başlayacaktı. Çok geçmeden mantarlara rastladılar, sonra tırmanma tehlikeli olmaya başladı.

"Sen de buradan mı çıktın, Ben?"

"Bu da bir yol"

İpleri açtılar. Jonathan, "Fazla yardımcı olma niyetinde değilsin, değil mi?" diyerek gevşek kangalı Ben'e uzattı.

"Benim pratiğe ihtiyacım yok. Ben eğlenmeye geldim."

Jonathan, Ben'in eğitim için taşımasında ısrar ettiği hafif çantanın askılarını düzeltti. Kayaya tırmanmadan hemen önce yere tuvaletlerini yaptılar. Çok sayıda insan aşağıya toplanmıştı. Hepsi de coşkuyla onları seyrediyordu. Bu koşullarda tek çözüm başarmaktı.

"Tamam, haydi gidelim."

Yarıktan hızla ve olaysız çıktılar. Jonathan düşüşü kolaylaştırmak için her otuz metrede bir piton çakıyordu.

Kayayı hissetmek hoşuna gitti. Kişiliği olan bir tepeydi bu. Tutunması kolaydı. Fakat piton çakacak fazla yer yoktu. Pitonların arası çok açıktı. Bir süre sonra Jonathan kaya delgisini ve halkaları kullanması gerektiğini

düşündü. Piton ile halka arasında her zaman düz bir çizgi çekmişti. Pitonlar sayesinde yamacın fethedilmesinin bir çekiciliği vardı.

Büyük bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Ben kendini bağladı ve arkada kaldı. Jonathan ise Ben'i yukarı çekmek için uygun yerler arıyordu. Ben onu iyi bir uzaklıktan izliyordu. Psikolojik bir üstünlüğe sahipti; Jonathan'ın uğraştığı yerlere alışkındı.

Yarık bittikten sonra ilerlemeleri yavaşlayınca bile Jonathan'ın yenilmezlik duygusu silinmedi. Yamacın her metrekaresi taktik bir oyundu: kayanın saf değiştirmeye hazır olduğu kaygısız yerçekimi gücüne karşı bir savaş.

Yukarı çıktılar. Ben'in ipteki deneyimli ve sempatik baskısı Jonathan'a çok yardımcı oluyordu. Bir süre her ikisi de birbirlerinden bağımsız olarak hareket ettiler.

Jonathan yorulmaya başladı; çantasının ağırlığı ve uyluklarındaki baskı sürekli kendilerini hatırlatıyordu. Fakat elleri hâlâ güçlüydü ve kendisini iyi hissediyordu. Özellikle kayaya dokunmak hoşuna gidiyordu; kaya güneşin değdiği yerlerde ılık, gölgelerde serindi. Hava o kadar açıktı ki, otların kokusunu alabiliyordu ve terinin tuzlu tadı bile güzeldi. Gene de üç saat yamacın üçte ikisini tırmandıktan sonra Ben mola verdiğinde itiraz etmedi.

Topuklarını yerleştirecek bir yarık bulmaları on beş dakika aldı. Jonathan birkaç piton daha çaktı ve yan yana iplere asılı halde sallandılar. Yüzleri dağa dönük değildi ve bacaklarını dinlendirmek için kendilerine çekmişlerdi. Ben çantasıyla bir süre mücadele ettikten sonra Alp geleneği uyarınca yanında taşıdığı ekmekle kaim bir peynir tekerleğini çıkardı. Yavaş yavaş, tadını çıkararak yediler, iplerine yaslanıp, salondaki biri bu inanılmaz görünen sütunun üstündeki insanları görür görmez tepenin eteğine biriken heyecan meraklılarına baktılar.

"Kendini nasıl hissediyorsun, eski dostum?"

"Çok iyi, Ben."

"İyi tırmanıyorsun. Gördüğüm en iyi tırmanışın bu."

"Evet. Biliyorum." Jonathan kendine dışarıdan bakıyormuş gibi içten bir hayranlık duydu.

"Eğitim ve havanın verdiği bir rastlantı olabilir, fakat şimdi Eigerwand'da olsaydım..." Eiger'ın ünlü engellerini nasıl aşacağını düşünüp sustu.

Ben hemen eski konuya girdi.

"Neden gidiyorsun, Jon? Neyi kanıtlamak istiyorsun? Bu harika bir tırmanış. Burada kalsın."

Jonathan güldü.

"Eiger'a gitmemi istemiyorsun."

"Kötü bir önsezi var içimde. O sana göre bir dağ değil, eski dostum. Daha önce seni iki kere yendi. Allah kahretsin! Herşey çok saçma. O yakışıklı aşağıda seni vurmak için bekliyor. Ya da sen onu vurmak için bekliyorsun. Hangisi olursa olsun. Ve hepsi de birlikte tırmanacağın insanlarla ilgili. Neler döndüğünü bilmiyorum ve bilmek istediğimi de sanmıyorum. Fakat aklın başka şeylerdeyken Eiger'a tırmanırsan, o tepe seni kayalara fırlatacak. Birkaçını attığını çok iyi biliyorsun!"

Jonathan bunları konuşmak istemiyordu. İpe yaslandı.

"Aşağıya bak, Ben. Minyatür insanlar. Japonların yavaş yavaş cesaret ve bireyselliği alma yöntemiyle minyatürleşmiş insanlar."

"Evet, fazla değiller, değil mi? İkimizden biri düşmeyegörsün, çok eğlenirler. Onlara öğleden sonra konuşacak bir konu verelim." Ben kol salladı. "Merhaba, köpekler!"

Aşağıdakiler onu duyamadığı için heyecanla el sallayıp sırıttılar.

"Bir biraya ne dersin, eski dostum?"

"Hoşuma gider. Neden oda servisini çağırmıyorsun? Elbette oğlana iyi bir bahşiş vermek gerekir."

"Biramız var."

"Umarım şaka yapıyorsundur."

"Asla. Ben aşk, hayat, nüfus patlaması, atom bombaları ve böyle boktan şeyler konusunda şaka yapabilirim, fakat asla bira konusunda yapmam."

Jonathan ona kulaklarına inanamadan baktı.

"Bu kayanın tepesine altı kutuyu taşıdın. Sen çılgınsın."

"Belki çılgınım, fakat aptal değilim. Biraları ben taşımadım. Sen taşıdın. Senin çantana koydum."

Jonathan gövdesini eğip sırt çantasından bira kutusunu çıkardı.

"Allah beni kahretsin! Sanırım seni aşağıdakilerin üstüne fırlatacağım!"

"Bu biramı bitirene kadar bekle bari."

Jonathan bir bira kutusunun kapağını açarak köpüğünü yaladı.

"Ilık."

"Üzgünüm. Fakat buzu da taşımana gönlüm elvermedi." Sessizlik içinde yemeklerini yiyip biralarını içtiler. Jonathan ara sıra aşağıya bakarken midesinde kasılmalar hissediyordu. Bütün tırmandığı yıllar boyunca midesindeki bu kasılmalar geçmemişti. Hoş bir duygu değildi bu.

"Ne kadar yükseklikteyiz sence Ben?"

"Hemen hemen üçte ikisini tırmandık. Zamanın da yarısı bitti." Jonathan aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Önceki gün tırmanışın son kısmını incelemişlerdi. En tepedeki mantara benzeyen kısmın tırmanışın en zor bölümü olduğuna karar vermişlerdi. Jonathan oraya varmak için can atıyordu.

"Haydi gidelim."

"Daha biramı bitirmedim!" Ben'in kızgınlığı içtendi.

"İki bira içtin."

"Ben üçüncüden söz ediyordum." Kutuyu açarak içi boşalana kadar başına dikti. Büyük yudumlar alıyor, ağzının kenarlarında bira köpükleri kalıyordu.

Daha sonraki üç saatte taktik sorunlarla uğraştılar. Sorunların biri bitince diğeri başlıyordu. Jonathan'a göre o an dünyada kendisiyle kayadan başka bir şey yoktu: bir sonraki hareket, pitonun durumu, saçındaki terler. Düşme tehlikesine karşılık tam bir özgürlüğü satın almıştı. Kanatları olmayan bir hayvan için tek uçma yolu buydu.

Son bir buçuk metre hayli zordu.

Yamacın tepesinde rüzgar kayaları ufalamıştı. Çok dikti, kayalar çürümüş ve parçalanıyordu. Jonathan yapabildiği kadar hızlı hareket etmeye çalıştı, fakat pitonlar için sağlam bir yer bulamadı. Ben'in tam üstünde ipin çevresinde döndü.

Ben aşağıdan seslendi.

"Neler oluyor?"

"Yol bulamıyorum! Sen nasıl çıktın?"

"Oh, cesaret, yetenek, kararlılık ve ustalık. Bunun gibi bir şey."

"Canın cehenneme."

"Hey bak eski dostum. Hızlı hareket etme. O piton yalnızca göstermelik."

"Ben aşağıya düşersem senin biralar da düşer."

"Aman Allahım."

Jonathan yamaca yapışıp sorunu düşünürken küfretti. Aklına olanaksız bir fikir geldi."

"İpi biraz gevşet" diye bağırdı.

"Aptalca bir şey yapma, Jon. Buraya kadar güzel bir tırmanış oldu."

"Yolun yüzde doksan dokuzunu tırmanmak başarısızlıktır. Şu Allahın belası ipi gevşet!"

Jonathan başının üstündeki kayadan bir rafa benzeyen yere ellerini yeştirdi. Bacaklarıyla elleri arasına sürekli bir baskı uygulayarak zorlukla kendini yukarı çekti. Vücudunun açısı büyüdükçe, kendini pitona doğru çekmek için gereken güç de artıyordu. Sonunda kendini boşluğa fırlatmamak için yukarıdaki kayadan elini çekmesi olanaksız hale geldi. Kayaya o kadar sıkı tutunuyordu ki, kayanın yüzeyi kan dolmuştu. Sonunda bacakları yorgunluktan titrerken parmakları bir çıkıntı buldu. Çıkıntının sağlamlığını tahmin etmesi mümkün değildi ve dizlerini kendisine doğru çektiği zaman vücudunun sallanıp aşağıya yuvarlanmasının mümkün olduğunu biliyordu. Fakat artık karar verecek durumda değildi. Ne geri dönebilir, ne de orada daha fazla asılı durabilirdi. Gücü neredeyse tükenmişti.

Parmak kemikleri kayaya değene kadar kendini sıktı. Sonra kendisini serbest bırakıp kayayı kucakladı.

Bir an çıkıntının üzerinde yalnızca bacakları vardı; vücudunun daha ağır kısmı ve çantası onu aşağıya doğru çekmeye başladı, baş aşağıydı. Yerçekimine karşı koyan umarsız bir hayvan gibi inceliğe de tekniğe de aldırmadan kendisini kayanın üzerine attı.

Yüzükoyun uzandı, soluk soluğaydı, ağzından akan salyalar kayaya düşüyordu. Kalbi sanki kulaklarında atıyordu, elleri etine saplanan kıymıklar yüzünden acıyordu. Hafif bir rüzgar terden sırılsıklam başını serinletti. Kendisini topladıktan sonra oturdu ve bütün bu çabanın amacı olan çıplak kayaya baktı. Fakat kendini harika hissediyordu,. Zafer duygusuyla kendi kendine sırıttı.

"Hey! Jon." Ben'in sesi çıkıntının altından geliyordu. "Kendine hayranlığın bitince beni de yanına çek."

Jonathan kayanın üstünden ip sarkıtarak Ben'i yukarı çekti.

On dakika kadar konuşmadılar. Tırmanış yüzünden yorgundular ve Çevrelerindeki manzara onları büyülemişti. Vadinin en yüksek noktasındaydılar. Batıda çöl sonsuza dek uzanıyordu. Tepeden Ben'in çiftliğini görebiliyorlardı. Yüzme havuzu güneşte parlayan kırık bir ayna gibiydi. Zaman zaman esen rüzgar kayanın aşırı sıcaklığını serinletiyor ve terli gömleklerini kurutuyordu.

Geriye kalan iki birayı açtılar.

"Tebrikler eski dostum. Buraya da ilk tırmanan sen oldun."

"Ne demek istiyorsun?" Jonathan birayı büyük bir keyifle yudumladı.

"Bu iğneye kimsenin tırmanamayacağını sanıyordum."

"Fakat sen tırmandın ya."

"Bunu kim söyledi?"

"Sen söyledin."

"Benim gibi ünlü yalancıları dinleyerek hayatta başarılı olamazsın."

Jonathan bir süre sustu.

"Peki. Anlat bakalım Ben."

"Oh, ters tepen bir komplo. Bu tepeye son derece iyi dağcılar tırmanmaya çalıştı. Fakat tepe bakir kaldı. Onları durduran son kısım oldu. Hayli zor olduğunu sen de kabul etmelisin. Aslında aklı başında hiçbir adam buraya çıkmaya kalkışmazdı. Özellikle ipin diğer ucuna bağlı bir dostu varsa."

"Özür dilerim, Ben. Konuya bu açıdan bakmamıştım."

"Bakacak bir tip değilsin zaten. Her neyse, benim gibi topal birinin tırmandığını sandığın bir yere tırmanamazsan, Eiger'e gitmeyi gözden geçireceğini düşünmüştüm."

"Yani gitmemi bu kadar istemiyordun."

"İstemiyorum. Ben Eiger'dan korkuyorum, eski dostum." Ben iç çekip bira kutusunu ezdi. "Fakat, dediğim gibi, geri tepen bir komplo oldu. Bu tırmanışı başardıktan sonra, dünyadaki hiçbir şey Eiger'a tırmanmaktan seni alıkoyamaz sanırım."

"Seçeneğim yok, Ben. Herşey bu tırmanışa bağlı. Evim, tablolarım."

"Duyduğuma göre dostum, ölülerin eve ve tablolara ihtiyacı olmuyormuş."

"Bak. Belki şimdi söyleyeceklerim içini rahat ettirir. Herşey yolunda giderse, tırmanmak zorunda kalmam. İşimi tırmanış başlamadan önce bitirme olasılığım var."

Ben başını salladı.

"Hiç anlayamıyorum. Bütün bunlar benim için çok karışık."

Jonathan acı hissedip hissetmediğini anlamak için ellerine dokundu. Yaralardan akan sıvı pıhtılaşmıştı, fakat fazla acı vermiyordu.

"Haydi geri dönelim."

Tepeye daha sonra tırmanacak dağcılar için pitonları bıraktılar ve aşağıya kırk dakikada indiler. Altı saat tırmanıştan sonra kötü bir süreydi bu.

Aşağıya iner inmez çevrelerini saran meraklılar onlara içki önerisinde bulundular ve dağcı olsalardı nasıl tırmanacakları konusunda yorumlar yaptılar. Kollarını iki güzel genç kıza sarmış olan Ben kalabalığı salona götürdü; birden güçten düşmüş olan Jonathan ise ağır ağır grubu izledi. Miles Mellough'nun onları karşılayan grubun dışında durduğunu görünce şaşırdı. Miles mavi ipek bir elbise giymiş, tüyleri taranmış Pomeranian'ı kollarında tutuyordu. Jonathan'ın yanına geldi.

"Etkileyici bir gösteri. Biliyor musun, Jonathan, arkadaş olduğumuz sıralar seni tırmanırken seyretmemiştim. Gerçekten zarif."

Jonathan cevap vermeden yürümeye devam etti.

"Son kısmı özellikle heyecanlıydı. Tüylerim diken diken oldu. Fakat gene de basardın. Sorun ne? Bitkin görünüyorsun."

"Buna güvenme."

"Oh, seni küçümsemem." Köpeği öbür koluna aldı. Jonathan, Miles'ın elbisesi gibi kravatının da aynı mavi ipekten yapıldığına dikkat etti. "Beni küçümseyen asıl sensin."

"Adamın nerede?"

"Odasında. Herhalde somurtarak oturuyor ve seninle bir daha karşılaşmaya can atıyor."

"Karşılaşmasa daha iyi olacak. Onu bir daha gördüğüm taktirde köpek maması haline gelir."

Miles, Faggot'un tüylerinin arasına burnunu sokarak mırıldandı.

"Bunu bir saldırı sanma küçük oğlum. Dr. Hemlock senden söz etmiyor. Mesleğindeki kabalıklardan birini kullanıyor."

Köpek inledi ve Miles'ın burun deliklerini yaladı.

"Umarım yeniden düşünmüşsündür, Jonathan." Miles'ın ses tonundaki profesyonellik, köpeği rahatlatırken kullandığı ses tonundan çok farklıydı. Jonathan, Miles'ın efemine görüntüsünden dolayı kaç erkeğin ona kandığını merak etti.

Durup dönerek Miles'a baktı.

"Konuşacak bir şeyimiz kaldığını sanmıyorum."

Miles duruşunu düzeltti. Elbisesinin çizgilerinin görünmesi için ağırlığını bir ayağına verdi.

"Bir dağcı olarak Jonathan, önsezilerin hayli güçlenmiş. Benimle anlaşma yapmaktansa bilinmeyen bir hedefle karşılaşmayı istediğini mi söylüyorsun? Peki. O halde bedeli biraz artıracağım. Hedefle ilişki kurup senin kimliğini ona açıkladığımı varsayalım. Böylece o gölgede kalır, sen ortaya çıkarsın. Bu nasıl? Normal gidişin ilginç bir şekilde değişmesi, değil mi?"

Jonathan bu olasılığı düşündü.

"Sandığın kadar iyi bir bahisçi değilsin, Miles. Araştırma adamın kimliği üzerinde çalışıyor."

Mellough gevrek gevrek güldü. Ses Faggot'u şaşırttı.

"Bu çok güzel, Jonathan! Yaşamını CIIın etkinliğine mi bırakacaksın? Berberin de sana ameliyat yapar mı?"

"Hedefle daha önceden ilişkiye geçip geçmediğini nereden bilebilirim?"

"Son kozumu da boşa harcamak için mi? Haydi oradan Jonathan!" Sonra burnunu Faggot'un tüylerinin arasına soktu ve sırtını kaşıdı. Jonathan salonda yürüyerek uzaklaştı. Miles onun arkasından seslendi. "Bana pek seçenek tanımıyorsun,Jonathan!" Sonra Faggot'un kulağını öptü. "Babanın başka seçeneği yok, değil mi? Dr. Hemlock'u ele vermek zorunda." Uzaklaşan Jonathan'a baktı. "Ya da onu öldürecek."

Ben yemek sırasında çok az konuştu, fakat bol bol yemek yiyip bira içti. Jonathan onunla konuşmaya kalkışmadı ve çoğu zaman gözlerini belirsiz bir noktaya dikip kalıyordu. Sonunda boş bakışlarını çekmeden konuştu.

"Telefon operatöründen bir haber geldi mi?"

Ben başını salladı.

"Kastettiğin buysa ikisi de kimseyi aramadı. Telgraf da çekmediler. Hiçbir şey yapmadılar."

Jonathan onaylar gibi başını salladı.

"İyi. Ne yaparsan yap, Ben, onların dışarıyla temas kurmalarına izin verme."

"Burada neler döndüğünü anlamak için cehennemdeki ön koltuktan kesinlikle vazgeçerdim."

Jonathan uzun bir süre ona baktı, sonra "Yarın senin Land-Rover'ını ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Nereye gidiyorsun?"

Jonathan soruyu duymazlıktan gedi.

"Bana bir iyilik yap, olur mu? Adamlarından birine depoyu doldurmalarını ve arka koltuğa bir teneke benzin ve bir teneke su koymalarını söyle."

"Bunun şu Mellough ile bir ilgisi var mı?"

"Evet."

Ben bir an sessiz durdu.

"Peki, Jon. Neye ihtiyacın varsa söyle."

"Teşekkür ederim."

"Başını belaya sokmana yardım ettiğim için teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Dün sözünü ettiğimiz çifteyi biliyorsun. Onu da doldurup Land Rover'a koyar mısın?"

"Sen nasıl istersen." Ben'in sesi sertti.

Uyuyamayan Jonathan, gecenin geç saatinde yatağına oturdu ve bir aydır kafasını meşgul eden Lautrec makalesini yazmaya çalıştı. George'un kapıyı tırmalayarak çalması makaleyi bir kenara bırakması için geçerli bir mazeret

oldu. Her zamanki gibi kızın üzerinde kot pantolon ve gömlek vardı, uzun siyah saçlarının altında yakasını kaldırmıştı, gömleğinin üstündeki üç düğme açıktı ve sutyensiz göğüsleri açıklıktan görünüyordu.

"Bu akşam nasılsın, George?"

Kız yatağın kenarına oturup ona büyük, kara gözleriyle boş boş baktı.

"Bugün Ben ile benim tırmanmamı seyrettin mi? Başarılıydı değil mi?" Jonathan sustu, sonra onun yerine cevap verdi. "Evet, başarılıydı." Kız ayakkabılarını çıkardı, sonra pantolonunun fermuarını açtı. Bütün bunları çok meşgul bir işadamı ciddiyetiyle yapıyordu.

"Öyle görünüyor ki yarın ya da öbür gün gideceğim. Seni özleyeceğim, George."

Kız pantolonunu çıkardı.

"Kimse ilişkimizi gereksiz konuşmalar ve yapışkan duygularla kirlettiğini söyleyemez. Ben de bunu takdir ediyorum."

Kız bir an durdu, sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sakin gözleri Jonathan'ın üzerindeydi.

"Bir fikrim var, George. Neden bu saçma gevezeliği bir kenara bırakıp sevişmiyoruz?" Kız üstüne abanmadan önce yataktan notlarını kaldırıp ışığı söndürecek zamanı ancak bulabildi.

Jonathan yüzükoyun yatıyordu. Kollarını açmıştı. George'un parmakları boynunda gezinirken bütün kasları gevşemişti. Belinde, iki yanında ve kollarında gezinen kızın parmaklarının verdiği zevkle uyumaya başladı. Birkaç kez teşekkür niyetine mırıldandı.

Kız onu okşamaktan vazgeçince Jonathan uykuya dalar gibi oldu.

"Ah!"

Omuzunda bir iğne acısı duydu. George yataktan fırlayıp odanın karanlık köşesine sindi. Jonathan ışığı yaktı ve ani ışıktan dolayı gözlerini kısarak çevresine baktı. Tamamen çıplak olan George köşeye sinmişti, enjektör hâlâ elindeydi, kendisini koruyacakmış bir silahmış gibi enjektörü ona doğrultmuştu.

"Seni küçük orospu." Kendisi de çıplak olan Jonathan ona doğru yürüdü.

Kızın gözlerinde öfke ve nefret vardı. Enjektörle Jonathan'a saldırdı. Jonathan onu bir vuruşta duvara çarptı. George duvarın kenarına büzüldü.

Ağzının köşesinden ve bir burun deliğinden kan akıyordu. Jonathan onu cezalandırmak için ilerlerken kulaklarındaki uğultu midesine yerleşti ve sendelemesine neden oldu. Kapıya doğru döndü, şimdi kapıyı da bulanık görüyordu, fakat kapıya asla gidemeyeceğini anladı. Telefona doğru sendeleyerek yürüdü. Masanın kenarına çarparak üstündeki lambanın büyük bir gürültüyle patlamasına neden oldu. Uğultu daha da arttı.

Kırık camların arasından ince, sıkıntılı bir ses yükseldi.

"Resepsiyon." Kör gibi ahizeyi bulmaya çalışarak yerde süründü.

"Resepsiyon." Sırtının her yerine sancılar giriyordu ve bu küçük orospunun korku dolu bir öfkeyle kendisini tekmelediğinin farkındaydı.

"Resepsiyon." Sesi sabırsızdı. Tekmelerden kurtulamıyordu; bütün yapabildiği telefonun yanına kıvrılıp eline almaktı. Acı hafifledi.

"Resepsiyon." Jonathan'ın dili kendisine yabancı geliyordu. Kendisine itaat etmeyen dudaklarıyla konuşmaya çalıştı.

"Ben!" Titreyen bir fısıltıyla bağırdı ve ılık kapkara bir suyun içine daldı.

ARIZONA - 29 HAZİRAN

Simsiyah suda bir ışık titreşti ve vücudunu yokmuş gibi hisseden Jonathan ışığa doğru kilometrelerce koştu. Işığa vardığında ışık daha da büyüdü, ta ki perdesinden güneş ışığı giren bir pencere oluncaya kadar. Odasındaydı. Üzerinde et rengi büyük bir küre vardı.

"Nasıl gidiyor dostum?"

Jonathan oturmaya çalıştı, fakat bir sancı onu yastığa çiviledi.

"Rahatla. Doktor çok yakında iyileşeceğini söyledi. Tuvalete çıktığın zaman birkaç gün canın acıyacakmış. George böbreklerinin üzerine epeyce tekme vurmuş."

"Bana içecek bir şey ver."

"Bira mı?"

"Ne olursa olsun." Jonathan, giderek artan başağrısıyla yavaş yavaş oturmaya çalıştı.

Ben ona bira içirmek için beceriksiz girişimlerde bulundu, fakat Jonathan, biranın üçte biri üstüne dökülünce kutuyu Ben'in elinden aldı. Susuzluğu geçer geçmez, "George nerede?" diye sordu.

"Onu kilitledim ve birkaç adamım da başında bekliyor. Şerifi çağırmamı ister misin?"

"Hayır, henüz değil. Söyle bana, Ben..."

"Hayır, Miles gitmedi. Bu Mellough'un gidip gitmediğini merak edeceğini düşündüm, bu yüzden resepsiyona gitmeye kalkarsa bana haber vermesini söyledim."

"Demek Miles'dı."

"George öyle söylüyor."

"Peki. O kaşındı. Duşa gitmeme yardım et."

"Fakat doktor dedi ki—"

Jonathan'ın doktorun söylediklerini alıp uygun bir yerine koyması konusundaki önerisi klasik psikoterapinin ve muhtemelen balistik olasılığın da ötesindeydi.

Ben, Jonathan'ın duşa gitmesine yardım etti. Jonathan soğuk suyu açıp içine girdi, başındaki bulanıklığı geçirmeye çalışıyordu.

"Neden, Ben? Ben o kadar da kötü değilim."

"Dünyadaki en eski neden, eski dostum" diye bağırdı Ben, duşun sesini bastırmak istiyordu.

"Aşk mı?"

"Para."

Suyun yararı olmuştu, fakat başı ağrımaya başladı ve böbreklerinde ağrılar duydu.

"Bana bir şişe aspirin ver. Bana ne yaptı?"

"İşte." Ben'in büyük pençesi duş perdesinin arasından bir şişe uzattı.

"Doktor bir tür morfin olduğunu söylüyor. İsmini de söylemişti. Fakat dozu fazla değilmiş."

"Öyle görünüyor." Elindeki aspirin akan suyla eridi, bu yüzden şişeyi ağzına tuttu, sonra duşun altında tabletleri yuttu. Boğazına aspirin parçaları takıldıkça öksürdü.

"Morfin demek. Miles uyuşturucu işinde."

"Öyle mi? Fakat neden daha ileri gidip işini bitirmedi? George başına önemli bir şeyin gelmeyeceğine söz verdiğini söyledi. Yalnızca seni korkutmak istiyormuş."

"İlgisi çok dokunaklı."

"Belki de cinayetle suçlanmak istemedi."

"Bu daha akla yakın görünüyor." Jonathan suyu kapattı ve kurulanmaya başladı, fakat her sert hareket başına ağrı sapladığından hızlı hareket edemiyordu.

"Tahminimce Miles, George'un ardından gelip bana daha fazla morfin verecekti. Bu nedenle aşırı doz almaktan öldüğüm sanılacaktı. Tipik bir Mellough davranışı. Güvenli ve karmaşık."

"Aşağılık yaratık. Ona ne yapacaksın?"

"Görürsün."

Jonathan giyindikten sonra, George'un kapatıldığı odaya gittiler, kızın şişmiş gözleriyle yarık dudağını görünce bir an pişman oldu, fakat omurgasındaki çürükler kızın onu öldürmek için morfin yaptığını hatırlatınca bu duygu hemen geçti.

Kız her zamankinden daha çok yerliye benziyordu. Üzerinde bir battaniye vardı ve Ben, Jonathan'ı kurtarmak için içeri girdiğinde olduğu gibi gene çıplaktı.

"Sana kaç para verdi, George?"

Kız cevap olarak tükürdü.

"Gözün kör olsun bok herif!"

Ben, Jonathan'ın odasına dönerlerken gülmekten kendisini alamadı.

"Sanırım uzun süredir yanımda."

"Neden bu değil. Kadınlar benimle seviştikten sonra hep gözlerimden söz ederler. Birkaç saat uyuyacağım. Resepsiyona hesabımı çıkarmalarını söyler misin?"

"Hemen mi gidiyorsun?"

"Yakında. Land-Rover hazır mı?"

"Evet."

"Ya çifte?"

"Cipin içinde olacak. Mellough'un ayrıldığını bilmesini istemiyorsun herhalde."

"Tam tersine. Fakat bunun için özel bir şey yapma. Öğrenecektir. Miles bilgi edinme uzmanıdır."

Üç saat sonra uyandığında kendisini daha iyi hissediyordu. Morfinin etkileri ve başağrısı geçmişti, fakat böbrekleri hâlâ hafifçe sızlıyordu. En iyi elbiselerinden birini dikkatle giydi, bavullarını hazırladı ve bavulları Land-Rover'a koymaları için resepsiyona telefon etti.

Salona girerken sarışın güreşçinin barda oturduğunu gördü. Şiş burnunun üstünde büyük bir bant vardı.

"Merhaba, Dewayne." Bodyguardın nefretle kendisine baktığını görmezden gelerek salonu geçti ve Miles'ın metalik lame elbisesi içinde oturduğu masaya doğru gitti.

"Bana katılır mısın, Jonathan?"

"Sana bir içki borcum var."

"Öyleyse otur. Hepimiz senin eski borçlarını ödeme konusunda nasıl titiz olduğunu biliriz. Çok hoş görünüyorsun. Esin gücü fazla olmasa da iyi bir terzin var."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Kötü bir gece geçirdim."

"Ya? Bunu duyduğuma üzüldüm."

İlk gün onlara hizmet eden genç yerli garson yanlarına geldi. Miles'a bakışı yumuşacıktı. Jonathan içkisini ısmarladı. İçkiler gelip garson giderken ikisi de havuzun çevresindeki insanları seyrettiler.

"Şerefe, Jonathan."

Jonathan Laphroaig'i bir dikişte bitirip bardağı masanın üstüne koydu.

"Şimdilik seni unutmaya karar verdim, Miles."

"Öyle mi?"

"Burada birkaç hafta daha eğitim için kalacağım ve aklımda sen varken konsantrasyonum tam olmaz. Önümde büyük bir tırmanış var." Jonathan, Miles'ın gideceğini öğrendiğinden emindi. Bu belirgin yalanın amacı, Miles'ın kaçtığını sanmasını sağlamaktı ve Miles da böyle bir fırsattan yararlanacak tipteydi.

"Sorununu anlıyorum, Jonathan. Gerçekten anlıyorum. Fakat listenden beni bütün bütün silene kadar..." Umarsız bir pişmanlıkla omuzlarını kaldırdı.

"Öyle de yapabilirim. Bu gece birlikte yemek yiyip bu konuda konuşalım."

"Harika bir fikir."

Jonathan, Miles'ın özdenetimine hayranlık duydu.

Jonathan ayağa kalktı.

"Akşam görüşürüz."

"Bekleyeceğim." Miles kadehini Jonathan'ın şerefine kaldırdı. Land-Rover salonun önüne park etmişti. Jonathan cipe binerken çiftenin yanında Ben'in nazik bir hediyesini gördü: altı kutuluk bir soğuk bira paketi. Bir kutu açıp kucağındaki haritaya bakarken birayı yudumladı. Daha önce çöle giden ince kırık çizgilerde uzun bozuk bir yolun olduğunu görmüştü. Ben ona bunun çok az kullanılan bir yol olduğunu söyledi. Yol kilometrelerce gidiyor, sonra birdenbire bitiveriyordu.

Parmağıyla yolun başladığı yeri buldu. Yol kuzey güney ayrımından sonra batıya yöneliyordu. Rover'ın hızıyla Miles'ın elindeki kiralık arabanın hızını karşılaştırınca otoyoldaki gidiş en tehlikeli kısım olacaktı.

Haritayı kafasına yerleştiren Jonathan onu katlayıp havzada hafifçe kıvrılan yolda gitmeye başladı. Bir virajı alırken Miles'ın arabasının arkasında olduğunu gördü. Gaza bastı.

Yanında Dewayne, kucağında Faggot, Miles, Jonathan'ın hızını arttırdığını fark etti.

"Onu takip ettiğimizi anladı. Ona yetiş, Dewayne. Sana olan güvenimi yeniden kazanmak için işte sana bir fırsat." Araba hızlanırken o da Faggot'un kulaklarını kaşıdı.

Rover'ın üstün süspansiyonu sayesinde aralarındaki uzaklık azalmadı ve otoyolun son yüz metresine kadar da değişmedi. Dewayne omuzundaki askılıktan otomatik tabancasını çıkardı.

"Hayır." Miles emretti. "Onu otoyolda vurursak öldüğüne emin olamayız." Miles, Rover'ın kasabaya giden düzgün yolda şansı olmadığını biliyordu.

Jonathan otoyola hızlı girdi ve hemen batıya doğru döndü. Miles bir an bu beklenmedik hareketten şaşırdı. Sonra, Jonathan'ın açık bir yarışın olanaksızlığını kavradığına ve Rover'ın özelliklerinin ona daha fazla şans tanıyacağı arka yollar aradığına karar verdi.

"Sanırım bu ona yetişmek için iyi bir fırsat, Dewayne." Araba dönemece o kadar hızlı girdi ki, lastikleri gıcırdadı. Jonathan son hızla gidiyordu, fakat araba da ona yaklaşıyordu. Çakıllı sapak yalnızca bir mil ötedeydi, fakat arkasındaki araba o kadar yakındaydı ki Miles'ı arka aynasından görebiliyordu. Bir anda yanına gelebilirlerdi. Dewayne'nin daha iyi ateş edebilmesi için Miles'ın pencereyi açıp arkasına yaslandığını gördü.

Neredeyse çamurlukları birbirine değdiğinde Jonathan uzanıp stop lambalarını yaktı.

Lambaların yandığını gören Dewayne Jonathan'ın frenlere asıldığını sandı ve kendisi de aynı şeyi yaptı. Rover hızla giderken Miles'ın arabasının tekerleklerinden duman çıktı.

Dewayne ayağını tekrar gaza bastığında, Jonathan çakıllı yola varacak kadar mesafe almıştı. Onlara bu lamba oyununu Henri öğretmişti.

Çakıllı yolda birkaç kez Miles'ın arabası yaklaştığında Jonathan direksiyonu sağa sola çevirerek Rover'a zikzaklar çizdirdi. Arkadaki araba çıkan tozdan geride kalmak zorunda kaldı. Bu şekilde çöle giden yola gelene kadar önde gitmeyi sürdürdü. Bu yola girdikten sonra üstünlüğünü sürdüreceğine emindi. Hatta bir bira daha açmayı başardı.

"Onu gözden kaybetme, Dewayne." Çöl yoluna dönerlerken Miles, sürücülere çıkış olmadığını belirten bir uyarı işareti görmüştü. Jonathan er ya da geç dönmek zorunda kalacaktı. Yol iki arabanın yan yana gitmesine izin verecek kadar geniş değildi. Jonathan'ı kıstırmıştı.

Bir saat kadar hiçbir şeyin yetişmediği gri toprakta gittiler. Dewayne silahını geri koymuştu. Faggot, Miles'ın kucağında sıkıntıyla oturuyordu. Her ani dönüşte Miles koltuğu sıkı sıkı tutuyordu. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Faggot bile huysuzlanmıştı.

Arabalar çöle kadar yarıştılar.

Rover'ın açık tarafından hava girmesine rağmen Jonathan'ın sırtı terden sırılsıklam olmuştu. İstediği şeye uygun bir yer araştırmaya başladı.

Dewayne tekerleklerin üzerine eğilmiş, toz bulutundan önünü görmeye çalışıyordu. Çenesi öç alma isteğiyle gerilmişti.

İki mil kadar önde olan Jonathan yolun S biçimi kıvrılmasına neden olan bir kaya gördü. İdeal bir kayaydı. Yavaşça gazdan ayağını çekerek arkadaki arabanın yüz metre kadar yaklaşmasını sağladı. Birinci virajı alırken frene basarak büyük bir toz bulutu kaldırdı. Koltuktaki çifteyi aldı, Rover'dan atladı ve kayanın çevresini dolaşıp önlerine çıkması için yalnızca iki saniyesi olduğunu biliyordu.

Dewayne ilk virajı alırken toz bulutundan dolayı önünü göremedi. Land-Rover birden önünde belirdi. Dewayne frenlere asıldı. Araba durmadan önce Miles kapısını açtı ve kendini yere attı. Dewayne pencereyi açarken

otomatik tabancasını umarsızca eline aldı. Hemlock! Çiftenin namlusu sol şakağına dayalıydı. Ateş sesini duymadı.

Jonathan kayanın çevresinden dolanırken çiftenin emniyetini açtı. Fren gıcırtısını duydu ve toz bulutunun içine atıldı. Dewayne'in yüzü beyaz dumanlar arasından belirdi. Penceresini açmaya çalışıyordu. Jonathan silahını yarı açık pencereden içeri soktu ve tetiği çekti. Müthiş bir patlama duyuldu.

Dewayne çekiçle vurulmuş bir boğa gibi burnundan sesler çıkardı ve koltuğunda kayarak açık pencereden sarktı. Sinirleri öldüklerini anlayana kadar sarsıldı.

Jonathan arabanın önüne gelerek otomatik tabancayı çıkarmak için Dewayne'in sarkan elini tuttu. Yapışkan parmaklarını arabadan biraz ötede bulduğu ceketinin bir parçasına sildi.

Miles tekrar yere yapışmakta olan tozların arasında duruyor, manşetlerini düzelterek lame elbisesinin üstündeki pislikleri eliyle süpürüyordu. Pomeranian bacaklarının arasında dans ediyordu.

"Yani Jonathan!" Bu elbise bana üç yüz dolara mal oldu, üstelik beş de prova yaptım."

"Arabama bin."

Miles köpeğini alarak Jonathan'ın yanına oturdu. Her zamanki dansçı yürüyüşü son yaşananlardan etkilenerek kendisine ihanet etmişti.

Batıya, çölün içlerine doğru gittiler. En arsız bitkilerin bile yetişmesini engelleyen tuz dudaklarına dolmuştu. Jonathan otomatik tabancayı sol elinde tutarak, Miles'ın yapabileceği bir hamleyi savuşturmak istiyordu.

Bir buçuk saat çölün dayanılmaz sıcağında ilerlediler. Jonathan, Miles'ın silahı almaya hazırlandığını biliyordu. Kucağındaki elinin hafifçe kasılmasından, omuzlarının anlık büzülmesinden Miles'ın hareketini öngörebilmişti. Miles kendisini silahın üzerine tam atarken Jonathan frene basınca yüzünü direksiyona çarptı. Jonathan el frenini çekip arabadan aşağıya atladı, Miles'ı da yakasından sürüklüyordu. Miles ayağa kalktığında burnundan kan akıyordu. Jonathan, Rover'ı geliş yönüne doğru çevirmişti. Miles vücudunu engel yaparak yolda durdu.

"Beni burada bırakamazsın!" Jonathan'ın planını kavraması, başına inen hiçbir kurşunun yapamayacağı kadar dehşetle doldurmuştu içini.

Jonathan onu yarıp geçmeye çalıştı, fakat hız alamadan Miles kaportaya atladı. Yüzünü cama bastırarak üzerine yattı.

"Allah aşkına, Jonathan!" diye bağırdı. "Vur beni!" Jonathan hız aldı, sonra fren yaparak Miles'ı arabanın üstünden attı. Ondan kaçmak için geniş bir kavisle hızla uzaklaştı.

Jonathan arka aynadan Miles'ın dans eden görüntüsünü gördüğü sırada, Miles karakteristik duruşunu takınmış ve kollarında köpekle uzaklaşan Land Rover'a bakıyordu.

Jonathan, Miles'ın bu son görüntüsünü, güneş ışığında lame elbisesinin parlayışını hiçbir zaman unutmadı. Miles köpeği yere indirmiş ve cebinden bir tarak çıkarmıştı. Saçını taradı ve elleriyle saçının yan kısımlarını düzeltti.

KLEİNE SCHEİDEGG - 5 TEMMUZ

Jonathan, Kleine Scheidegg Oteli'nin terasındaki yuvarlak metal masaya oturmuş, Vaudois içiyor, içkinin içindeki köpükleri zevkle seyrediyordu. Eğimli çayırlıktan Eiger'ın kasvetli kuzey yamacına baktı. Ağırlığı olmayan dağ güneşinin dayanılmaz sıcaklığı zaman zaman yükseklerden esen rüzgarla dayanılır hale geliyordu.

Güneşin günde birkaç kez, o da kısa bir süreliğine değdiği karanlık içbükey yamaç Jonathan'ın tepesinde uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Sanki dağın gövdesini Olympius Dağı'nın bir devi oymuş gibiydi.

Hafif bir rüzgar esince, Jonathan elinde olmadan titredi. Yamaca tırmanmak için yaptığı iki girişimi, her ikisinde de kuzeyden esen ve Eigerwand'ın doğal amfiteatrında yankılanan korkunç fırtınaların onu yendiğini hatırladı. Rüzgar ve karın öfkesi burada o kadar sıradan bir şeydi ki, Bernli rehberler bunlara "Eiger Havası" diye isim takmışlardı. Beyaz Örümcek denen yüksek buz tarlasından inmek için dokuz saat uğraştıktan sonra kendi kendine bir daha Eiger'e tırmanmayacağına söz vermişti.

Gene de... Dağı fethetmek hoş olacaktı.

Güneş gözlüğünü düzeltti ve Eiger'ın yüksekliğine isteksiz bir hayranlıkla baktı. Manzara ender görülen türdendi: normal olarak dorukta koyu bir sis vardı ve dağın en güçlü savunma silahını oluşturan çığların homurtusu geliyordu. Gözleri bazı dağcıların yenilmesine ve ölmesine alışkın özellikleri inceledi.

Bu dağdan korkuyordu; boğazı korkuyla tıkandı. Fakat aynı zamanda elleri kayaya dokunmak istiyordu ve bu güzel vahşiliği yeniden görme düşüncesiyle heyecanlanıyordu. Aklıyla bedeni arasındaki bu çatışma, bir dağcının zaman zaman yaşadığı bir şeydi. Bu onaylama hedefinin kimliğinin tırmanış başlamadan önce bildirilmesi yazık olacaktı. Belki de onaylamayı yaptıktan sonra da...

Dağ güneşinde yanmış, uzun bacaklı bir sarışın birbirine çok yakın duran masaların arasında sıkışmıştı (oysa terasta başka kimse yoktu) ve Jonathan'a kalçasıyla çarparak bardağından biraz içki dökülmesine neden oldu.

Bu kazanın bir sohbete yol açmasını umut ederek "Özür dilerim" dedi.

Jonathan özürü sert bir tavırla başını sallayarak karşıladı. Kadın da, Jonathan ile dağ arasında duran ve parayla çalışan teleskoba doğru gitti (oysa altı teleskop daha vardı). Teleskopa eğilerek muhteşem kalçasını Jonathan'a doğru döndü. Jonathan şortunun altından görünen güneş yanığına bakmaktan kendini alamadı. Kadın İngilizce'yi İngilizler'e özgü bir aksanla konuşuyordu ve ata binmeye alışkın görünüyordu. Jonathan kadının ayakkabılarının İngiliz olmadığına dikkat etti. Mini eteğin ortaya çıkışından bu yana İngiliz kadınlar onları bir bakışta ayırt etmeye yarayan bu eteklerden giymeye başlamışlardı. İngiliz kadınların ayakkabıları usta ayakkabıcılar tarafından yapılırdı. Bu ayakkabılar çok rahattı.

Jonathan kadının teleskobuna baktıktan sonra gözlerini gene Eiger'a kaydırdı.

Eiger. Uygun bir isim. İlk Hıristiyanlar bu yüksek çayırlara geldikleri zaman daha yüksek iki dağa isim vermişlerdi: Jungfrau, Bakire; Monk, Keşiş. Fakat bu kötücül tepeye şeytani bir putperest ruhunun adı verilmişti. Eiger: İnsan Yiyen Dev.

Yüzyılın başlangıcından önce Eiger'ın bütün yamaçlarına biri dışında tırmanılmıştı: Kuzey Eigerwand, İnsan Yiyen Dev'in Duvarı. Deneyimli dağcılar bu dağı "olanaksız" yamaçlar listesine almışlardı ve sporcular kendileri piton ve halkalarla silahlandırana kadar da öyle kaldı.

Daha sonra, "olanaksız" yüzeyler bir biri arkasından rekorlar kitabına girdi, fakat Eiger'ın kuzey yamacı bakir kaldı. Sonra otuzların ortasında Nazilerin dağ ve bulut kültü genç Alman oğlanlar dalgasını gönderdi. Oğlanlar Eiger'ın savunmasına karşı onuru kırılmış anavatanlarına zafer kazandırma isteğiyle doluydular. Hitler ilk tırmanışı başaracak kişiye altın bir madalya verecekti. Sarı saçlı romantik çocuklar öldüler. Fakat dağ bakirliğini korudu.

1935'in Ağustos ayında Max Sedlmayer ile Kari Mehringer geldiler. İkisi de daha zor tırmanışlarda deneyim kazanmışlardı ve Eiger'ı Alman dağcılık skoruna yazmak istiyorlardı. Turistler bu terastan onların tırmanışlarını teleskoptan seyrettiler. Bu ölüm seyircileri modern "Eiger Kuşları"nın

ataları oldu. Eiger Kuşları tırmanış olduğu zaman Kleine Scheidegg Oteli'ne sürü sürü gelir, ölümle karşı karşıya olan dağcıların tırmanışlarını izlemek için bol bol para verir, sonra yenilenmiş bir şekilde yaşamlarına geri dönerler.

Sedlmayer ve Mehringer çok zor olmayan, fakat düşen kayaların hedefi olan ilk sekiz yüz metreyi tırmandılar. Aşağıdaki izleyicilere göre tırmanış iyi gidiyor gibi gözüküyordu. Birinci günün sonunda dağcılar yaklaşık üç bin metreyi tırmanmışlar, Jungfran Demiryolu'nun Eigerwand tünelinin pencerelerine ulaşmışlardı. Bu pencereler aslında tüneli havalandırmak için açılmıştı, fakat dağcıları kurtarmak da hesaba katılmıştı.

Ertesi gün Sedlmayer ve Mehringer ender görülen güzel havadan yararlanıp İlk Buz Tarlası'na vardılar, fakat çok yavaş hareket ediyorlardı. Teleskop atmacaları, dağcıların düşen kayalarla buzdan korunmak için başlarına kasket geçirdiklerini görüyorlardı. Yukarıdan inen daha kararlı salvolardan korunmak için zaman zaman durup bir yere sığınıyorlardı. İkinci Buz Tarlası'na girer girmez bir sis tabakası ortalığı kapladı ve bir buçuk gün kimse onları göremedi. O gece Eiger'da fırtına çıktı, öyle ki oteldekiler uyuyamadıklarından şikayet ettiler. Sedlmayer ile Mehringer'in de pek uyuyamadıkları açıktı. Isı hızla düştü. Yamaçta ne kadar soğuk olduğunu ise Allah bilirdi. Beyaz Örümcek'in dağcılara lütfettiği güzel hava sona ermişti. Eiger Havası başlamıştı.

Pazar günü bulutlar kalkınca, dağcılar yukarıya tırmanırken görüldü. Oteldekiler neşelendiler ve genç Almanların doruğa varacağı konusunda bahisler yapıldı. Fakat deneyimli dağcılarla rehberler birbirlerine utançla bakarak kalabalığın yanından uzaklaştılar. Çocukların şansı olmadığını ve yalnızca çığlar yollarını kestiği için tırmandıklarını, ölümü bekleyerek pitonlardan sallanmak yerine tırmanmanın daha iyi olduğunu biliyorlardı.

Flariton'a (Jonathan'ın ekibinin ilk girişimlerinde vardıkları en yüksek nokta) doğru yavaş yavaş tırmandılar. Gene bulutlar indi ve turistler onların ölümünü göremediler.

O gece yamaçta sert bir rüzgar esti.

Bir kurtarma ekibi oluşturmak için küçük bir girişim yapıldı, fakat kimse onların canlı olduğunu sanmıyordu. Bir Alman pilot yamacı araştırmak için uçağıyla uçtu. Dağcıları soğuktan donarak ölmüş bir şekilde iplerinden sallanırken gördü.

Bu olayla birlikte Eiger efsanesi oluştu. Bugüne kadar Üçüncü Buz Tarlası'nın üstündeki Flariton'ın bu noktası Ölüm Vadisi olarak adlandırılır. Eiger ile insan arasındaki oyun bu olayla başladı.

Skor: İnsan Yiyen Dev—2; İnsan—0.

1936'nın başında iki Alman, dağı denemeye geldi. Mümkün olursa doruğa varmayı deneyeceklerdi. Önce bir eğitim tırmanışı yapmaya karar verdiler. İçlerinden birini bir çığ aldı ve boynunu kayaya çarparak kırdı.

İnsan Yiyen Dev—3; İnsan—0.

Aynı yılın Temmuz ayında, Almanlar İnsan Yiyen Dev'e tekrar meydan okudular. Bu kez dört kişilik bir ekiptiler: Rainer, Angerer, Kurtz ve Hinterstoisser. Turistler gene onları izleyip bahse tutuştular. Hitler'in o yıllardaki popülerliğinden etkilenen gençler basına melodramatik açıklamalar yaptılar: "Ya Dağ bizi yener, ya biz onu!"

Dağ onları yendi.

Ekibin en deneyimlisi olan Hinterstoisser, daha sonraki tırmanışlara yardımcı olan bir yol bulmuştu. Fakat zaferlerinden o kadar emindiler ki, ekibin son kişisi de geçtikten sonra ipi çektiler. Bu kendilerine aşın güvenleri ölümlerine neden oldu.

Ekip iyi tırmanıyordu, fakat Angerer muhtemelen kayadan düşerek ayağını burkmuştu ve diğerleri ona yardım etmek için yavaş gidiyorlardı. İlk kamplarını Kızıl Kaya'nın tam üstünde kurdular. Bir günde Eiger'ın yarısından fazlasını tırmanmışlardı!

Ertesi gün yaralı dağcı giderek daha da güçten düşmeye başladı. Fakat Üçüncü Buz Tarlası'na ulaşıp Ölüm Vadisi'nin tam altında kamp kurdular. Şafak söküp seyirciler teleskopların başına üşüştüğünde, ekip aşağı inmeye başlamıştı. Yaralı adamın onların devam etmesini engellediği anlaşılıyordu.

Yaralı dağcı düşünülürse düzgün ve çabuk bir şekilde ilk iki buz tarlasını indiler. Fakat gece olunca üçüncü bir kamp kurmak zorunda kaldılar. O gece Eiger Havası ıslak elbiselerini buzdan zırh haline getirmiş olmalı. Güçten düşünce ertesi gün yalnızca üç yüz metre gidebildiler.

Dördüncü kez ve bu kez yiyecekleri olmadan pek konuksever olmayan bir yerde kamp kurmak zorunda kaldılar.

Oteldeki bazı izleyiciler ekibin şansının iyi olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa önlerinde yalnızca Hinterstoisser Dönüşü ve Zor Yarık vardı, ondan

sonrası görece kolaydı.

Fakat ekip iplerini dönüşten önce çekmişti.

Ertesi sabah her yan buz kaplıydı. Giderek artan bir umutsuzlukla defalarca ilerlemeyi denediler ve her seferinde aç İnsan Yiyen Dev tarafından durduruldular.

Sis indi ve turistler bütün gece çığların homurtusunu dinlediler. Eiger'e bir isim daha iliştirildi: Hinterstoisser Dönüşü.

İnsan Yiyen Dev—7; İnsan—0.

1937 yılı boyunca ekipler birbiri ardına Eiger'a saldırıda bulunup yenildiler. Vorg ve Rebitsch'in Ölüm Vadisi'nden geri çekilişleri sırasında dağ az kalsın daha fazla kurban alıyordu.

Fakat skor değişmedi.

1938 Haziran'ında iki İtalyan (İtalya'da da milliyetçi hareketler ayağa kalkmıştı) Zor Yarık yakınlarında öldü.

Fakat ip ve piton teknikleri düzenli olarak mükemmelleştiriliyor, bu arada dağın doğal savunma sistemleri belleklerde aynı kalıyordu. Böylece o yılın Haziran ayında bir Alman ekibi sonunda Eiger'ın kuzey yamacını "olanaksızlar" listesinden sildi.

İnsan Yiyen Dev—9; İnsan—1

Savaş yılları sırasında Eiger saldırılardan muaf kaldı. Hükümetler genç insanları zaferlere adlarını yazdırmaları konusunda başka yollarla teşvik ettiler.

Fakat barış gelir gelmez Eiger'e tekrar hücum edildi. Son yıllarda otuzdan fazla kişi son kar eğiminde takılıp kaldı ve İnsan Yiyen Dev'in tek bir taşına bile dokunmayacakları konusunda ağlayarak söz verdiler. Fakat girişimlerin büyük bir kısmı hâlâ hava ve çığlar tarafından engelleniyor ve ölüm oranı düzenli olarak yükselmeye devam ediyor. Beyaz Örümcek'in kritik buz tarlası son trajedilerde çok önemli bir rol oynadı: 1957'de üç adamın öldüğü ve dördüncüsünün ancak açlık ve susuzluktan buz yemeye başladığı sırada kurtarıldığı olay gibi.

Jonathan ileriye doğru bakarak Eiger'ın ölüm listesini kafasından geçiriyordu.

Teleskoptaki İngiliz kadın "Bir sorun mu var?" diye sordu. Jonathan onu unutmuştu.

"Neden bana böyle bakıyorsunuz?" Nedeni tahmin ederek gülümsedi.

"Sana bakmıyordum, canım. Senin üzerinden daha ileriye bakıyordum."

"Ne kadar hayal kırıcı. Size katılabilir miyim?" Jonathan'ın suskunluğunu davet olarak yorumladı. "O dağa o kadar büyük bir dikkatle bakıyordunuz ki, size dikkat etmekten kendimi alamadım. Umarım oraya tırmanmayı düşünmüyorsunuz."

"Oh, hayır. Bir daha tırmanmam."

"Daha önce tırmandınız mı?"

"Denedim."

"Çok mu korkunç?"

"Çok korkunç."

"Dağcılar hakkında bir teorim var. Bu arada adım Randie—Randie Nickers."

"Jonathan Hemlock. Teorin nedir, Randie?"

"Şey... biraz şarap alabilir miyim? Yeterli. Sakıncası yoksa sizin bardağınızı kullanacağım. Şey, teorim şu: erkekler dağlara bir tür hayal kırıklığı nedeniyle tırmanıyorlar. Bunun diğer arzuların baskı altında tutulması olduğunu düşünüyorum."

"Cinsel arzular elbette."

Randie şarabını yudumlarken ciddi bir şekilde başını salladı.

"Evet, muhtemelen. Bu şarap yarı köpüklü, değil mi?"

Jonathan ayağını boş bir iskemleye koyup arkasına yaslandı. Yüzünü güneşe doğru çevirmişti.

"Bu şarapta İsviçreli bayanların kahkahaları var, yanakları kızarmış fakat köy delikanlılarının gösterdiği ilgiden memnunlar. Ancak bu neşe Oberland köylüsünün sertliğini gizleyemiyor ve şarapta bu da var."

Randie bir an suskun kaldı.

"Umarım şaka ediyorsunuzdur."

"Elbette şaka ediyorum, Randie. İnsanlar genellikle sana takılmaz mı?"

"Erkekler takılmaz. Tipik olarak benimle sevişmeye çalışırlar."

"Bunu nasıl yaparlar? Tipik olarak mı?"

"Şey, son zamanlarda çok iyi yapıyorlar. Eve dönüp düzgün bir evlilik hayatı sürdürmeden önce bir tür tatil için İsviçre'deyim."

"Hâlâ zaman varken de vücudunun lütuflarını saçıyorsun."

"Buna benzer bir şey. Rodney'i sevmiyor değilim. Gerçekten çok değerli bir insan. Fakat o yalnızca Rodney."

"Ve zengin."

"Oh, öyle sanıyorum." Bir an kaşlarını çattı. "Umarım öyledir. Oh, elbette zengin! Beni amma da korkuttunuz. Fakat onun en güzel yanı soyadı."

"Nedir?"

"Smith. Rodney Smith."

"Onun en güzel yanı bu mu yani?"

"Elbette Smith kendi başına muhteşem bir soyadı değil. Aslında son derece sıradan olduğuna inanıyorum. Fakat sonunda kendi soyadımdan kurtulduğum için memnunum. Bütün yaşamım boyunca bana çile çektirdi."

"Randie Nickers kulağa güzel geliyor."

"Çünkü sen bir Amerikalısın. Bunu aksanına bakarak söyleyebilirim. Fakat İngiliz argosunda 'knickers' külot anlamına gelir. Okuldaki kızların bununla nasıl eğlendiklerini bir düşünsen."

"Anlıyorum." Jonathan bardağını geri alıp kendine biraz şarap koydu. Kendisinde böyle tipleri çeken ne olduğunu merak etti.

Randie, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu. Konuşmak yerine düşündüğünü unutmuştu.

"Tam olarak değil."

"Oh, en büyük ilgi alanları olan konuya hemen giren yabancılar konusunda da bir teorim var. Külotlardan söz ediyordum. Bu hakkımızda Çok şeyi açıklıyor, değil mi?"

Jonathan, "Ata biniyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, doğru! Amcam için şovlar yapıyorum. Bunu nasıl bildin?"

"Kesin olarak bilmiyordum, daha çok umuyordum. Bacaklarının arasında güçlü hayvanlar olmasından hoşlanan kadınlar hakkında da bir teorin var mı?"

Kadın kaşlarını çattı.

"Bunu hiç düşünmemiştim aslında. Fakat sanırım haklısın. Senin dağa tırmanman gibi bir şey, değil mi? Ortak bir yan bulmak her zaman güzeldir." Gözlerini kısarak Jonathan'a baktı. "Nereli olduğunu bilmiyorum. Soyadın hiç yabancı gelmiyor." Düşündü. "Jonathan Hemlock... Ah! Siz yazar mısınız?"

"Yalnızca makale yazarı."

"Evet! Biliyordum! Sanat falan konularında kitaplar yazıyorsunuz. Slade'de size çok düşkünler."

"Evet, orası iyi bir okuldur. Ne yapmamızı istersin, Randie? Köyde yürüyüşe çıkmak mı? Yoksa hemen yatağa mı gidelim?"

"Köyde yürüyüş harika olur. Aslında romantik. Sevişeceğimiz için seviniyorum. Sevişme konusunda da bir teorim var. Sevişmeyi birinci sınıf bir buz kırıcı olarak görüyorum. Bir erkekle sevişirsin ve öğrendiğin ilk şey el ele tutuşmak ve senli benli konuşmak olur. Soyadı yerine isimle seslenmeyi tercih ederim. Muhtemelen ailemin soyadından dolayı. İngiltere'de knickers'ın ne olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet."

"O halde isimlere karşı tavrımı takdir edersin. Tavırlar konusunda da bir teorim var..."

Jonathan, Randie'nin ertesi sabah Londra'ya döneceğini öğrendiği zaman hiç üzülmedi.

KLEİNE SCHEİDEGG - 6 - 7 TEMMUZ

O sabah iki kere giyinmek zorunda kaldılar ve treni neredeyse kaçırıyorlardı. Tren hareket ederken Bayan Nickers kompartmanın penceresinden sarkarak "Gerçekten çok güzel gözlerin var, Jonathan!" diye seslendi. Sonra bir kayakçının yanındaki koltuğuna oturarak ona teorilerini anlatmaya başladı.

Jonathan yerleri, bölgeleri ve duruşları kendi adlarıyla andığını hatırlayarak gülümsedi.

Oteli köye bağlayan dik kaldırım taşlı yoldan çıkmaya başladı. Eiger'ın batı yamacına bir rehberle eğitim tırmanışı yapacaktı. Kuzey Yamaçtan çok farklı olmasına rağmen batı yolu da saygı duyulması gerekecek kadar can almıştı.

Eğitimin yanı sıra otelden mümkün olduğunca uzak kalmak istemesinin bir nedeni daha vardı. Her zaman olduğu gibi bütün önlemlere karşı otel yönetimi bir şekilde Eigenvand'a tırmanılacağını sezmişti. Gizli telgraflar gönderildi; en iyi odalar, çok geçmeden otele üşüşecek olan "Eiger Kuşları" için ayrıldı. Bütün dağcılar gibi Jonathan da bu heyecan açı jet sosyeteden nefret ediyordu. Ben ve tırmanış ekibinin diğer üyelerinin henüz gelmemiş olmasına seviniyordu, çünkü onlarla birlikte kuşlar da otele üşüşecekti.

Kaldırım taşlı yolun yarısında Jonathan Vaudois içmek için bir kafenin önünde durdu. Hafif dağ güneşini yanaklarında hissetmek çok hoşuna gidiyordu.

"Barlarda karşılaştığın kızlara şarap ikram eder misin?" Arkadan, kafenin karanlık kısmından yanına yaklaşmıştı. Sesi Jonathan'ı bir kurşun gibi sarstı. Geriye dönmeden uzanıp ona bir iskemle uzattı. Kadın bir süre ona baktı, bakışları hüzünlüydü.

Garson geldi, siparişi aldı ve şarapla dönerek gitti. Kadın bardağı masanın üzerindeki bir su birikintisinde oynatmaya başladı. Jonathan'ın

soğuk, davetkâr olmayan gözlerine bakmaktansa oraya bakmayı tercih ediyordu.

"Biliyorsun, bu konuşmayı hazırlamıştım. İyi bir konuşmaydı. Sen sözümü kesmeden ya da yürüyüp gitmeden önce hızla söylemek zorundaydım."

"Nasıldı?"

Kız ona bakıp, sonra başını çevirdi.

"Unuttum."

"Hayır, haydi. Bir dinleyelim bakalım. Bildiğin gibi kolayca kandırılabilirim."

Kız başını salladı ve belli belirsiz gülümsedi.

"Teslim oluyorum. Bu düzeyde başarılı olamam. Burada oturup seninle sakin ve olgun bir tavırla konuşamam. Ben..." Başını kaldırdı, insan duygularının yanında sözlerin ne kadar zavallı kaldıklarını düşünüyordu. "Üzgünüm. Gerçekten."

"Bunu neden yaptın?" Jonathan yumuşayacağa benzemiyordu.

"Biraz adil olmaya çalış, Jonathan. Çünkü bu görevi alman gerektiğine inandığım —ve hâlâ da inanıyorum— için yaptım."

"Görevi aldım, Jemima. Herşey harika."

"Böyle konuşmaktan vazgeç. Diğer tarafın bizden önce biyolojik silaha sahip olmasının ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Oh, elbette. Bütün bedelleri ödeyerek elimizde tutmalıyız! Kuşku duymayan bazı Japon kentlerine atabiliriz sonra!"

Jemima bakışlarını yere indirdi.

"Arada fark olmadığını düşündüğünü biliyorum. O gece de bundan söz etmiştik. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlamak mı? Sen kaleyi içten fethetmeyi iyi biliyorsun."

Jemima şarabını yudumladı.

"En azından o tabloyu kaybetmeyeceğine dair söz verdiler."

"Sözlerini tuttular. Vicdanın rahat olsun."

"Evet." Jemima iç çekti. "Fakat hâlâ bir sorunum var."

"Nedir?"

Kayıtsız bir tavırla "Seni seviyorum" dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra Jonathan kendi kendine gülümseyerek başını salladı.

"Seni küçümsemişim. Sen kaleyi içten fethetmeyi iyi değil çok iyi biliyorsun."

Sessizlik yoğunlaştı ve Jemima böyle konuşmayı bırakmazsa Jonathan'ın çekip gideceğini anladı.

"Dün seni Jemima'ya hiç benzemeyen — sarışın ve İngiliz— biriyle yürürken gördüm. İyi miydi?"

"Yeterince."

"Benim kadar?"

"Hayır."

"Memnun oldum!"

Jonathan onun dürüstlüğüne gülmekten kendini alamadı.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Bay Dragon'un bürosunda senin dosyanı incelemiştim, unutma. Bu görev de dosyanın içindeydi."

"Anlıyorum." Demek Dragon bu görevi kabul edeceğinden o kadar emindi ki bunu da dosyaya koymuştu. Jonathan öngörülebilir olmaktan hoşlanmadı.

"Bu gece seni görecek miyim, Jonathan?" Sesinde bir cesaret vardı. İncitilmek istiyordu.

"Bugün dağa tırmanmak için bir randevum var. Bütün gece orada olacağım."

"Ya yarın?"

"Lütfen git. Seni cezalandırma niyetinde değilim. Senden nefret etmek de, seni sevmek de istemiyorum. Yalnızca gitmeni istiyorum."

Jemima kucağındaki eldivenleri kıvırdı. Kararını vermişti.

"Dağdan döndüğünde burada olacağım."

Jonathan kalkıp masaya para bıraktı.

"Lütfen olma."

Kızın gözleri birden yaşlarla doldu.

"Bunu neden yapıyorsun, Jonathan? Bunun tek taraflı bir aşk olmadığını biliyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Bunu da atlatırım." Jonathan kafeden çıkıp otele doğru çevik adımlarla yürüdü.

İsviçreli rehber şafağın ilk ışıklarıyla yola çıkmalarına bütün meslektaşları gibi homurdandı ve yakındı. Geceyi dağda geçirmek zorunda kalacaklardı. Jonathan eğitim için geceyi dağda geçirmeyi zaten istediğini açıkladı. Rehber önce anlamadı, sonra vazgeçiyorum dedi. Fakat Jonathan iki katı ücret teklif ettiği zaman geceyi dağda geçirme fikrinin harika bir fikir olduğunu birden kavrayıverdi.

Jonathan İsviçreliler'i her zaman paraya âşık, aksi, dindar, paraya âşık, bağımsız, düzenli, paraya âşık insanlar olarak görmüştü. Bern Oberlandlı bu insanlar iyi dağcılardı, bir dağın yamacında başı derde girmiş bir dağcıyı kurtarmak için kendilerini riske atarlardı. Fakat kurtardıkları adama, kurtaramamışlarsa en yakın akrabasına faturalarını göndermemezlik de etmezlerdi.

Tırmanış yorucu oldu, fakat herhangi bir olayla karşılaşmadılar. Jonathan aklını Jemima'dan kurtarsa gece kamp kurdukları yerde rehberin soğuktan şikayet etmesine içerlerdi.

Ertesi gün otele dönünce rehberin faturasını aldı. Çift ücrete rağmen ödenmesi gereken bazı küçük şeyler de vardı. Bunlar arasında kullanmadığı ilaçlar, kamp yemekleri (Jonathan kendi yiyeceklerini getirmişti) ve bir botun dörtte birinin parası da vardı. Bu son şey artık fazlaydı. Rehberi odasına çağırıp onu sorguya çekti. Rehber sabırlı sabırlı açıkladı.

"Ayakkabılar eskiyor, bunu inkar edemezsiniz. Elbette dağa çıplak ayakla tırmanılmaz. Tamam mı? Matterhorn için genellikle botların yarı parasını talep ederim. Eiger ise yarıdan da fazla eder ve ben gene de sizden dörtte birini istedim. Bunu iyi bir arkadaş olduğunuz için yaptım."

"Bana ipin eskimesinin parasını da ödetmediğine şaşırdım."

Rehberin kaşları kalktı. Oh!" Faturayı alıp inceledi.

"Kesinlikle çok haklısınız, efendim. Bunu unutmuşum." Cebinden bir kalem çıkartıp ipi de yazdı, sonra toplamı düzeltip kontrol etti. "Size başka nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Jonathan kapıyı gösterince rehber sert bir tavırla eğilerek çıktı.

Jonathan'ın duyduğu tanımlanmamış gerginlik ve heyecan, İsviçre'de bulunduğu zamanlar hep duyduğu iç sıkıntısıyla daha da artıyordu. Bu ruhsuz ülkede muhteşem Alpler'in bulunmasını doğanın en kötü kaprislerinden biri olarak görüyordu. Otelde amaçsızca dolaşırken alt sınıftan Eiger Kuşları'nın öpüşüp aptalca kıkırdadıklarını gördü. Yaşamında temizliği tercih edenler hariç kimse İsviçre'yi sevmez, diye düşündü. İsviçre'de yaşayan biri İskandinavya'da da yaşayabilir. İskandinavya'da yaşayan biri de lutefisk yiyebilir. Lutefisk yiyen de...

Hızlanıp odasına gitti. Ben ertesi gün gelecekti. Jonathan bu otelde, erkenden gelmiş Eiger Kuşları'nın merak hedefi olarak gereksiz zaman geçirmeyi istemiyordu.

Telefon çaldı.

Ahizeyi kaldırarak öfkeyle "Ne var?" diye sordu.

Jemima, "Benim olduğumu nasıl bildin?" dedi.

"Bu gece için bir planın var mı?"

Kız hiç tereddüt etmeden "Seninle sevişmek" dedi.

"Önce kafede bir yemeğe ne dersin?"

"Harika. Bu aramızda herşeyin düzeldiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Jonathan onun varsayımına şaşırdı.

"Oh." Bir an hat suskun kaldı. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"On beş dakika olsa."

Kafenin terasına akşam çabucak indi. Brandylerinin son yudumunu sessizce içtiler. Jemima, Long Island'da birlikte geçirdikleri zamana hiç değinmeme konusunda dikkatli davranıyordu. Jonathan'ın aklı başka yerlerdeydi, Eiger'dan esen soğuk havanın farkında değildi.

"Jonathan."

"Hı-m?"

"Beni affettin mi?"

Jonathan başını yavaşça salladı.

"Sorun bu değil. Bir daha asla sana güvenemem."

"Peki bunu isteyecek misin?"

"Kesinlikle."

"O halde bu ilişkiden bir şeyler çıkarabilirdik diyorsun."

"Çıkarabileceğimizden kesinlikle eminim."

"Hiç şansımız yok mu? Hiç mi?"

Jonathan cevap vermedi.

"Sen duyguları karışık bir adamsın. Biliyor musun? Beni daha öpmedin."

Jonathan bu hatasını düzeltti. Yüzleri yavaşça birbirinden ayrılırken, Jemima içini çekti.

"Dudakların da bir belleği olduğunu bilmiyordum."

Onları çevreleyen son sarı ışıkları seyrettiler.

"Jonathan. Evindeki şu olay..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Seni inciten asıl olarak para değildi, değil mi? Demek istiyorum ki, birlikte çok iyiydik. Bütün gün boyunca. Yalnızca yatakta değil. Hey, biliyor musun?"

"Söyle."

Kız kendine güldü.

"Paranı aldıktan sonra bile, çıkmadan önce dönüp seninle sevişmemek için kendimi güç tuttum. Bunu yapsaydım parayı çaldığımı keşfedince çok daha sinirlenirdin, değil mi?"

"Evet. Çok sinirlenirdim."

"O çılgın adama ne oldu? Adı neydi?"

"Bay Monk mu? Bilmiyorum. Bir süredir evde değildim."

"Öyle mi?" Jemima bunun kendisi için iyi olmadığını sezdi.

"Hayır." Jonathan ayağa kalktı. "Sanırım odanda bir yatak vardır."

"Biraz dar ama."

"Bir çaresine bakarız."

Jemima bir daha geçmişi hatırlatmamasının iyi olacağını düşündü.

KLEİNE SCHEİDEGG - 8 TEMMUZ

Jonathan otelin yemek salonunda, müşterilerin bulunduğu masalardan uzakta bir yerde geç saatte yemek yedi.

Kendinden hoşnut değildi. Jemima işini uygun bir şekilde çözemediğini hissediyordu. Erken kalkmışlar, çayırlıklarda yürümüşler, ayakkabılarının uçlarını ıslatan çiğleri seyretmişler, kafenin terasında kahve içmişler, gevezelik etmişler ve gelip geçenler konusunda şakalar yapmışlardı.

Sonra el sıkıştılar ve Jonathan oteline döndü. Hiçbir şey net değildi. İlişkilerinin duygusal yanları vardı. Jemima köyde onu bekliyordu ve Jonathan kızla ilişkisini tamamen kesmediği için kendine kızıyordu. Artık onu cezalandırmayacağını biliyordu, fakat onu asla bağışlamayacağını da biliyordu. Kimseyi bağışladığını hatırlamıyordu.

Oteldekilerin birkaçı yemek için giyinmişlerdi —erken gelen Eiger Kuşları. Jonathan terastaki teleskopların yarısının iple çevrildiğini fark etti. Bunlar otel yönetiminin belirleyeceği müşteriler tarafından kullanılacak ve çok pahalı olacaktı.

İştahsızca tabağındaki yemeklerle oynadı. Kafasında binlerce düşüne vardı. Jemima vardı, onaylama görevi vardı, Mellough'un hedefi uyarmış olması olasılığı vardı ve küçük gördüğü Eiger Kuşları vardı. İki kez smokinli erkeklerin kendisini genç güzel kız arkadaşlarına gösterdiğini fark etti. Orta yaşlı bir kadın da peçetesiyle onu selamladı.

Arkadaki lobiden yemek salonuna gelen tanıdık bir sesle rahatladı.

"Allah kahretsin! Böylesini de hiç duymadım! Ne demek oda yok?"

Jonathan kahve ve brandysini bir yana bırakıp resepsiyona gitti. Ufak tefek ve sinirli otel yöneticisi Ayı Ben'i sakinleştirmeye çalışıyordu

"Sevgili Herr Bowman—"

"Sevgili Herr'in içine! Burnunu şu deftere sok da rezervasyonumu bul. Hey, eski dostum! İyi görünüyorsun!"

Jonathan, Ben'in pençesini kavradı.

"Ne var?"

"Oh, bu solucan rezervasyonumu bulamıyor. Telgrafı bulamadığını söylüyor. Haline bakıyorum da, yanında altı adamla tuvaletin yolunu bile bulamaz."

Jonathan neler olduğunu kavradı.

"Eiger Kuşları gelmeye başladı" diye açıkladı.

"Oh, anlıyorum."

"Buradaki arkadaşımız da pahalı fiyatlarla satabileceği boş odalar yaratmak için üstün bir gayret sarfediyor." Jonathan onları dinleyen müdüre döndü.

"Öyle değil mi?"

"Bu adamın sizin arkadaşınız olduğunu bilmiyordum, Dr. Hemlock."

"Tırmanıştan sorumlu olan kişi o."

"Ya?" Müdür abartılı bir masumlukla sordu.

"Biri dağımıza mı tırmanacak?"

"Yeter."

"Belki Herr Bowman köyde bir yer bulabilir. Oradaki kafelerde—"

"O burada kalacak."

"Korkarım bu mümkün değil, Herr Doktor." Müdür dudaklarını büzdü.

"Peki." Jonathan cüzdanını çıkardı.

"Hesabımı çıkarın."

"Fakat eğer siz giderseniz..."

"Tırmanış olmaz. Bu doğru. Konuklarınız da çok kızarlar."

Müdür kararsızlık içindeydi.

Jonathan, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi. "Sanırım adamlarınızdan birini iç büroda telgrafları ayırırken görmüştüm. Belki de Bay Bowman'ın telgrafı oradadır. Neden gidip oraya bakmıyorsunuz?"

Müdür zevahiri kurtarmak için öneriye dört elle sarıldı ve selam vererek uzaklaştı.

Ben lobiye bir rakibin gizlenmemiş tiksintisiyle bakarak

"Henüz diğerleri gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiçbiri mi? İyi, o halde yarın gelirler. Kişisel olarak biraz dinlenmek istiyorum. Ayağım beni birkaç gündür rahatsız ediyor. Sen oradayken biraz fazla yük bindirdim herhalde."

George Hotfort nasıl?"

"Sakin."

"Onu polise vermediğim için minnet duyuyor mu?"

"Sanırım. Bunu belli edecek bir tip değil."

Müdür döndü ve çok şaşkın ve zevkli bir ifade takındı. Ben'in telgrafını bulmuş ve herşey yoluna girmişti.

Üniformalı komiler Ben'in bavullarını toplarken Jonathan, "Hemen odana mı gideceksin?" diye sordu.

"Hayır. Bana barın yerini göster de biraz bira içeyim."

Gecenin geç saatlerine kadar çoğunlukla Eigerwand'in teknik sorunları üzerine konuştular. Ben iki kez Mellough olayını açtı, fakat her ikisinde de Jonathan daha sonra, belki tırmanıştan sonra konuşacaklarını söyleyerek onu durdurdu. İsviçre'ye geldiğinden beri Jonathan bu tırmanışı yapacağına daha da inanıyordu. Uzun sürelerle gerçek görevinin ne olduğunu unutuyordu. Fakat bu heyecan fazla lükstü, bu yüzden gece Ben'in ertesi sabah gelecek dağcılarla yaptığı yazışmaları istedi.

Jonathan yatağında oturarak mektupları üçe ayırdı. Her dağcının mektuplarını battaniyenin üzerine ayrı bir yere koydu. Laphroaig'ini yudumlayarak yatağın kenarında lambanın ışığında mektuplardan adamların kişiliğini anlamaya çalıştı.

Jean-Paul Bidet. Kırk iki yaşında. Babasının mütevazi dükkânını Fransa'nın en önemli aerosol üreticilerinden biri haline getiren zengin bir işadamı. Geç evlenmiş ve Alp'lerdeki balayında dağcılık sporunu keşfetmiş. Avrupa dışında dağcılık deneyimi yok, fakat Alp fetihleri listesi etkileyici.

Önemli tırmanışlarını ünlü ve pahalı rehberlerin eşliğinde yapmış, bu nedenle onu dorukları "satın almak" ile suçlamak mümkün.

Bir işadamı İngilizce'si ile yazılmış mektuplarının tonuna bakılırsa, Bidet enerjik, dost canlısı ve dünya nimetlerine bağlı bir adam. Jonathan en zalim dağa tırmanma girişimine tanık olması için karısını da yanında getirmeye niyetli olduğunu görünce şaşırdı.

Kari Freytag. Otuz altı yaşında, ticari kimyasal maddeler, özellikle böcek ilaçları ve yabani ot zehirleri üzerinde uzmanlaşmış Freytag sanayi kompleksinin tek mirasçısı. Dağcılığa kolej yıllarında başlamış ve yirmi yaşına gelmeden Almanlar'dan oluşan bir grup kurarak dağcılık konusunda çok saygın üç aylık bir dergi yayınlamaya girişmiş. Aynı zamanda derginin sorumlu yazıişleri müdürü. Yolladığı dergilerde tırmanışlarının (üçünü şahıs kipiyle) anlatımları ve bir lider ve yol bulucu olarak yetenekleri var.

Mektupları kusursuz bir İngilizce ile yazılmış. Freytag, Herr Bowman ve tırmanışı finanse eden uluslararası komite ile işbirliği yapmaya hazır olduğunu belirtiyordu, fakat kendisinin, Freytag'ın tırmanışı planlamış olduğu ve yamaçta ekibe liderlik etme niyeti sürekli olarak hatırlatılıyordu.

Anderl Meyer. Yirmi iki yaşında. Viyana'da tıp öğrenimini tamamlayacak mali destekten yoksun ve babasıyla birlikte marangoz olarak hayatını kazanıyor. Dağcılık mevsimlerinde Tyrolean Alplerinde ekiplere rehberlik ediyor. Dolayısıyla ekipteki tek profesyonel. Okuldan ayrıldıktan hemen sonra Meyer aklını dağcılığa takmış. Para biriktirmekten yalvarmaya kadar her yolla son üç yıldaki önemli tırmanışların çoğunda yer almayı başarmış. Jonathan; Alpler, Yeni Zelanda, Himalayalar, Güney Amerika ve son olarak da Atlas Dağları'ndaki tırmanış referanslarını okudu. Her yazıda onun ustalık ve gücü övülüyordu (hatta ona "geç Hermann Buhl" diyenler bile vardı), fakat birkaç yazar yalnız ve yoksul bir ekip adamı olma eğilimini kötülüyor, daha az yetenekli ekip üyelerinin onun ilerlemesini engeller gibi gördüğünü söylüyordu. Kumarda buna yağmacı denir. Ona göre geri dönmek korkunç bir utanç ve daha sınırlı fiziksel ve ruhsal özellikleri olan insanlar için intihar sayılabilecek hareketler yapıyor. Aktif olarak tırmandığı yıllarda Jonathan da böyleydi.

Jonathan, Meyer'in mektuplarından kişiliği konusunda belirsiz bir imaj edindi. Çeviri örtüsü adamı gizliyordu; İngilizce'si kötüydü, komik sözcükler vardı, çünkü bunları sözlükten alarak Almanca karışımı bir İngilizce ile yazmıştı. Fakat bir özellik açıktı: utangaç bir güven.

Jonathan mektup yığınlarına bakarak ve içkisini yudumlayarak yatakta oturdu. Bidet, Freytag, Meyer. Ve her kimse Mellough tarafından uyarılmış olmalıydı.

KLEİNE SHEİDEGG - 9 TEMMUZ

Jonathan geç kalktı. Giyinip tıraş olurken güneş yükseldi ve Eiger'ın kuzey yamacına bakan çayırlıkta çiğ kalmadı. Lobide genç insanlardan oluşan bir grubun yanından geçti Serin taze hava yüzlerini germiş, gözlerini parlatmıştı. Tepelerde dolaşmışlardı ve kalın kazaklarından etrafa hâlâ bir serinlik yayılıyordu.

Otel müdürü yanına gelip sır verir gibi konuştu.

"Geldiler, Herr Doktor. Sizi bekliyorlar."

Jonathan başını sallayıp yemek salonunun girişine doğru yürüdü. Odaya bakınca onları hemen gördü. Tavandan yere kadar uzanan ve dağa bakan pencerenin kenarına oturmuşlardı; masaları güneş ışığı içindeydi ve renkli kazakları, loş ve az insan bulunan odada hemen dikkati çekiyordu. Ben'in, deneyiminin ve yaşının verdiği doğal ayrıcalıkla grubun sosyal lideri olduğu açıktı.

Jonathan yaklaşırken erkekler ayağa kalktı. Ben onları tanıştırdı.

"Jonathan Hemlock, bu Gene-Paul Bidette." Bidet bu yabancı telaffuzdan hiçbir şey anlamamıştı.

Jonathan elini uzattı.

"Mösyö Bidet."

"Sizinle karşılaşmayı çok istiyordum, Mösyö Hemlock. Bidet'nin köylülere benzeyen gözleri Jonathan'ı inceledi.

"Ve bu da Karl Freytag."

Jonathan, Freytag'ın elini gereksiz yere şiddetle sıkmasından eğlendi.

"Herr Freytag."

"Herr Doktor." Freytag sertçe başını salladı ve oturdu.

"Ve bu da Anderil Mayor."

Jonathan, Meyer'in alaylı mavi gözlerindeki profesyonel takdire gülümsedi.

"Sizin hakkınızda çok yazı okudum, Anderl" dedi Almanca.

Anderl yumuşak Avusturyalı aksanıyla

"Ben de sizin hakkınızda yazılar okumuştum" diye cevap verdi.

Jonathan, "Yani" dedi, "ikimiz de birbirimiz hakkında çok şey okuduk."

Anderl sırıttı.

"Bu bayan da Madam Bidette." Ben sıkıcı toplumsal görevi biter bitmez oturdu.

Jonathan uzatılan parmakları sıktı ve koyu güneş gözlüklerinde kendi yansımasını gördü.

"Madam Bidet."

Kadın, Madam Bidet olduğu için bir omuz silkme, bir selam ve Jonathan'a duyulan takdir anlamına gelen —hepsi de Parizyen bir jestti— bir şekilde hafifçe başını eğdi.

"Burada oturup gevezelik ediyor ve dağa bakıyorduk." Ben, Jonathan garsona kahve ısmarladıktan sonra açıklama yaptı.

Madam Bidet, "Jean-Paul'ün bir yıldır sözünü ettiği bu dağın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum" dedi. O sabah ilk kez güneş gözlüklerini çıkararak sakin gözlerini Jonathan'a çevirdi.

Jonathan Eiger'ın soğuk, gölgeli yamacına ve doruktaki bulutlara baktı.

Bidet, "Ben olsam güzel demezdim" diye atıldı. "Belki görkemli, ama güzel değil."

"Güzel olan çatışma ve fetih olasılığıdır." Freytag kesin bir tavırla açıkladı.

Anderl dağa baktı ve omuz silkti. Bir dağı güzel ya da çirkin diye düşünmediği çok açıktı. Yalnızca zor ya da kolay diye düşünürdü dağları.

Freytag, Jonathan'ın kahvesi getirilince, "Bütün kahvaltınız bu mu, Herr Doktor?" diye sordu.

"Evet."

Freytag, "Yiyecek tırmanışa hazırlanmanın önemli bir kısmıdır" dedi.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Meyer'in de sizin gibi tuhaf yeme alışkanlıkları var."

"Ya? Tanıştığınızı bilmiyordum."

Alman, "Evet" dedi. "Bu tırmanışı organize ettikten hemen sonra onu aradım ve ritimlerimizi birbirine uydurmak için birkaç kısa tırmanış yaptık."

"Sanırım sizin ritminizi onunkine uydurmak için."

Bidet konuşmanın soğuk tonuna dostça bir tavırla karşılık verdi.

"Hepimiz birbirimize adlarımızla hitap etmeliyiz. Kabul ediyor musunuz?"

Jonathan, "Korkarım eşinizin adını bilmiyorum" dedi.

Kadın, "Anna" dedi.

Jonathan adı kendi kendine tekrarladı ve yalnızca doğuştan İngilizce konuşan birinin anlayabileceği şekilde gülümsedi..

Karl, Ben'e resmi tavırla "Hava raporları nasıl?" diye sordu.

"Fazla iyi değil. Bugün açık; belki yarın da. Fakat üstümüze gelen soğuk hava cepheleri havanın kötüleşeceğini gösteriyor."

Karl, "Şey, bu sorunu çözüyor" dedi.

Jonathan kahvesini yudumlayarak "Neyi çözüyor?" diye sordu.

"Şimdi yola çıkmalıyız."

"Kahvemi bitirecek kadar zamanım var mı?"

"Demek istiyorum ki olabildiğince çabuk yola çıkmalıyız."

Ben, Karl'a inanamadan baktı.

"Üç gün içinde fırtına olasılığı olsa bile mi?"

"İki günde tırmanıldı." Karl sertti ve savunmaya geçmişti.

'Ta siz iki günde tırmanamazsanız? Kötü havada orada çivilenip kalırsanız?"

Jean-Paul, "Benjamin önemli bir noktaya parmak bastı" dedi. "Çocukça risklere atılmamalıyız."

"Çocukça" kelimesi Karl'ı sinirlendirdi. "Biraz risk olmadan dağcılık yapılamaz. Belki gençler bu risklere daha kolayca atılır."

Jonathan gözlerini dağdan çekerek Ben'e baktı. Ben ise gözlerini kapayıp dudaklarını büktü, ağır ağır başını salladı.

Anderl tartışmaya katılmıyordu. Aslında tüm dikkatini terastaki çekici genç kızlara vermişti. Jonathan iki günlük hava sınırında dağa tırmanma konusunda onun fikrini sordu. Anderl alt dudağını sarkıtıp omuz silkti. İyi ya da kötü havada tırmanmaları onun için fark etmezdi. Her ikisi de ilginç olurdu. Fakat bugün ya da yarın tırmanmayacaklarsa, yapacak başka işleri vardı.

Jonathan ondan hoşlandı.

Karl, "Demek ki başa başız" dedi. "İki kişi dağa tırmanmaktan yana, iki kişi karşı çıkıyor. Demokratik sürecin ikilemi. Nasıl bir uzlaşma öneriyorsunuz? Yolun yarısını tırmanalım mı?" Sesi alaycıydı.

Jonathan "Üç kişi karşı çıktı" diyerek onu düzeltti. "Ben'in de oy hakkı var."

"Fakat o bizimle tırmanmayacak."

"Ben bizim yer adamımız. Kayaya dokunana kadar oydan da fazla gücü var. Tüm kontrol onda."

"Ya? Buna karar verildi mi?"

Anderl gözlerini terastaki kızlardan almadan konuştu.

"Her zaman böyle olur" dedi. "Şimdi son sözü yer adamı söyler, yüzeye çıkınca da lider."

"Çok iyi." Karl kaybettiği noktada tartışmayı kesti. "Bu bizi başka bir konuya getiriyor. Kim lider olacak?" Karl kendisini itirazlara karşı savunmaya hazır bir şekilde masadakilere baktı.

Jonathan kendisine bir fincan kahve daha koydu ve kahve önerdi. Bu öneri Karl'ın başını sert bir şekilde sallamasıyla, Jean-Paul'ün fincanının üstüne elini koymasıyla, Anna'nın parmaklarıyla yaptığı bir hareketle, Anderl'in dikkat etmemesiyle ve Ben büyük bira bardağıyla reddedildi. Jonathan sakin sakin, "Sanırım senin lider olacağın kararlaştırılmıştı, Karl" dedi.

"Gerçekten de öyleydi. Fakat bu karar, ekibin Amerikalı üyesinin talihsiz bir kaza geçirmesinden ve yerine böyle uluslararası üne sahip — en azından birkaç yıl önceye kadar— birinin gelmesinden önceydi."

Jonathan gülümsemekten kendini alamadı.

Karl devam etti.

"Yani kesin karar vermek zorundayız. Herkesin liderin kim olacağı konusunda fikir birliği içinde olmasını istiyorum."

Jean-Paul, "İyi bir noktaya değindin" dedi. "Jonathan'ın daha önce dağa iki kere tırmandığı biliniyor."

Fransızlara özgü mantıksallık Tötonik kesinlikle karşılandı.

"İzninle bir düzeltme yapacağım. İyi doktor iki kere dağa tırmanamadı. Size saldırmak istemem Herr Doktor, fakat bu başarısızlığın otomatik olarak size liderlik etme hakkı verdiğini düşünmüyorum."

"Buna aldırmam. Sizin liderlik etmeniz bu kadar önemli mi?"

"Grubumuz için önemli. Klasik çıkıştan kesinlikle farklı yeni bir yol bulmak için aylarımı harcadım. Bu yolu açıkladığım zaman siz de iyi düşünülmüş ve mantıklı bir yol olduğunu kabul edeceksiniz. Yeni bir yolla yamaca çıkmak da bizi rekorlar kitabına geçirecek."

"Ve bu da sizin için önemli."

Karl ona şaşkınlıkla baktı.

"Elbette."

Anderl iskemlesini masadan uzaklaştırdı ve ince, yanmış yüzünde eğlenceli bir ifadeyle iktidar savaşını izledi.

Anna, bakışlarını Jonathan'dan Karl'a kaydırarak can sıkıntısından kendisini kurtarmaya çalıştı. Karl da Jonathan da grubun doğal liderleriydi. Jonathan, kadının seçim yaptığını sezdi.

Jean-Paul yumuşak bir şekilde "Neden burada kesmiyoruz?" diye sordu. "Bu öğleden sonra planladığın yolu gözden geçiririz, Karl. Yol bize iyi gelirse, o zaman dağda lider sen olursun. Fakat yamaca çıkana kadar Benjamin tüm kontrolü elinde tutacak."

Karl kabul etti, yeni yolun onları ikna edeceğinden kuşkusu yoktu. Ben Karl'a sıkıntıyla baktı. Jonathan da kabul etti. Anderl için şu ya da bu kişi lider olmuş fark etmezdi.

"Tamam!" Jean-Paul, ona göre hoş olmayan bir tartışmanın sonunu noktalamak için ellerini çırptı. "Şimdi kahvelerimizi içip birbirimizi tanıyacağız. Tamam mı?"

Jonathan "Ya?" dedi. "Seninle Karl'ın tanıştığınızı sanıyordum."

Jean-Paul gülümseyerek "Neden bunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"İşleriniz nedeniyle. Senin şirketin aeresol üretiyor, onunki böcek ilacı. Doğal olarak..." Jonathan omuz silkti.

Karl böcek ilacından söz edildiğini duyunca kaşlarını çattı.

"Ah! Anlıyorum" dedi Jean-Paul. "Evet, bunun doğal bir yanlış olduğunu görebiliyorum. Aslında burada ilk kez karşılaşıyoruz. İş alanlarımızın bağlantılı olması yalnızca bir rastlantı."

Anna pencereden dışarıya bakarak konuştu. "Aslında Avrupa'daki bütün sıvı üreticilerinin evimize geldiğini sanıyordum."

Jean-Paul gülerek Jonathan'a göz kırptı. "İş arkadaşlarımdan bazılarını biraz sıkıcı bulur."

Jonathan "Ya?" diye cevap verdi gözlerini açarak.

Konuşma önemsiz konulara yöneldi ve on beş dakika sonra Ben ayağa kalkıp malzemeleri gözden geçirmek istediğini söyleyerek izin istedi.Anderl ona yardım etmeye karar verdi ve ikisi birden gittiler.

Jonathan, topallığını telafi etmek için hoplaya sıçraya yürüyen Ben'in gidişini seyretti. Aklına bir düşünce geldi.

Karl'a, "Geçen ay yaralandığını duydum" dedi.

"Evet. Düştüm. Fazla önemli bir şey değil."

"Sanırım bacağın incinmiş."

"Evet. Bir kayaya çarptım. Emin ol tırmanışımı asla etkilemeyecek."

"İyi."

Karl ile Jean-Paul her ikisinin de tırmandığı dağlar hakkında koyu bir sohbete dalarak yollarla olayları karşılaştırmaya başladılar. Jonathan oturup kahvesini içerek üçünü inceleme fırsatı buldu. Ekipteki hiçbir kişinin davranışında, Jonathan'ın kim olduğunu ve neden burada bulunduğunu bildiğini ortaya koyacak bir şey yoktu.

Anna Bidet'nin düşünceleri içe yöneldi. Hızlı, akıllı gözlerini uzun kirpikleri örtüyordu. Bir süre kendisiyle arkadaşlık etmekten memnun olarak konuşmadı. Zaman zaman çevresindeki erkeklere bakıyor ve konuşmada ilginç bir şey olmadığına karar vermeden önce dinliyor, sonra kendi içine geri dönüyordu. Jonathan ona bakmaya devam etti. Kadının giysileri, ara sıra yaptığı yorumlar, zaman zaman eğlenceli ya da soru sorar

gibi bakışları: hepsi önceden prova edilmiş gibiydi ve etkiliydi. Aynı zamanda hem onurlu hem de kışkırtıcı bir görüntüsü vardı — belirli bir sınıf ve yaştaki Parisli kadınların sahip olduğu bir ayrıcalık.

Jonathan'ın kendine baktığını hissederek dalgınlığından kurtuldu. Nazik ve eğlenerek ona doğru döndü.

Sakin sakin, "İlginç bir kombinasyon" dedi.

"Hangisi?"

"Sanat eleştirmeni, akademisyen ve dağcı. Eminim daha fazla özellikleriniz de vardır."

"Hangi sonuca vardınız?"

"Hiç."

Jonathan başını sallayıp, kesinlikle kadının dünyasından olmayan Jean-Paul'e döndü. Yeni zenginliği giysileri gibi ona uyuyordu. Fazla kusursuz değildi, çünkü elbiseleri tam taşıyamıyordu. Önemli bir tırmanış yapacak yaşı geçmişti, fakat iri yarı köylü vücudunda hiç yağ yoktu. Bir gözü trajik bir palyaço gibi düşüktü, fakat ifadesi canlı ve zekiydi. Uzun bir burnu vardı, ağzı da tıpkı Fransız köylülerinki gibi çarpıktı.

Jonathan onun özelliklerini değerlendirdi. Tartışmadan hoşlanmaması ve mantıklı hoşgörüsü onu dağcılara özgü dinamik ve saldırgan kişilikler arasında ideal bir kişi haline getiriyordu. En azından duygusal olarak bir boynuzlu olması çok yazıktı. Jonathan onu bir elinde mum diğer elinde bir pispot ile gece yatağa girerken hayal etti.

Kötü bir görüntüydü, bu yüzden dikkatini Karl Freytag'a kaydırdı. Karl o sırada dikkatle Jean-Paul'ün bir mevsim önce Dru'da seçtiği yolun yanlışlığını tartışıyordu. Jean-Paul gülüp, "Bütün bildiğim doruğa ulaştığım ve geri döndüğüm!" dediği zaman, Karl omuz silkti. Sorunu bu kadar hafife alan biriyle tartışmak niyetinde değildi.

Karl'ın yüzü düzgün ve güzeldi, fakat ilginç olamayacak kadar hareketsizdi; yakışıklıydı, fakat çekici değildi. Sarı —aslında renksiz— saçları güzel ve ince telliydi. Saçlarını geniş, saldırgan derecede zeki alnından geriye doğru taramıştı. Ekipteki en uzun boylu adamdı ve dimdik oturmasına karşın vücudu aptalca görünmesine neden olmuyordu.

"İyi!" Jean-Paul Karl'la konuşmasını keserek Jonathan ile Anna'ya döndü. "Siz ikiniz pek konuşmuyorsunuz."

Jonathan, "Sessizlikleri karşılaştırıyorduk" dedi, "ve eşinizinki benimkinden çok daha ilginç."

"O harika bir kadındır." Jean-Paul karısına gizlemediği bir gururla baktı.

"Buna inanırım."

"Şanssız evliliğini yapmadan önce balerindi." Jean-Paul, evliliklerinin toplumsal ve duygusal olarak denk olmayan bir evlilik olduğunu söyleyerek kendini koruma alışkanlığı edinmişti. Yalnızca bir imalatçı olduğu için değil, şirketi komik bir şekilde sıradan ev aletleri yapıyordu.

Anna hafifçe güldü. "Jean-Paul beni Kariyerimin doruğundayken sahneden uzaklaştırdığını düşünmekten hoşlanıyor. Aslında yaş ve azalan popülerlik aynı şeyi zaten yapacaktı."

"Hiç de değil!" Jean-Paul heyecanla araya girdi. "Kimse onun yaşını tahmin edemez. Kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun, Jonathan?" Jonathan her ikisi adına da utanç duydu.

"Kocam açık sözlülüğe hayrandır, Doktor Hemlock. Nazikliği sinsilik olarak görür."

"Hayır. Haydi, Jonathan. Sence Anna kaç yaşında?" Jonathan ellerini çaresizlikle kaldırdı.

"Ben —ah— bir adam düşünün ki doğayı mı yoksa bu bayanı mı öveceğine karar veremeden yaş tahmininde bulunuyor."

Fazla iyi değildi, fakat Anna elinin üç parmağını ses çıkarmadan birbirine vurarak onu alkışladı.

Burada konuşulanların önemli olmayacağını sezen Karl ayağa kalktı ve gitmek için izin istedi. Jean-Paul iskemlesini masaya yaklaştırdı.

Eiger'e rüyada gibi bakarak "Gerçekten muhteşem" dedi. "Son dağım için mükemmel bir seçim."

"Son dağın mı?"

"Artık genç değilim, Jonathan. Bunu bir düşün! Kırk iki yaşındayım, bu dağı tırmanan en yaşlı adam olacağım. Bu iki genç harika dağcılar. Senle ben bir hayli uğraşacağız. Sen —beni bağışla fakat— sen...?"

"Otuz yedi."

"Ah! Karımın yaşında!"

Kadın yorgun bir şekilde gözlerini kapayıp açtı.

Jonathan konuyu değiştirmek için, "Dağcılıkla ilgileniyor musunuz, Anna?" diye sordu.

"Özel olarak ilgilenmiyorum."

"Fakat geri döndüğüm zaman benimle gurur duyacak, değil mi canım?"

"Büyük bir gurur duyacağım."

"Kendimi hiç böyle iyi hissetmemiştim." Jean Paul kollarını gerdi ve birini Anna'nın omuzuna doladı. "Benim yaşımda mümkün olan en iyi forma girdiğimi hissediyorum. Geçen altı ay boyunca her gece çok yönlü bir kültür fizik yaptım. O kadar geç saate kadar çalışıyorum ki yanına geldiğimde karım genellikle uyumuş oluyor." Gülüp kadının sırtına pat pat diye vurdu.

Jonathan, "Demek şimdi Anna da tırmanışını görmeye can atıyor" dedi.

Anna ona bir göz attıktan sonra, hafif bir yağmurun başladığı dışarıya baktı.

Jean-Paul alışkanlıkla havaya küfretti, fakat Bern Alpler'indeki deneyimi bu yağmurun değil daha önceki güneşin istisna olduğunu söylüyordu.

Ciddi bir tavırla "Bu yağmur yükseklere taze kar getirecek" dedi.

Jonathan, "Evet" diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. Fincanına yeniden kahve koydu ve terasa çıkmak için izin istedi. Orada saçağın altında durarak yağmurun kokusunu içine çekecekti.

Gökyüzü kurşuni renkteydi. Rüzgar yoktu. Jonathan kahvesini yudumlayarak yağmurun otların üzerindeki sesini dinledi.

Soğukkanlı insanlardı. En azından içlerinden biri soğukkanlıydı. Muhtemel onaylama hedefleriyle tanışmıştı, fakat hiçbir hareket, hiçbir sinirli davranış, hiçbir bakış ona ipucu vermemişti. Araştırma ona hedefin kimliğini bildirene kadar Jonathan tehlikeli bir zeminde olacaktı.

Kuzey yamacının üst kısmına sis indi. Alman spor yazarlarının Eiger'ı tırmanmaya kalkışan her ekibe yapıştırdıkları etiketi hatırladı. Nordwand, Kuzey Duvarı yerine Mordwand, Katil Duvar diyorlardı. Alman ve Avusturyalı gençlerin Eigenvand'a karşı yaşamlarını feda ettikleri günler geride kalmıştı; büyük isimler yamacı fethetmişti: Hermann Buhl, Lionel Terray, Gaston Rebuffat. Ayrıca düzinelerce başka insan da bu dağa tırmanmıştı. Fakat gene de Jonathan kahvesini yudumlayıp çayırlığa

bakarken iki kez onu geri püskürten yamacı denemek için artan bir istek duydu.

Ben'in odasına çıkarken koridorda Anderl ile karşılaşıp selam verdi. Kesinlikle tarak yüzü görmemiş koyu saçlarıyla bu kısa boylu güçlü kuvvetli oğlandan hemen hoşlandı. Anderl'in uzun güçlü parmakları doğa tarafından kayanın en küçük çukuru bulmak için yaratılmıştı. Anderl'in onaylama hedefi olduğu ortaya çıkarsa kötü olurdu.

Ben'in kapısını çalmasına "Defolun!" cevabı geldi.

Jonathan kapıyı açıp içeri girdi.

"Oh, sen misin eski dostum? İçeri gir. Ve arkandaki kapıyı kilitle."

Jonathan yatağın üstündeki naylon örtüyü kaldırarak uzandı.

"Bu sert karşılama da ne böyle?"

Ben ağırlığı eşitsiz paylaştırarak sırt çantalarını yerleştiriyordu. Fakat iyi bir kamp için gerekli herşeyi koymaya özen gösteriyordu.

"Oh, şu gazetecilerden biri olduğunu zannettim." Bir kayışı sımsıkı bağlarken kendi kendine bir şeyler homurdandı. Sonra, "Her beş dakikada bir kapıma gelmiyorlarsa kör olayım. Burada bir televizyon ekibi bile var. Bunu biliyor muydun?" dedi.

"Hayır. Fakat şaşırmadım. Eiger Kuşları artık otele doldu. Otel doldu taştı da Alpiglen ile Grindelwald'a bile gidiyorlar."

"Anasına..."

"Fakat en sırtı kalınları bu otelde."

Ben bir sırt çantasını homurdanarak bağladı.

"Kim örneğin?"

Jonathan Yunanlı bir tüccarla yeni aldığı Amerikan sosyetesinden karısının adlarını söyledi. Otel yönetimi terastaki teleskopların birinin üstüne üçgen bir çadır kurmuştu. Çadır ipektendi ve ısıtıcılar, küçük bir soğutucu bile içine konulmuştu. Teleskop dezenfekte edildikten sonra onların kişisel kullanımlarına açık olacaktı. Onları daha düşük düzeydeki Eiger Kuşları'ndan ayrı tutmak için her tür sosyal önlem alınmıştı, fakat Yunanlının müsrifliği ve kaba şakaları hemen basının ilgisini çekmişti.

Jonathan odanın bir köşesinde duran güçlü bir pirinç teleskop gördü.

"Bunu yanında mı getirdin?"

"Elbette. Yamaçta sizi seyretmek için cebim bozukluklarla dolu olarak sıraya mı gireceğimi sandın?"

"Korkarım gazetecilerle barış yapmak zorunda kalacaksın."

"Nedenmiş o?"

"Tepeye tırmandığımız zaman onlara bilgi vermen iyi olur. Temel şeyler: ne kadar yüksekte olduğumuz, hava, yolumuz, bunun gibi şeyler."

"Hayır. Sanırım onlarla biraz sen ilgilenmek zorundasın. İlgilenmezsen, uydurmak zorunda kalacaklar."

Ben malzemelerin sonuncusunu da bağlayarak masanın üzerinde duran bir şişe birayı açtı.

"Öf! Popo vurma yarışmasına katılmış tek bacaklı bir adamdan bile daha çok yoruldum. Fakat artık hemen hareket edebilirsiniz, herşey hazır. Yüksek basınç sisteminin geldiğine dair hava raporları var ve bu kancık tepenin size en fazla iki gün tanıyacağını biliyorsun." Yatağın üzerindeki buz pitonlarını kenara atarak uzandı.

Jonathan dağcılar hakkındaki izlenimlerini sorunca, Ben yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyorum. Karışık bir grup. O Alman oğlan çok ukala."

"Bende iyi bir dağcı olduğu izlenimi uyandı."

"Olabilir. Fakat kampta kalmak pek hoşuna gitmeyecek. Herşeyi birinci sınıf istiyor. O daha kısa pantolon giyerken bizim dağcılığa başladığımızı bilmiyor. Şu Avusturyalı oğlan—"

"Anderl."

"Evet, Anderl. O tam bir dağcı işte. İyi bir görünüşü var. Sana benziyor." Ben bir dirseğinin üzerine doğrulup "On üç yıl önceki sana" dedi.

"Peki. Peki."

"Hey eski dostum. Zavallı sakat dostuna bir bira daha ver bakalım."

Jonathan homurdanarak birayı uzattı. Ben'in İsviçre'de müsriflik sayılan Amerikan birası içtiğini ilk kez fark ediyordu. Fakat birçok Amerikalı biracı gibi Ben de Alman birasından hoşlanmıyordu. Jonathan pencereye eğilip yağmuru seyretti. Anderl'i çayırlıkta bir kıza sarılarak ceketini başının üstüne koymuş yürürken gördü. Otele dönüyorlardı.

"Je-an-Paul hakkında ne düşünüyorsun, Ben?"

"Fazla iyi değil. Bu tür bir tırmanış için yaş sınırında. Sen ise sınırın biraz içindesin."

Jonathan buna katılmadı.

"Bana dayanıklıymış gibi geldi. Adamda kuşaklar boyu köylü dayanıklılığı var."

"Öyle diyorsan öyledir, eski dostum." Ben ayağa kalktı, ses tonu sonunda konuya giren biri gibi birden değişti. "Benim çiftlikte belki de bu tırmanışı hiç yapmayacağını söylemiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

Jonathan pencere pervazına oturdu.

"Bilmiyorum. Burada yapmam gereken bir iş var. Tırmanma işin yalnızca bir yanı."

"İkincil planda olmak için biraz fazla önemli değil mi?"

"Doğru."

"Nasıl bir iş?"

Jonathan, Ben'in çok gülmenin neden olduğu kırışık yüzüne baktı. Ona anlatamazdı. Pencerenin dışında yağan kar yağmurla eriyordu. Bir şey söylemiş olmak için, "Kayakçılar bu yağmura küfrediyor olmalı" dedi.

Ben ısrar etti. "Nasıl bir iş? Mellough denen adamla bir ilgisi var mı?"

"Yalnızca dolaylı biçimde. Unut gitsin, Ben."

"Unutması çok zor. Sen gittikten sonra hepsi çiftliğe doluştu. Her yerde hükümetin adamları vardı. Sert konuşuyorlardı. Çölü aradılar ve yollarını kaybettiler. Devriye çıkartıp helikopterlerle araştırdılar. İşlerini bitirene kadar her tarafı ayağa kaldırdılar."

Jonathan, CII'in bu türden operasyonlarını düşünerek kendi kendine gülümsedi: ortak Arap/İtalyan işgaline benziyordu.

"Buna gizli iş derler, Ben."

"Öyle mi diyorlar? Orada ne oldu? Çifteyle geri döndüğün zaman çifteden ateş edildiğini anladım. Mellough ile erkek arkadaşını bir daha gören olmadı."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yapmam gereken şeyi yapacağım, Ben. Evimi ve toplamak için yıllarımı verdiğim şeyleri kaybedebilirim yoksa."

"Öyle mi? Evini kaybedersin. Gene de öğretmenlik yapabilirsin. Öğretmenliği seviyorsun, değil mi?"

Jonathan, Ben'e baktı. Öğretmenliği sevip sevmediğini hiç düşünmemişti.

"Hayır, sanmıyorum. Zekamı ve zevkimi takdir eden insanların yanında olmaktan hoşlanırım, fakat öğretmenlik kadar basit bir şey... hayır. Bu yalnızca bir iş."

Ben bir süre sessiz kaldı. Birasını bitirdi ve eliyle teneke kutuyu sıktı.

"Tırmanıştan söz edelim" dedi. "Onlara hasta falan olduğunu söyleriz. Belki hemeroidlerle başı dertte deriz."

"Anüsüm Aşil'in topuğu gibi mi olsun? Kesinlikle olmaz, Ben. Unut bunu." Jonathan pencereyi elinin tersiyle sildi ve sisli dağa baktı. "Tuhaf olan ne biliyor musun, Ben?"

"Sensin."

"Hayır. Tuhaf olan şu ki, aslında bu dağa tırmanmak istiyorum. Burada yapmam gereken şeyi bile unutarak tırmanmak istiyorum. Bu duyguyu anlıyor musun?"

Ben bir süre naylon örtüyle oynadı.

"Elbette anlıyorum. Fakat sana bir şey söyleyeceğim, eski dostum. Çürümenin tatlı kokusu ağırdır."

Jonathan başını salladı.

Öğle yemeğinde ekipteki başlıca konuşma havaydı. Yağmur sürekli yağıyor, ara sıra esen rüzgar camları takırdatıyordu. Bunun Üçüncü Buz Tarlası'na ve Beyaz Örümcek'e taze kar getireceğini biliyorlardı. Yamaçtaki havaya çok şey bağlıydı. Yamaç soğuk, kar kuru ve toz gibi olursa kayganlaşır ve ince bir buz tabakası haline gelirdi. Öte yandan ısı yükselirse çığ tehlikesi baş gösterirdi.

Ben, iki gün önce batıya tırmandığı sırada Jonathan'ın Kuzey Yamacı incelediğini biliyordu.

"Bir şey görebildin mi?"

"Evet. Hava açıktı."

Karl, "Eee?" diye sordu.

"Eiger için iyi görünüyordu. Kar eskiden kalma ve sertti. Tüm yamaç kupkuruydu." Son otuz yıldır Kuzey Duvarı'nın "kurumasından" söz

ediyordu. Otuzlu yılların sonlarında geniş kar tarlaları olan yerler ellilerin sonunda ıslak ve buzlu kayalar haline gelmişti. "İyi bir şey var. Hinterstoisser Dönüşü'nde hemen hemen hiç buz yok."

Karl, "Bu bizi etkilemez" dedi. "Benim yolum Hinterstoisser Dönüşü'nden geçmiyor."

İlgisiz Anderl bile, bu cümlenin yarattığı genel sessizliğe katıldı. Jonathan kahve fincanını dudaklarına götürürken bir an duraladı, fakat kendisini çabuk toplayarak yorum yapmadan kahvesini içti. Karl'a kendisini şoke etme fırsatı vermemişti. Genç bir Alman'ın adının verildiği bu dönüş bütün başarılı tırmanışların kilit noktasıydı. Hiçbir ekip bu kritik köprüyü atlayıp doruğa varmamıştı ve yalnızca bir ekip canlı olarak geri dönebilmişti.

Karl olumsuz sessizliği bozarak, "Yemekten sonra yolun ayrıntılarını size anlatacağım" dedi.

Düşüncelerini saklayan nazik bir gülümsemeyle Jonathan, Karl'ı bir an süzdü, sonra dikkatini çayıra ve onun arkasındaki dağa yöneltti.

Tırmanma ekibi çayırlığa bakan bir masaya oturmuştu ve arkaları lokantaya dönüktü. Eiger Kuşları'nın varlığını görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Yemek sırasında garsonlar birkaç kez etkin ve saldırgan Eiger Kuşları'ndan notlar getirmişlerdi. Kuşlar onları yemeğe ya da eğlenceye davet ediyorlardı, kabul ettikleri taktirde diğerlerinin gözünde önem kazanacaklardı. Bu notlar her zaman Ben'e veriliyor, o da gülümseyerek okumadan yollayana doğru sallayarak notları yavaş yavaş yırtmanın tadına varıyordu.

Üç tür Eiger Kuşu vardı.

Eiger Kuş toplumunun üst katmanının geneli, yıllık zevk göçlerinde yaz ortası etaplarından heyecan meraklısı sinirlerine cinsel ölüm uyarıcısını yaşatmak için gelen uluslararası ünlü aylaklardı. Dünyanın dört bir tarafından gelmişlerdi, fakat hiçbiri bir zamanlar popüler olan, fakat artık ancak taklitlerinin gittiği yerlerden gelmemişti: Riviera, Acapulco, Bahama Adaları, Azor Adaları ve Fas kıyıları. Yunanlı tüccarla karısı bu sosyal piramidin en üstündeydiler, ince yüzlü İtalyan soyluları ise en altta.

Daha alt düzeydeki insanlar ise çok daha fazlaydı. Kolaylıkla ayırt edilebiliyorlardı. Bunların kadınları belirli bir yaşta, aşırı makyajlı

kadınlardı. Yanlarında taşıdıkları Yunanlı ya da Sicilyalı oğlanlara güvensizlikle bakıyorlardı.

İkinci tür ise lezbiyenler ve erkek eşcinsellerdi.

Eiger Kuşları'nın en düşük katmanında gazetecilerle televizyoncular vardı. Pahalı olmayan giysileriyle hemen tanınıyorlardı. Çoğunlukla aşırı içiyorlar, Kleine Scheidegg'in reklam karşılığında verdiği indirimli fiyatlardan yararlanıyorlardı.

Film yıldızlarının kendilerine özgü bir alt kültürleri vardı. Elit tabakayla ilişki kuracak mali destekten yoksun olan yıldızlar ortalıkta dolanıp kendilerini gösteriyorlardı. Yıldızlara insan olarak değil, sosyal mülkler olarak davranılıyordu. Bu şekilde Grand Prix sürücülerine benzetilebilirlerdi.

Film yıldızlarının bu genel statülerine bir karı koca istisna oluşturuyordu. Bunlar büyük zenginlikleri nedeniyle bir tür gratin'di. O sabah otele geldiklerinden bu yana büyük bir saygıyla karşılanmışlar, yüksek sesli selamlaşmalar olmuş ve büyük bahşişler verilmişti. Dağcılara yaklaşmak için iki kez girişimde bulunmuşlar ve iki kez reddedilmişlerdi. Aktör reddedilmelerine çok kırıldı; artist karısı da yüksek sesle söylendi, fakat Yunanlı tüccarın karısının da onlara yanaşamadığını öğrenince kendini topladı.

Eiger Kuşları'ndan ayrı ve onlara yabancı olan bir grup daha vardı: Kleine Scheidegg'e tırmanış söylentisiyle gelen bir grup genç. Bunlar ekibin ilişki kurduğu ve sempati gösterdiği tek insanlardı. İkili ya da üçlü gruplar halinde çekine çekine gelen bu genç dağcılar Avusturya, Almanya ve Chamonix'den tren ve motorsikletle gelmişlerdi. Ya çayırlığa kırmızı çadırlarını kurmuşlar ya da Alpiglen ve Grindelwald'de ucuz kafelerde oda kiralamışlardı. Kendilerini zengin otel müşterileri arasında yabancı hissedince soluğu Ben'in yanında alarak el sıkıştılar. Çoğu Ben'e, üzerinde adresleri ya da çadırlarının yeri yazılı bir kağıt parçası bıraktı, sonra hemen oradan ayrıldılar, her zaman serinletici bir içecek teklifini reddettiler. Bir kurtarma ekibi oluşturmak gerekirse Ben bu kağıt parçalarından yararlanacaktı. Bütün bu dağcılar Bernli rehberlerin ününü ve yamaçtaki bir adamın gerekli mali ayarlamalar yapılmadan önce soğuktan donarak ölebileceğini biliyordu. Bu genç adamların daha atak olanları Jonathan ya da Anderl'in elini sıkmaya cesaret ettiler. Bu iki kişi hakkında dağ dergilerinde hayli yazı okumuşlardı. Bu Karl'ın hoşuna gitmedi.

Yemek boyunca Anderl, yüksek sesle konuşan tüccar tipli bir adamın yanında gelen iki genç kızla bakışarak kendini eğlendirdi. Tüccar bu flörtten rahatsız olunca Anderl daha da eğlenmeye başladı.

Anderl'e "Şimdi izle evlat. Tepede bütün enerjine gereksinim duyacaksın" derken Ben babacan bir şekilde göz kırptı.

Anderl gözlerini kızlardan ayırmadan cevap verdi.

"Ben yalnız ellerim ve ayaklarımla tırmanırım."

Jonathan kahvesini bitirip ayağa kalkarken diğerleriyle Ben'in odasında buluşmak üzere sözleşti. Yarım saat sonra toplanıp Karl'ın tırmanma yolunu gözden geçireceklerdi. Anna da ayağa kalktı; kendini planlama oturumuyla sıkıntıya sokmaya niyeti yoktu. Birlikte lobiye doğru yürüdüler, Jonathan orada kendisine gelen mektupları aldı. Bir zarfta ne pul ne de posta işareti vardı, bu yüzden önce onu açıp nota bir göz attı. Yunanlı tüccar ile Amerikalı karısının sıcak bir yemek davetiydi. Aynı zamanda (kadının kötü el yazısıyla) Sotheby'dan birçok tablo satın aldığı da yazılıydı. Jonathan onlara bakar ve değerlendirme yaparsa çok mutlu olacaktı. İlk kocası için de benzer bir hizmet verdiğini ona hatırlattı.

Jonathan resepsiyondan uzaklaşıp aceleyle bir not karaladı. Değerlendirmenin kendisi için sosyal değil profesyonel bir faaliyet olduğunu belirtti. Tırmanış hazırlıklarıyla ilgileneceğinden yemek davetini de kabul edemezdi. Ayrıca şeytan tırnağı canından bezdiriyordu.

Anna asansörün diğer tarafından ona alaycı bir şekilde baktı, her zamanki gibi gözlerinde eğlenceli bir parıltı vardı.

"Bu size zevk vermiş olmalı."

"Omuzumun üstünden mi okudunuz?"

"Elbette. Tıpkı kocama benziyorsunuz."

"O da bu insanların davetini reddeder miydi?"

"Asla! Olmak istediği kişilik nedeniyle daveti kabul ederdi."

"O halde ona nasıl benziyorum?"

"Sizin de seçeneğiniz yoktu. Olmak istediğiniz kişilik nedeniyle reddettiniz." Oda kapısında durdu. "Biraz içeri gelir miydiniz?"

"Sanırım hayır, teşekkür ederim."

Kadın omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Bugün reddetme fırsatları hayli bol anlaşılan."

"İşaretleri doğru değerlendirdiysem, seçtiğiniz insan ben değilim zaten."

Kadın kaşlarını kaldırdı, fakat yanıt vermedi.

Jonathan, "Sanırım seçtiğiniz kişi Karl" diye devam etti.

"Bu sizin üstünüze vazife değil."

"Her ikisiyle de tırmanmak zorundayım. İhtiyatlı olun."

"Sizin genellikle değerlendirmeler için para aldığınızı sanmıştım." Oda kapısını açıp arkasından kapadı.

Jonathan pencere kenarındaki bir iskemleye oturdu. Sigarasını henüz bitirmişti ve tam bir gevşeme içindeydi. Kucağında bir deste mektup vardı. Mektupların üzerindeki damgalardan yeni yollandığı anlaşılıyordu. Karla karışık yağmur pencereye çarpıyor ve odayı karartıyordu.

Mektupları sıraya koymadan açmaya başladı.

Bölüm başkanından: "...ve önümüzdeki akademik yılda aylığınızda önemli bir artış olacağını belirtmekten memnunluk duyarım. Elbette dolar olarak miktarını belirtmek mümkün değil..."

Evet. Evet. Çöp kutusuna.

Evle ilgili bir fatura. Çöp kutusuna.

"Yönetim öğrenci olaylarına ilişkin özel bir komiteye başkanlık etmenize karar verdi. Bu komite toplumsal enerjiyi üretici enerjiye kanalize etme göreviyle özel olarak ilgilenecek ve..."

Çöp kutusuna. Kutuyu ıska geçti. Komitelerde yer almamak huyuydu.

Evle ilgili bir fatura. Çöp kutusuna.

Gazete, Lautrec hakkındaki makaleyi hemen istiyordu. Çöp kutusuna.

Son mektup, Bern'deki Amerikan Elçiliği'nden gönderilmişti. Dragon'un şifreli mesajının bir fotokopisi vardı içinde.

"Mesaj başlıyor... Hemlock... stop... Araştırma hedefini belirleyemedi... stop... Diğer bir plan gündemde... stop... Ayrıntıları Clement Pope açıklayacak... stop... Plan yarın senin için berraklaşacak... stop... Basının tırmanışa ilgisini azaltmak için neler yapılabilir... soru işareti... stop... Bayan Brown hâlâ ortada yok... stop... en iyi dileklerimle... stop, stop... Mesaj bitiyor."

Çöp kutusuna.

Jonathan iskemlede iyice gevşedi ve pencereden yağmuru seyretti İki sert gökgürültüsü oldu. Yamaçtaki çığların sesini duymayı çok istiyordu, çünkü çığlar yamacı kardan temizlemezse... Jemima konusunda kesin karar vermeliydi. Her şey üst üste gelmişti. Bir sigara daha sardı.

Pope'u hedefi belirtme işinin başına geçirerek Dragon ne yapmak istiyordu? İkinci sınıf film dedektifi tavırlarının yanı sıra, Dragon onu Aİ bölümü'nde ikinci adam yapmadan önce Araştırma'da önemsiz biriydi.

Pope'un aniden devreye girmesi rahatsız ediciydi, fakat CII'de güvenlik için oluşturulan kontrol, çifte kontrol, güvensizlik ve işgüzarlık sistemini kavrayabilmek mümkün değildi, bu yüzden Jonathan bir süreliğine bunu aklından çıkardı.

İskemlesine iyice çöküp gözlerini kapattı, sigara da iyice gevşemesini sağlamıştı. Diğer dağcılarla karşılaştığından bu yana ilk kez kendi kendisiyle kalıyordu. Bu fırsatı her birinin tepkilerini inceleyerek değerlendirmeye karar verdi. Korku ya da kuşku ifade eden hiçbir şey yoktu. İyi. Miles Mellough'un çöldeki olaydan önce hedefle ilişki kurma şansını yakalayamadığından kesinlikle emindi, fakat dağcıların davranışlarında daha fazla kanıt bulunca rahatladı. Telefonun sesi düşüncelerini bozdu.

"Bil bakalım nereden arıyorum?"

"Bilmiyorum, Gem." Kendi sesinin yorgun çıkmasına şaşırdı.

"Bern'den. Buna ne dersin?"

"Bern'de ne işin var?" Hem rahatlamış, hem de tuhaf bir biçimde rahatsız olmuştu.

"Bern'de değilim. Şöyle: Kafedeyim, senin otelinden on beş dakika uzaklıkta. İstiyorsan bunu bir davet sayabilirsin."

Jonathan, Jemima'nın açıklamasını bekledi.

"Telefonumu Bern üzerinden bağlıyorlar. Tuhaf değil mi?"

"Pek değil." Jonathan İsviçre telefon sistemini biliyordu.

"Bütün bu iş iki nokta arasındaki en kısa mesafenin bir küp olduğu varsayımına dayanıyor."

"Şey, tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

Jonathan kızın telefon etmek için gerçekte bir nedeni olmadığından kuşkulandı. Sesinde de çaresiz bir utanma seziyordu.

"Seni yarın aramaya çalışırım, Gem."

"Tamam. Fakat bu gece beni görmek için dayanılmaz bir itki duyarsan, programımı ayarlar ve..." Söylemekten vazgeçti. Ardından, bir sessizlikten sonra, "Seni seviyorum, Jonathan" dedi. Bunu izleyen sessizlik cevap için yalvardı. Cevap gelmeyince, Jemima güldü. "Seni zorlamak istemiyorum."

"Bunu biliyorum."

Kızın neşesi yapaydı.

"O halde tamam! Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." Jonathan, önce Jemima'nın kapatacağını umarak bir an durdu. Kız kapatmayınca ahizeyi yavaşça, konuşmalarının sonunu yumuşatmak istermişçesine yerine koydu.

Güneş bulutların arasından göründü ve yağmur güneş ışınları arasında gümüş iplikler gibi yağdı.

İki saat sonra beş adam Ben'in odasında bir masanın etrafına toplandı. Eigenvand'ın büyük bir fotoğrafına eğilmişlerdi. Fotoğrafın kenarları piton halkalarıyla masaya tutturulmuştu. Karl parmağıyla çizdiği beyaz bir hattı gösterdi.

Jonathan bir bakışta önerilen yolun Sedlmayer/Mehringer yaklaşımıyla klasik yolun bir karışımı olduğunu gördü. Yamaca düz bir çizgiyle çıkıyordu: geri dönmelerini zorlaştıran düz bir saldırı. Doruktan düşülürse bir kaya gibi dümdüz aşağı inilirdi neredeyse.

Karl, Birinci Sütun'dan üç yüz metre ötesini göstererek "Buradan tırmanacağız" dedi, "ve hemen Eigerwand İstasyonu'na gideceğiz. Tırmanış zor, fakat mümkün."

Ben itiraz ederek, "Bu ilk iki yüz metre tamamen açıkta geçecek" dedi. İlk tırmanışın, güneş ışınları buzu erittiği sabahları yamaçtaki kaya ve buzlara açık olduğu doğruydu.

Karl, "Bunun farkındayım" diye yanıt verdi. "Bütün tehlikeleri tarttım. Sabahın erken saatlerinde ilk tırmanışı yapmamız çok önemli."

Jean-Paul, "Devam et" dedi. Yamaca doğru bir hatla çıkan ilk insanlar olma düşüncesinden heyecanlanmıştı.

"Herşey yolunda giderse, ilk kampımız şurada olacak." Karl'ın parmağı, Eigerwand İstasyonu'nun tam üstündeki bir noktayı gösterdi. Jungfrau tünelinin inşası sırasında dağda uzun bir galeri açılmıştı. Galerinin yapılma nedeni havalandırma ve ana tüneldeki toprakların atılması içindi ve turistlerin çok sevdiği bir yerdi.

"Aslında ilk gün Ölüm Kampı'na kadar çıkabiliriz." Karl'ın parmağı buz ve kaya karışımı bir gölgeyi gösterdi. "Ondan sonra klasik yolu izleyeceğiz." Freytag, yamacın tırmanılmamış olan kısmından gidileceğinin farkındaydı, bu nedenle itirazları göğüslemek üzere diğerlerine baktı.

Anderl büyük fotoğrafın üzerine eğildi ve Eigerwand İstasyonu penceresinin altındaki dar diyagonal banda birkaç dakika baktı. Ağır ağır başını salladı.

"Olabilir, fakat buzdan kaçınmamız gerekir. Bu bir oluk, Karl. Bahse girerim gün boyunca sular hızla akıyordur. Çığ için de doğal bir geçit. Çığ gürültüyle üstümüze gelirken bir trafik polisi gibi durmak istemem."

Herkes kahkahalarla güldü. Jonathan masayı çevirdi ve pencerenin altındaki çayırlığa baktı.

Ben yavaşça konuştu.

"Yamacın bu kısmına kimse tırmanmadı. Neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yok. Ya kayadan çıkış yoksa? Ya o oluğa girmek zorunda kalırsanız?"

"İntihar etmeye niyetim yok, Herr Bowman. Kenarlarda çıkış yoksa geri dönüp Sedlmayer/Mehringer yolunu izleriz."

"Bu yol onları Ölüm Kampı'na götürdü."

"Onları hava öldürdü, Herr Bowman! Yol değil!"

"Hava konusunda Tanrı ile bir anlaşman mı var?"

Jean-Paul araya girdi.

"Lütfen, lütfen. Benjamin yol üzerine sorular sorarken Karl, niyeti sana kişisel olarak saldırmak değil. Kendi adıma ben yolu ilginç buluyorum." Pencerenin kenarındaki Jonathan'a döndü. "Sen hiçbir şey söylemedin, Jonathan. Ne düşünüyorsun?"

Sis dağılmıştı ve Jonathan konuşurken dağa doğru döndü.

"Birkaç şeyden emin olmak istiyorum, Karl. Planladığın gibi Üçüncü Buz Tarlası'nı geçtiğimizi varsayarsak, sonra klasik yoldan gideceğiz, öyle mi? "Ramp, sonra Tanrılar Geçidi'nden geçerek Örümcek'e, oradan Çıkış Çatlakları'na, oradan da Doruk Buz Tarlası'na."

"Tamamen böyle."

Jonathan başını sallayarak yamaçtaki önemli noktalara baktı. Sonra Karl'ın oluğuna döndü.

"Yükseklerde bir yerde takılıp kalırsak yolunun geri dönüş olanağı tanımadığının farkındasın, değil mi?"

"Geri dönüşü düşünerek plan yapmanın yenilgi olduğunu düşünürüm."

"Ben de yapmamayı aptallık olarak görürüm."

"Aptallık!" Karl kontrolü kaybetmemek için kendisiyle mücadele etti. Sonra aksi bir tavırla omuz silkti. "Çok iyi. Geri dönüş yolunu planlamayı Doktor Hemlock'a bırakıyorum. Ne de olsa dönüş konusunda benden daha deneyimli."

Ben, Jonathan'a bakarak bunu yalnızca bir gülümsemeyle geçiştirmesine şaşırdı.

Karl, "Planımın kabul edildiğini varsayabilir miyim?" diye sordu. Jonathan başını salladı.

"Havanın yeni karları temizlemesi ve dondurması koşuluyla. Bu olmadan hiçbir yol birkaç gün sürmez."

Jean-Paul anlaşma olmasına sevinmişti ve Karl ile birlikte yolu adım adım inceledi. Jonathan ise Anderl'i bir kenara çekerek tırmanış için neler düşündüğünü sordu.

Anderl'in tek yorumu, "Bu çaprazlama tırmanış eğlenceli olacak" oldu.

Ben ne yoldan, ne ekipten ne de hatta tırmanma fikrinin kendisinden hoşnuttu. Jonathan onun yanına geldi.

"Sana bira ısmarlayayım mı?"

"Hayır teşekkürler."

"Ne?"

"Kendimi bira içecek gibi hissetmiyorum. Bütün bu saçmalığı burada bırakıp gitmek istiyorum."

"Sana ihtiyacımız var."

"Bu hoşuma gitmiyor."

"Hava raporu nasıl?"

Ben isteksizce, üç günlük raporun gerçekten çok iyi olduğunu kabul etti; hava açacak, ısı da düşecekti. Jonathan bu güzel haberi ekiple paylaştı ve birlikte yemek yemeye söz vererek genel olarak güvenli bir şekilde ayrıldılar.

Yemekte vadideki ısıda önemli bir düşüş oldu ve hava birden açtı. Karın üzerinde ayışığı vardı ve yıldızlar sayılabiliyordu. Bu şanslı değişiklik ve menüdeki bazı yazım yanlışları yemeğin başındaki başlıca konuşma konusu oldu, fakat çok geçmeden altı kişilik grup dörde bölündü.

Jean-Paul ile Karl Fransızca sohbet ediyorlar, tırmanış ve sorunları hakkında konuşuyorlardı. Karl sorunu tüm ayrıntılarıyla gözden geçirmiş olduğunu belirtmekten memnunluk duyuyor, Jean-Paul de onu zevkle dinliyordu.

Anna ilgisini Anderl'e yöneltmiş, deneyimli bir kadının yapabileceği gibi Anderl'in zekice alaylarına karşılık veriyordu. Jonathan, kadının Anderl'i bir paravan olarak kullandığını fark etti, fakat genellikle suskun Avusturyalı'nın nedeni ne olursa olsun kendisinden hoşnut olmasına memnun oldu.

Ben gizleyemediği bir korku içindeydi. Tabağındaki yemeklerle iştahsızca oynuyordu. Duygusal olarak tırmanıştan soğumuştu; görevlerini kusursuzca yerine getirmesine karşın artık ekibin bir parçası değildi.

Jonathan bir süre sessiz kalarak arada sırada konuştu. Fakat çok geçmeden kendi içine döndü. Dragon'un telgrafındaki ton canını sıkmıştı. Araştırma henüz hedefin adını belirleyememişti. Tırmanıştan hemen önce bildirmezlerse ne olurdu? Yamaçta ne yapardı?

Ve hangisi? En zoru Anderl'i, en kolayı Karl'ı öldürmek olurdu. Fakat o da kolay olmazdı aslında. Daha önce her zaman onaylamanın bir adı, alışkanlık listesi ve her gün yaptığı işler vardı. Onaylamadan hemen önceye kadar adamın yüzünü görmezdi bile.

"... bu kadar mı ilgini çekmiyor?" Anna gözlerinde alaycı bir bakışla konuşuyordu.

"Özür dilerim." Jonathan dalgınlığından sıyrıldı. "Bütün gece yirmi kelime bile etmedin. Size bu kadar mı ilginç gelmiyoruz?"

"Hiç de değil. Yalnızca söyleyecek eğlenceli bir sözüm yok."

"Bu da sizi konuşmaktan alıkoyuyor." Karl yürekten güldü.

"Amerikalılar'a ne kadar da ters bir şey!"

Jonathan gülümseyerek onun kaşındığını düşündü. Almanlar'ın özelliği: kaşınan bir ulus.

Ben ayağa kalkıp ağzının içinde özür diledi. Hava uygun olursa —ve bunu yarına kadar kesin olarak bilemezlerdi— tırmanış yirmi dokuz saat sonra başlayacaktı, bu nedenle Ben herkesin mümkün olduğunca erkenden uyumasını ve kişisel eşyalarına son bir kez göz atmalarını önerdi. Masadan sert bir tavırla ayrıldı ve lobide onunla konuşan gazeteciye karşı tavrı da özellikle sertti.

Karl ayağa kalktı. "Herr Bowman'in söyledikleri doğru. Hava uygun olursa öbür gün sabah üçte yola çıkacağız."

"Yani bu gece son gecemiz." Anna ona sakince baktı, sonra gözleri sırayla herkesin üzerinde aynı süreyle durdu.

Jonathan, "Son gecemiz olması gerekmez" dedi. "Gene aşağıya inebiliriz, bildiğiniz gibi."

Karl" "Berbat bir şaka" diyerek fikrini açıkladı.

Jonathan ayrılanlara iyi geceler diledi, sonra tekrar oturup tek başına kahve ve brandy içti. Gene düşüncelere daldı. Dragon'un hedefi göstermek için yalnızca yirmi dört saati vardı.

Dağ, hedef ve Jemima. Hepsinin gerisinde de evi ve tabloları — önemli olan onlardı.

Sinirlerinin gerildiğini fark etti, bu yüzden sinir sistemine biraz sakinleştirici mesajlar yolladı. Fakat omuzları hâlâ gergindi ve alnındaki çatıklığı gidermek için kaslarını olanca gücüyle kullanması gerekti.

"Sana katılabilir miyim?" Bu bir soruydu, fakat ses tonu hiç soru sorar gibi değildi. Karl, Jonathan cevap vermeden önce oturdu.

Jonathan brandysinin sonunu yudumlarken kısa bir sessizlik oldu. Freytag hiç rahat değildi, normal olarak dimdik oturuşu biraz bozulmuştu.

"Seninle biraz konuşmak istedim."

"Bunu anlamıştım."

"Bu öğleden sonra için teşekkür etmek istiyorum."

"Teşekkür etmek mi?"

"Çizdiğim yola, liderliğime karşı çıkmanı bekliyordum. Sen karşı çıksaydın diğerleri de sana katılırdı. Herr Bowman kesinlikle senin adamın zaten. Bidet de esen rüzgara göre fikir değiştiriyor." Karl duruşunu bozmadan ona baktı. "Benim için önemli, biliyorsun. Bu ekibe liderlik etmek benim için önemli."

"Öyle görünüyor."

Freytag bir kaşık alıp dikkatle ait olduğu yere koydu. Ona bakmadan, "Herr Doktor" dedi. "Benden pek hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Fazla değil."

Karl başını salladı.

"Bunu anlamıştım. Beni sıkıcı buluyorsunuz, değil mi?" Jonathan'a baktı, yüzünde kahramanca bir gülümseme vardı.

"Sıkıcı, evet. Aynı zamanda sosyal olarak beceriksiz ve korkunç derecede kendine güvensiz."

Karl güldü.

"Ben mi? Kendime güvensiz mi?"

"Evet. Tipik bir Alman'a özgü aşağılık duygusunun her zamanki dengelenmesiyle."

"İnsanları her zaman tipik şu, tipik bu olarak mı görürsün?"

"Yalnızca tipik olanları."

"Yaşam senin için ne kadar basit olmalı."

"Hayır, yaşam basit değil. Karşılaştığım çok insan basit yalnızca."

Freytag işaret parmağıyla kaşığı düzeltti.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, Herr Doktor. Şimdi ben de sana dürüst davranacağım. Bu tırmanışa liderlik etmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum."

"Bunu yapman gerekmez."

"Babam..."

"Gerçekten, Karl. Aldırmıyorum."

"Babam dağcılığa ilgi duymama sempatiyle bakmıyor. Ailenin en son çocuğuyum ve işini devam ettirmemi istiyor. Şirketimizin ne ürettiğini biliyor musun?"

Jonathan cevap vermedi; Karl'ın kırılgan ses tonuna şaşırmış ve rahatsız olmuştu, bu oğlanın dertleriyle ilgilenmek istemiyordu.

"Biz böcek ilaçları üretiyoruz, bir aile şirketimiz var." Karl pencereden dışarıya, ayışığında parıldayan kara baktı. "Savaş sırasında ürettiğimiz şey de... biz..." Karl üst dudağını ısırdı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Savaş sona erdiğinde yalnızca beş yaşmdaydım, Karl."

"Senin suçun değil mi demek istiyorsun?"

"Oynamaktan hoşlandığın yapay trajediye hiç hakkın yok demek istiyorum."

Karl ona acı acı baktı, sonra başını yana çevirdi.

"Babam benim yeteneksiz olduğumu düşünüyor: sorumluluklarımı üstlenecek kadar ciddi olmadığımı sanıyor. Fakat çok geçmeden bana hayran olmak zorunda kalacak. Beni sıkıcı ve sosyal olarak beceriksiz bulduğunu söyledin. Şey, sana bir şey söyleyeceğim. Olmak istediğim şey için nazik olmama gerek yok. Ben büyük bir dağcıyım. Hem doğal yetenekle hem de yoğun eğitimle. Büyük bir dağcıyım. Senden daha iyiyim. Anderl'den daha iyiyim. İpte arkamda olduğunuz zaman göreceksiniz." Gözleri yoğunluk doluydu. "Bir gün herkes benim büyük bir dağcı olduğumu söyleyecek. Evet." Sertçe başını salladı. "Evet. Babam da iş arkadaşlarına benimle ilgili olarak böbürlenecek."

Jonathan o an oğlana çok kızdı. Şimdi onaylama daha zor olacaktı, hangisi olursa olsun.

"Bütün söylemek istediğin bu kadar mı, Karl?"

"Evet."

"O halde gitsen daha iyi olur. Sanırım Madam Bidet seni bekliyor."

"Sana söyledi mi..."

"Hayır." Jonathan dönüp pencereden dağın bulunduğu yerdeki dev yıldızsız bölgeye baktı.

Bir dakika sonra genç adamın kalkıp yemek salonundan çıktığını duydu.

KLEİNE SCHEİDEGG - 10 TEMMUZ

Jonathan geç kalktı. Güneş çoktan doğmuş, battaniyesinin üzerinde oynaşıyordu. Günü karşılamaya can atmıyordu. Geç saatlere kadar yemek salonunda oturarak pencerenin siyah dikdörtgeninden görünmeyen Eiger'a bakmıştı. Düşünceleri tırmanıştan, onaylamaya, oradan Jemima'ya dolaştı durdu. Sonunda uyumak için odasına gitmek üzere kendini zorla kaldırdığında, koridorda Anna ile karşılaştı; Anna, Karl'ın oda kapısını kapatıyordu.

Saçının tek bir teli yerinden oynamamıştı, elbisesinde tek bir buruşukluk yoktu, Jonathan'a sakin bir şekilde baktı.

Jonathan iterek oda kapısını açarken, "Size bir içki ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"İyi olur." Jonathan'dan önce odaya girdi.

Sessizce Laphroaig içtiler: birbirlerine karşı hiçbir tehdit oluşturmadıklarını karşılıklı anlamalarına dayanan tuhaf bir yoldaşlık bağı. Hiçbir zaman sevişmeyeceklerdi; paylaştıkları ve hayran oldukları duygusal uzaklık ve insanları sömürme nedeniyle birlikte olamazlardı.

Anna mırıldandı, "Tanrı uysalları kutsasın, çünkü onları miras aldık."

Jonathan aynı fikirde olduğunu belirtmek için gülümserken birdenbire durup uzaktaki bir gürültüyü dinlemeye başladı.

Anna, "Gökgürültüsü mü?" diye sordu.

Jonathan başını hayır anlamında salladı.

"Çığ."

Ses iki kez daha güçlü bir şekilde tekrarlandı, sonra kesildi. Jonathan içkisini bitirdi.

Anna, "Siz oradayken çok korkutucu olmalı" dedi.

"Öyledir."

"Jean-Paul'ün bu yaşında bu tırmanışı yapmak için neden ısrar ettiğini anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?"

Kadın ona kuşkuyla baktı.

"Benim için mi?"

"Çok iyi bildiğin gibi."

Kadın gür kirpiklerini yere indirdi ve viski bardağına baktı. Sakin bir şekilde "Pauvre Etre (Zavallı Yaratık)" dedi.

Kahvaltı masasında gruptakilerin duygularında önemli değişiklikler vardı. Ben'in korkusu uçup gitmiş ve tipik mizah duygusu geri gelmişti. Güzel hava ve yüksek basınç merkezinin kuzeye hareket etmesi tırmanışın başarısı konusunda umutlarını harekete geçirmişti. Yüksek buz tarlalarındaki son kar eriyecek zaman bulamamıştı, fakat hava güzel gittiği sürece önemli bir çığ tehlikesi yoktu.

Karl "Tabii bir foehn gelmezse" dedi.

Foehn tehlikesi her dağcının aklının bir köşesinde dururdu, fakat bundan söz etmenin bir yararı yoktu. Bern Oberland'ına sık sık gelen bu sıcak hava akımlarını önceden tahmin etmek de, ondan korunmak da olanaksızdı. Foehn yamaca korkunç fırtınalar getirir ve karları yumuşatır, çığlara neden olurdu.

Karl'ın ruh hali de bir önceki akşama oranla değişmişti. Tipik sinirli saldırganlık bir tür somurtkanlığın yerini almıştı. Jonathan bunun nedeninin, Jonathan'ın ayaklarının altına serdiği duygusal çöplüğüne pişman olması olduğunu tahmin etti. Kısmen de Anna ile sevişmesiyle ilgiliydi. Günahtan korkan Protestan ahlak anlayışı ertesi sabah kocasının karşısına çıkmayı kendine yediremiyordu.

Jean-Paul de o sabah keyifsizdi. Gergin ve huzursuzdu. Hiçbir zaman beceri ve akıl timsali olmayan garsondan hıncını çıkardı. Jonathan, Jean-Paul'ün tırmanış anı yaklaşırken yaşı ve yeteneği konusunda iç kuşkularıyla boğuştuğunu tahmin etti.

Yüzünde bir gülümseme olan Anderl yoga yaparcasına bir sakinlik içindeydi. Kendi içine dönüktü. Jonathan, onun yalnızca on sekiz saat

sonraki tırmanış için duygusal olarak kendini hazırladığını tahmin etti.

Jonathan ile Anna'nın gevezelik etme yükünü omuzlamaları sosyal bir gereklilik oldu bu yüzden. Anna bir cümlenin yarısında birdenbire durdu, gözlerine yemek salonunun girişindeki biri takılmıştı. Elini Jonathan'ın koluna koyarak hafifçe "Tanrım" dedi.

Jonathan dönüp, bir gün önce Eiger Kuşları'na katılmak üzere gelen uluslararası ünlü karı kocayı gördü. Girişte durarak yarı boş salonda uygun bir masa arıyorlardı. Sonunda önemsiz kişilerin kendilerini rahatsız etmeyeceklerini sandıkları bir masayı seçtiler. Bir garson koşarak yanlarına gitti ve onları dağcılara yakın bir masaya götürdü. Koca beyaz bir Nehru ceket giymiş ve boncuk takmıştı. Bu da orta yaşlı yüzüyle çelişiyordu. Saçlarına kasten rüzgarla dağılmış havası verilmişti. Karısı parlak renkli bir bluz ve bol bir pantolon giymişti. Göğüslerinin arasında koskocaman bir mücevher takılıydı. Fakat gözleri güzeldi.

Kadın gürültüyle oturduktan sonra, adam Jonathan'ın yanına gelerek masaya eğildi ve bir elini Anderl'in omuzuna, bir elini Ben'in omuzuna koydu.

"Size tüm dünyadaki en büyük şansı diliyorum" sözlerini büyük bir içtenlik ve dikkatle söyledi. "Birçok açıdan size imreniyorum." Açık mavi gözleri konuşulmayan kişisel üzüntülerle gölgeliydi. "Yapabileceğim bir şeydi... bir zamanlar." Sonra üzüntünün yerini kahramanca bir gülümseme aldı. "Ah, iyi." Elinin altındaki omuzları sıktı. "Bir kez daha, iyi şanslar." Yanmamış bir sigarayı sabırsızca sallayan karısının yanına gitti. Kadın kocasının sigarasını yakmasını teşekkür etmeden kabul etti.

Ben kısık bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Jonathan, "Galiba kutsandık" dedi.

Karl, "Her neyse" dedi. "Bir süreliğine gazetecilerin ilgisini kendilerine çekerler."

Jean-Paul, "Allahın belası garson da nerede kaldı?" diye söylendi. "Bu kahve geldiği zaman bile soğuktu!"

Karl diğerlerine göz kırptı.

"Anderl. Garsonu bıçağınla tehdit et. O zaman koşarak gelir."

Anderl kızararak başını çevirdi. O zaman Jonathan, Freytag'ın şaka yapma niyetiyle pot kırdığını anladı. Masada esen ani soğuk havadan

utanan Karl, Alman içgüdüsüyle durumu düzelteyim derken daha da kötüleştirdi.

"Bilmiyor musun, Herr Doktor? Meyer yanında her zaman bıçak taşır. Bahse girerim şu an da ceketinin altında bir bıçak var. Çıkar da görelim, Anderl."

Anderl başını sallayıp başka yöne baktı. Jean-Paul, Freytag'ın kabalığını yumuşatma çabasıyla Jonathan ile Ben'e hemen açıklama yapmaya girişti.

"Doğrusu şu ki, Anderl dünyanın birçok kısmında dağa tırmandı. Genellikle tek başına. Hamal olarak tuttuğu köylüler de fazla güvenilir insanlar değildir, özellikle Güney Amerika'da. Kuşkusuz bunu siz de iyi bilirsiniz. Şey, geçen yıl zavallı Anderl And dağlarında tek başına tırmanırken yiyecek çalan bir hamalla aralarında bir olay geçti ve —her neyse— hamal öldü."

Ben bir şey söylemiş olmak için, "Kendini savunmak aslında cinayet değildir" dedi.

Anderl, "Adam bana saldırmadı" diye açıklamada bulundu. "Yiyecekleri çalıyordu."

Freytag yeniden konuşmaya girdi.

"Sen de hırsızlık için en uygun cezanın ölüm olduğunu düşündün."

Anderl ona masum bir şaşkınlıkla baktı.

"Anlamıyorsun. Altı gündür dağlardaydık. Yiyeceğimiz olmadan tırmanamazdım. Bu güzel bir şey değil. Aslında beni hasta etti. Fakat öbür türlü dağdaki şansımı kaybedecektim." Bunu tatminkar bir gerekçe olarak gördüğü açıktı.

Jonathan, yoksul Anderl'in Eiger tırmanışı için nereden para bulduğunu merak etti.

Jean-Paul, açık ki konuyu değiştirmek için, "Şey, Jonathan" dedi, "dün gece iyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum, teşekkür ederim. Ya sen?"

"Fazla iyi değil."

"Üzgünüm. Belki de öğleden sonra biraz dinlensen iyi olur. İstersen bende uyku hapı var."

Bidet sert bir şekilde "Ben asla hap kullanmam" dedi.

Karl konuştu. "Kampta uyurken de hap kullanır mısın, Herr Doktor?"

"Genellikle."

"Neden? Rahatsızlıktan mı? Korku mu?"

"Her ikisi de."

Karl güldü. "İlginç bir taktik! Sakin bir şekilde korktuğunu kabul ederek bize çok akıllı ve cesur bir adam olduğun izlenimini veriyorsun. Bunu aklımda tutmam gerek."

"Ya. İhtiyacın mı olacak?"

"Muhtemelen hayır. Ben de kampta iyi uyuyamam. Fakat korkudan değil. Tırmanışın heyecanıyla fazla dolu olurum. Şimdi Anderl de burada! Şaşılacak bir insan. Evinde kuş tüyü bir yatakta yatarmış gibi dimdik yamaca kendini bağlayıp uyuyor."

Anderl, "Neden olmasın?" diye sordu. "En kötüsünü düşünürsek düşerken uyanık olmanın ne yararı var ki? Manzaraya son bir kez bakmak mı?"

"Ah!" Jean-Paul bağırdı. "Sonunda garsonumuz bize ayıracak zaman buldu!"

Fakat garson Jonathan'a küçük bir gümüş tepside not getiriyordu.

"Şuradaki beyefendiden" dedi.

Jonathan gösterilen yere baktı ve şok oldu.

Clement Pope'du. Spor bir ceket ve sarı kravatıyla yakınlarındaki bir masaya oturmuştu. Jonathan'a el salladı. Jonathan'ın kimliğinin ortaya çıkmasına neden olduğunu çok iyi biliyordu. Jonathan midesindeki büzüşmeyi kontrol altına alırken hafifçe gülümsedi. Masadaki diğer insanlara bakarak yüzlerinde bir tanıma ya da endişe olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey göremedi. Notu açtı, göz attı, sonra başını sallayıp garsona teşekkür etti.

"Bay Bidet'ye de yeni bir kahve getirin."

Jean-Paul, "Hayır, istemez" dedi. "Artık kahve istemiyorum. Bana izin verirseniz odama gidip biraz dinleneceğim." Böyle diyerek öfkeli bir şekilde salondan çıktı.

Jonathan, Anna'ya usulca, "Jean-Paul'ün nesi var?" diye sordu.

Anna o sıra kocasına aldırmayarak omuz silkti.

"Size not gönderen adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Onunla bir yerlerde tanışmış olabilirim. Hatırlamıyorum. Neden?"

"Onu bir daha görürseniz, giysilerine çeki düzen vermesini söyleyin. Elbette bir müzikhol şarkıcısı ya da bir Amerikalı gibi görünmek istemiyorsa."

"Olur. Onu bir daha görürsem söylerim."

Anderl'in dikkatini önceki gün karşılaştığı iki kız çekti. Kızlar pencerenin önünden geçerken ona selam verdiler. Anderl kaderine razı bir şekilde omuz silkerek masadakilerden izin istedi ve kızların yanına gitti.

Hemen ardından Karl, Anna'yı köyde yürüyüşe davet etti.

Pope'un ortaya çıkışından sonraki üç dakika içinde masa yalnızca Jonathan ile Ben'e kalmıştı. Bir süre sessizce oturup soğumuş kahvelerini içtiler. Sonra çevresine bakman Jonathan, Pope'un gitmiş olduğunu fark etti.

"Hey, eski dostum. John-Paul'e ne oldu?" Ben, Jean-Paul'ün adını gene yanlış telaffuz ediyordu.

"Sanırım biraz sinirli."

"Sinirlilik bir dağcıda iyi bir niteliktir. Fakat o sinirliden de öte. Bir şeye çok kızmış. Karısıyla kırıştırıyor musun?"

Jonathan bu açık soru karşısında gülmekten kendini alamadı.

"Hayır, Ben. Kırıştırmıyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Evet, herhalde. Siz erkeklerin en az ihtiyacı olan şey düşmanlık. Sizi yamaçta birbirinize buz baltalarıyla saldırırken düşünüyorum da."

Bu görüntü Jonathan'a da yabancı değildi.

Ben bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Biliyorsun, biriyle bu dağa çıkacak olsaydım —senin dışında elbette— bunun Anderl olmasını isterdim" dedi.

"Mantıklı. Fakat çapkınlık yapmasan daha iyi olur."

"Evet. Ya buna ne demeli? Anderl bir dağa tırmanmaya karar verdiği zaman, çevrede aptal aptal gezinmez."

"Kesinlikle doğru." Jonathan ayağa kalktı. "Odama gidiyorum. Yemekte görüşürüz."

"Öğle yemeğinde mi?"

"Hayır. Köyde olacağım."

"Seni orada bekleyen biri mi var?"

"Evet."

Jonathan odasında pencerenin yanına oturarak dağa baktı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Pope'un aniden ortaya çıkışma şaşırmıştı; bir an dengesini kaybetmişti. Dragon'un kimliğini açığa vurma nedenleri üzerine düşünecek zamanı olmamıştı. Dragon, New York'taki karanlık, antiseptik hücreye kendisini kapattığı için, Aİ Bölümü'nün bilinen yüzü Clement Pope'du. Böyle göstere göstere bağlantı kurmasının tek bir nedeni olabilirdi. Jonathan bunu anlayınca çok öfkelendi.

Beklediği gibi kapı çalınınca Jonathan kapıyı açtı.

"Nasıl gidiyor, Hemlock?" Pope büyük elini Jonathan'a uzattı, fakat Jonathan görmezden gelerek kapıyı kapattı. Pope, Jonathan'ın biraz önce oturduğu iskemleye homurdanarak oturdu.

"Güzel bir yer. Bana bir içki ikram edecek misin?"

"Konuya gir, Pope."

Pope'un gülüşü neşesizdi.

"Peki dostum, oynamak istediğin oyun buysa kabul ediyorum. Formaliteleri bir yana bırakıp konuya girelim. Tamam mı?"

Pope ceketinin cebinden küçük bir not paketi çıkarırken, Jonathan onun şişmanlamaya başladığını fark etti. Kolej günlerinde atlet olan Pope hâlâ güçlüydü, fakat Jonathan onu kolayca saf dışı edebileceğini tahmin etti. Bunu yapmak da istiyordu, fakat gerekli bilgileri verene kadar bekleyecekti.

"Önce havuzdaki küçük balıkları temizleyelim, Hemlock sonra tarlayı yangından kurtarabiliriz."

Jonathan kollarını kavuşturup kapının yanındaki duvara yaslandı.

"İstediğin kadar benzetme yapabilirsin."

Pope birinci nota bir göz attı.

"365/55 nolu aktif ajanın —Jemima Brown— nerede olduğu konusunda yeni bir haber var mı?"

"Yok."

"Her şeyi olduğu gibi anlatsan iyi olur dostum. Bay Dragon ona zarar verdiğini keşfederse canına okur. Kız yalnızca bizim emirlerimize uyuyordu. Şimdi ortadan kayboldu."

Jonathan, Jemima'nın köyde olduğunu ve bir saat içinde onunla buluşacağını düşündü.

"Korkarım onu hiç bulamayacaksınız."

"Buna güvenme, bebek. Aİ'nin kolları uzundur."

"İkinci kart."

Pope üstteki kartı en alta koyarak ikinci nota baktı.

"Oh, evet. Başımıza bayağı büyük bir dert açtın, bebek."

Jonathan gülümsedi, gözlerinde yumuşak bir sakinlik vardı.

"Bana ikinci kez 'bebek' diyorsun."

"Bu da canını sıkıyor, değil mi?"

"Evet. Evet, canımı sıkıyor." Jonathan sakin bir dürüstlükle bunu kabul etti.

"İşler zorlaştı, dostum. Duyguların konusunda endişe ettiğimiz günler çoktan geride kaldı."

Jonathan kendini kontrol etmek için derin bir soluk aldı.

"Başınızı derde soktuğum konusunda bir şeyler söylüyordun."

"Evet. Neler olduğunu bulmak için bütün çöle timler yolladık."

"Buldunuz mu?"

"İkinci gün arabayla ve vurduğun adamla karşılaştık."

"Ya diğeri?"

"Miles Mellough mu? Onu bulmadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldım. Fakat New York'a dönmeden önce timlerden birinin onu bulduğunu duydum."

"Herhalde ölü olarak."

"Hayli ölü. Sıcak, açlık, susuzluk. Önce hangisinin onu öldürdüğünü bilmiyorlar. Fakat kesinlikle ölüydü. Onu çöle gömdüler." Pope pis pis güldü.

"Tuhaf iş."

"Tuhaf mı?"

"Sonlara doğru çok acıkmıştı anlaşılan."

"Ya?"

"Evet. Bir köpek yemiş." Jonathan bakışlarını yere indirdi.

Pope devam etti. "Bize kaça patladığını biliyor musun? Bu araştırmanın ve herşeyi düzene koymanın."

"Hayır, fakat bana söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Hayır, söylemeyeceğim. Bu bilgi gizlidir. Fakat siz serbest çalışanların boş yere para harcamalarından biraz usandık artık."

"Bu da senin canını her zaman sıkmıştır, değil mi Pope? Üç yılda kazandığın parayı benim gibi insanların bir işte kazanması."

Pope pis pis güldü, yüzündeki ifade özellikle bu pis gülüşe çok uygundu.

Jonathan, "Sizin sürekli Aİ'de çalışan ajanlarınızın onaylama işini yapmaları herhalde daha ekonomik olurdu" dedi. "Fakat bu iş beceri ve biraz cesaret gerektiriyor. Bu özellikler de hükümetin iş formlarında bulunmuyor."

"Bu iş için alacağın paraya kızmıyorum. Bu kez hak etmek için çok çalışacaksın, bebek."

"Sonunda konuya girdin."

"Tahmin etmişsindir, senin gibi büyük bir üniversite profesörü tahmin etmese ayıp olur zaten."

"Senden işitmek bana zevk verecek."

"Nasıl istersen. Herkesin zevki farklı herhalde." Bir sonraki karta geçti. "Araştırma hedefinin kimliğini saptayamadı. Burada olduğunu biliyoruz. Seninle birlikte dağa tırmanacak. Fakat hangisi olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

"Miles Mellough biliyordu."

"Sana söyledi mi?"

"Önerdi. Bedel çok yüksekti."

"Ne istiyordu?"

"Yaşamak."

Pope başını karttan kaldırdı. Başını ciddi bir şekilde sallarken soğukkanlı bir profesyonel gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Fakat kartlar dizinden düştü ve onları toplamak için yerlerde gezinmek zorunda kaldı.

Jonathan onu tiksintiyle seyretti.

"Hedefin kim olduğunu anlamak için beni ortaya çıkarmaya karar verdiniz, değil mi?"

"Başka yolu yoktu, ahbap. Hedefin beni bir görüşte tanıyacağını tahmin ettik. Şimdi sen Onaylama'nın adamı olarak ortaya çıktın. Sen onun işini bitirmeden önce o sana saldırmak zorunda kalacak. Saldırdığı zaman da kim olduğunu anlayacağım."

"O beni öldürürse, onaylamayı kim yapacak?" Jonathan, Pope'a baktı. "Sen mi?"

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Jonathan gülümsedi.

"Kilitli bir dolapta belki. Elinde bir el bombasıyla."

"O kadar emin olma dostum. İşi yapması için başka bir Onaylama adamı getiririz."

"Sanırım bu senin fikrindi."

"Dragon bunu okeyledi, fakat fikir benden geldi."

Jonathan'ın yüzünde yumuşak savaş gülümsemesi belirdi.

"Kim olduğumun ortaya çıkması gerçekten önemli değil, artık sizinle çalışmamaya karar verdim."

"Tamamen doğru." Pope, bunca yıl Jonathan'ın açık aşağılamasına katlandıktan sonra bu zafer anının zevkini çıkarıyordu.

"Ya çekip gider ve herşeyi bir yana bırakırsam?"

"Yapamazsın, dostum. Yüzbin dolar alamazsın; evini kaybedersin; tablolarına el koyarız ve muhtemelen tabloları ülkeye kaçak sokmaktan biraz hapiste yatarsın. Köşeye kıstırılmak nasıl bir duygu dostum?"

Jonathan kendine Laphroaig koydu. Sonra yüksek sesle güldü.

"İyi iş yaptın, Pope. Gerçekten çok iyi! İçki ister misin?"

Pope bu ani nezakete nasıl karşılık vereceğinden emin değildi.

"Şey, çok naziksin, Hemlock." Bardağı alırken güldü. "Hey, sana çok naziksin dedim. Bahse girerim bu Jemima Brown sana böyle dememiştir. Doğru mu?"

Jonathan gülümsedi. "Hayır. Hiç söylemedi."

"Hey, söyle bana. Siyahlar nasıl? Güzeldir, ha?"

Jonathan bardağının yarısını içti ye Pope'un karşısındaki iskemleye oturarak arkasına yaslandı.

"Biliyorsun, Pope, seni biraz bitirme niyetinde olduğumu sana baştan söylemeliyim." Neşeli bir şekilde göz kırpti. "Böyle bir durumda bunu anlarsın, değil mi?"

"Bitirmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Oh, Batı Yakası argosu. Bak, Dragon onaylamayı benim yapmamı istiyorsa —öyle olduğunu sanıyorum— biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak. Montreal olayını bana anlat. Şu adama —adı neydi— vuran iki kişi vardı, değil mi?"

"Adı Wormwood'du. İyi bir adamdı. Sürekli ajanlarımızdan." Pope birkaç kart çıkarıp hızla göz attı.

"Bu doğru. İki adam var."

"Şimdi, emin misin? Bir adamla bir kadın olmasın?"

"İki erkek diyor."

"Peki. Wormwood'un adamlardan birini yaraladığına emin misin?"

"Rapor böyle diyor. Erkeklerden biri otelden çıkarken topallıyormuş."

"Fakat yaralandığına emin misin? Daha önce kaza geçirmiş olamaz mı? Belki bir dağ kazası?"

"Rapor topalladığını yazıyor. Neden soruyorsun? Ekipteki adamlardan biri kaza mı geçirmiş?"

"Karl Freytag geçen ay düşüp ayağını burktuğunu söylüyor."

"O halde Freytag olabilir."

"Muhtemelen. Araştırma adam hakkında başka neler buldu?"

"Hemen hemen hiçbir şey. Bir profesyonel olamaz. Profesyonel olsaydı onu bulmuş olurduk."

"Wormwood'un boğazını kesen adam olabilir mi?"

"Belki. Her zaman bu işi Kruger'in yaptığını düşündük. Onun yöntemine benziyordu. Fakat diğeri de olabilir. Neden?"

"Dağcılardan biri bir adamı bıçakla öldürecek tipte. Çok az insan böyle bir şey yapabilir."

"Belki adam odur. Kim olursa olsun, midesi bu işi kaldıramamış."

"Kustuğu için mi?"

"Evet."

"Bir kadın kusabilir."

"Bu işte bir kadın mı var?"

"Bidet'nin karısı. Erkek giysisi giymiş olabilir. Topallama da merdivenlerden inerken ayağını burkması nedeniyledir."

"Çok karışık bir iş, bebek."

Jonathan, son iki gecedir kafasında dönüp duran bu düşünceleri Pope'a anlatmaktan bazı nedenlerle hoşlanıyordu.

"Oh, sandığından da daha karışık. Bütün bu olayların nedeninin bir bakteri olduğunu düşünürsek, adamlardan birinin aerosol üreten bir şirketin sahibi olduğu da ilginç."

"Hangisi?"

"Bidet."

Pope öne doğru eğildi, gözlerini kıstı.

"Haklı olabilirsin."

Jonathan kendi kendine gülümsedi. "Olabilir. Fakat bir diğeri de böcek ilacı işinde ve savaş sırasında da daha pis işler yapmışlar."

"İkisinden biri, tamam mı? Sen de böyle mi düşünüyorsun?" Pope birden başını kaldırdı, aklına bir fikir gelmişti. "Belki de ikisi birden!"

"Bu da olabilir, Pope. Fakat o zaman neden? İkisinin de paraya ihtiyacı yok. İşi yapması için birini kiralayabilirlerdi. Üçüncü dağcıya gelince —Meyer— yoksul. Bu tırmanışı yapmak için paraya ihtiyacı vardı."

Pope başını salladı.

"Meyer bizim adam olabilir." Sonra Jonathan'ın gözlerine baktı ve onun ne yapmaya çalıştığını öfkeyle anlayarak kızardı. İçkisini bir dikişte içti.

"Ne zaman harekete geçeceksin?"

"Oh, hedefin hangisi olduğunu öğrenene kadar beklemeyi düşündüm."

"İş bitene kadar otelde olacağım."

"Hayır, olmayacaksın. Hemen Amerika'ya döneceksin."

"Olmaz ahbap."

"Görürüz. Gitmeden önce bir şey daha. Mellough bana, Henri Baq'in onaylanması için senin ona ödeme yaptığını söyledi. Doğru mu?"

"Baq'in iki taraflı ajan olduğunu öğrendik."

"Fakat ölümünü hazırlayan sendin."

"Bu benim işim, ahbap."

Jonathan gözlerinde dalgın bir bakışla başını salladı.

"İyi, sanırım bu kadar." Pope'u kapıya kadar geçirmek için ayağa kalktı. "Kendinle övünmelisin. Köşeye kıstırılan kişi ben olsam bile, becerine hayran olmaktan kendimi alamıyorum."

Pope odasının ortasında durarak Jonathan'a baktı. Gözlerini kısmış, kendisiyle gene alay edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Alay etmediğine karar verdi.

"Biliyor musun, ahbap? Belki birbirimize bir şans tanısak dost olabilirdik."

"Kim bilir, Pope?"

"Ah. Silahın. Resepsiyona bir silah bıraktım. Seri numarası olmayan ve susturuculu standart bir CII silahı. Hediye paketi şeklinde sarılı."

Jonathan, Pope'un çıkması için kapıyı açtı. Pope adımını attıktan sonra geri döndü. Ağırlığını kapı pervazına vermişti ve bir eli pervazdaydı.

"Bitirme konusunda söylediklerin neydi?"

Jonathan, Pope'un parmaklarının kapının üstünde olduğunu fark etti. Pope'un canı yanacaktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gene bir alay olduğunu sezen Pope en sert ifadesini takındı.

"Aklında tutman gereken bir şey var, bebek. Söz konusu kişi ben olduğum sürece, siz serbest çalışanlar kağıt prezervatiflerden de daha değersizsiniz.

"Doğru."

Jonathan kapıyı üstlerine kapayınca Pope'un parmaklarından ikisi kırıldı. Kapıyı tekrar açtığında, Pope'un gözlerinde bir çığlık vardı, fakat bu çığlık gırtlağına kadar yükselemedi. Çünkü Jonathan, Pope'un kemerinden yakaladı ve adama tekme vurdu. Şanslı bir vuruş oldu bu. Jonathan adamın kasığının yumuşaklığını hissetti. Pope burnundan tuhaf bir ses çıkararak iki büklüm oldu. Sümükleri çenesine aktı. Jonathan adamı ceketinden yakalayarak odaya çekti, kafasını duvara vurdu. Pope'un dizleri büküldü, fakat Jonathan onu ayağa kaldırdı. Pope kendisinden geçmeden kareli ceketinin kollarından tuttu. Pope yüzükoyun yatağa devrildi. Jonathan Pope'un kaburgalarının hemen altındaki yere vurabileceğini hissederken parmakları kaskatı kesildi. Fakat bunu yapmadı.

Şaşkın şaşkın durakladı. Sanki içi birdenbire boşalmıştı. Pope'u bırakacaktı. Bunu biliyordu, fakat inanamıyordu. Henri Baq'in ölümünü Pope planlamıştı. Hedefi bulmak için Jonathan'ı yem gibi kullanmaya kalkmıştı. Hatta Jemima hakkında da bir şeyler söylemişti.

Ve Pope'u bırakacaktı. Baygın adama, o gülünç spor cekete, gevşek bacaklarına baktı, ama savaşırken kendisine yardımcı olan o soğuk nefreti duymuyordu artık. İçindeki bir şey kaybolmuştu.

Jonathan, Pope'u çevirerek banyoya gitti. Bir havluyu klozetteki suya batırdı. Sonra odaya dönerek bir ucundan tuttuğu havluyu Pope'un yüzüne attı. Baygın adam soğuk su yüzünden bir an sarsıldı. Sonra Jonathan bir bardağa iki parmak Laphroaig koydu. Tekrar koltuğa oturarak Pope'un kendine gelmesini bekledi.

Pope bir erkeğe yakışmayacak kadar boğuk iniltilerle ayıldı. İki defa doğrulup oturmaya çalıştı. Ancak üçüncü girişiminde başarılı olabildi. Acı çekiyordu. Parmakları, kasığı, başı öylesine ağrıyordu ki, ceketini bile düzeltemedi. Yataktan yere kayarak orada şaşkın şaşkın oturdu.

Jonathan sakin sakin, "İyileşeceksin, Pope" dedi. "Belki birkaç gün tuhaf bir biçimde yürüyeceksin, ama iyi bir doktor çağırdığın taktirde hiçbir şeyin kalmaz. Fakat artık burada bir işe yaramazsın. Onun için mümkün olduğu kadar çabuk Amerika'ya döneceksin. Beni anlıyor musun?"

Pope, yuvalarından fırlamış patlak gözleriyle ona şaşkın şaşkın baktı. Başına ne geldiğini hâlâ anlayamıyordu.

Jonathan ağır ağır konuştu.

"Amerika'ya geri döneceksin. Hemen ve bir daha da gözüme gözükmeyeceksin. Anlıyorsun değil mi? Dediğimi yapacaksın."

Pope ağır ağır başını salladı.

Jonathan, Pope'u yerden kaldırdı. Neredeyse kapıya kadar taşıdı. Pope düşmemek için kapı pervazına tutundu.

Jonathan ders verir gibi, "Batı Yakası'nda bitirmek bu anlama gelir, bebek" dedi.

Pope sendeleyerek dışarı çıktı. Jonathan kapıyı kapattı.

Jonathan portatif daktilonun arkasını açarak sigara sarmak için gerekli malzemeleri aldı. Koltuğa oturarak sigara içti. Henri Baq onun arkadaşıydı ve Pope'un gitmesine izin vermişti.

Jemima loş kahvede Jonathan'ın karşısında oturuyordu. On beş dakikadan beri hiç konuşmuyordu. Jonathan'ın yüzünü, yüzündeki o soğuk ve karmaşık ifadeyi inceliyordu.

Sonunda, "Beni sıkan sessizlik değil" diye açıkladı. "Bu nezaketin." Jonathan kendisini zorlayarak ona döndü.

"Özür dilerim." Kız kederle gülümsedi.

"İşte ben de bunu kastetmiştim." Jonathan derin bir nefes alarak dikkatini Jemima'ya yöneltti.

"Afedersin. Aklım yarında."

"Böyle şeyler söyleyip duruyorsun. Afedersin, özür dilerim, lütfen tuzluğu verir misin ve beni en çok kaygılandıran ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Aslında tuzluğun bende olmaması." Jonathan güldü.

"Olağanüstü bir insansınız, madam."

"Evet, ama bu sayede elime ne geçiyor? Özür dilemeler, pardonlar, afedersinler."

Jonathan gülümsedi.

"Haklısın. Can sıkıcı bir arkadaşım. Ben..."

"Yine özür dilersen ayak bileğine tekmeyi yersin."

Jonathan, Jemima'nın parmaklarına dokundu. Kızın o şakacı hali hemen kayboldu. Masanın altında Jonathan'ın ayağını kendisininkilerin arasına

sıkıştırdı.

"Beni ne yapacaksın, Jonathan?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben seninim be adam! Beni öpebilirsin, elimi sıkabilirsin ya da benimle sevişirsin, benimle evlenirsin. Benimle konuşursun ya da döversin. Ama başını hayır der gibi iki yana sallıyorsun. Bu da beni dövmek ya da benimle sevişmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Öyle değil mi?"

"Amerika'ya dönmeni istiyorum, Jem."

Kız adama bakakaldı. Gözlerinde hem kırgınlık hem de gurur vardı.

"Allah belanı versin, Jonathan Hemlock! Sen Tanrı filan mısın? Birtakım kurallar koymuşsun. Biri seni kırdı mı ya da aldattı mı, kaderin silahıymışsın gibi onun üzerine saldırıyorsun." İstememesine rağmen gözleri dolduğu için öfkelendi. Elinin tersiyle yaşlarını sildi. "Miles Mellough ile benim gibi biri arasında hiç fark görmüyorsun. Seni seven biri arasında." Sesini yükseltmemişti, fakat öfkeyle konuşuyordu.

Jonathan aynı sert sesle karşılık verdi.

"Haydi, haydi! Paramı çalmasaydın şimdi bu işe karışmazdım. Seni evime götürdüm. Sana tablolarımı gösterdim. Kısa bir süre için sana âşık oldum. Ya sen ne yaptın? Dragon'a bu görevi kabul etmemi sağlaması için bir silah verdin. Üstelik bu işten sağ çıkma olasılığı da çok az! Haydi bana aşktan söz et bakayım!"

"Ama o görevi kabul ettiğim sırada seninle henüz tanışmamıştım."

"Paramı o sabah çaldın. Seviştikten sonra."

Jemima'nın sessizliği bu suçlamanın doğru olduğunu açıklıyordu. Kız bir süre sonra açıklamaya çalıştı, fakat bir iki kelime söyledikten sonra vazgeçti.

Garson kahve getirdiği zaman ikisi de sıkıntılı bir sessizliğe hüründüler.

Garson gittikten sonra Jemima derin bir nefes alarak duygularına hakim oldu.

"Çok üzgünüm Jonathan" diyerek gülümsedi.

"Bir daha üzgünüm dersen tekmeyi yersin."

Artık didişmeyeceklerdi.

Jemima kahvesini yudumladı.

"Bu iş kötü mü gidiyor? Dağdaki şu görev."

"O iş yaş."

Jemima titredi.

"O sözcükten her zaman nefret etmişimdir. Yaş iş. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok, Jemima. Sen bu işe karışma. Amerika'ya dön."

Kız tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi ifadesizdi. Sorunu uzaktan, tarafsızca inceliyordu.

"Korkarım her şeyi mahvedeceğiz, Jonathan. Bizim gibi insanlar ender âşık olurlar. Bizim gibi insanların âşık olduklarını düşünmek bile tuhaf, ama oldu bir kere! Birbirimize âşık olduk. Çok yazık. Bir daha böyle bir şey olamaz. Yani..." Omuzunu silkerek önüne baktı.

"Jem, bana bir şeyler oluyor. Bugün Pope'un gitmesine izin verdim" Jonathan bu açıklamayı yaparken utanç duydu. "Bunun nedenini bilmiyorum. Yalnızca birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmadı."

"Ne demek istiyorsun? Pope'un gitmesine izin verdim ne demek?"

"Ayrıntılar önemli değil, fakat tuhaf... rahatsızlık verici... bir şeyler oluyor. Belki birkaç yıl sonra..."

"Olmaz!"

Kızın bu ani tepkisi Jonathan'ı şaşırttı.

"Olmaz, Jonathan. Ben olgun, istek uyandıran bir kadınım. Oturup senin gelmeni ve kapıma vuracak kadar olgunlaşmanı ya da yorulmanı bekleyemem."

Jonathan cevap vermeden önce bu sözleri düşündü.

"Mantıklı bir söz bu, Jem."

Konuşmadan kahvelerini içtiler. Sonra Jemima, Jonathan'a baktı. Altın benekli gözlerinden durumu giderek daha iyi kavradığı anlaşılıyordu. Şaşkın şaşkın, "Aman tanrım" diye fısıldadı. "Bu gerçekten olacak... Ayrılacağız... Vedalaşacağız... Ve herşey böylece sona erecek."

Jemima dikkatini dizlerinin üzerindeki peçeteye vermişti. Peçeteyi avuçlarıyla bastırıp duruyordu. "Bilmiyorum... Herhalde..."

Jonathan ayağa kalktı. Kızın yanağını okşadı. Sonra kafeden çıktı.

Dağcıların birlikte yedikleri son yemek sıkıntılı geçti. Anderl dışında kimse fazla bir şey yemedi. Avusturyalı endişeli bir tip değildi. Ben'in de iştahı yerinde sayılırdı. Sonuçta kendisi dağa tırmanmayacaktı. Jonathan, gruptakilerin Clement Pope'un gelişine nasıl bir tepki gösterdiklerini anlamak için teker teker onları inceledi. Tabii hepsi endişeliydiler, fakat bunun nedeni yaklaşan tırmanış olabilirdi. Nedenleri ayırt etmek olanaksızdı. Bidet'nin sabahki aksiliğinin yerini soğuk bir resmiyet almıştı. Anna o alaycı ve sakin tavırlarını takınarak savunmaya çekilmişti. Karl kendi seçtiği sorumluluklarını havadan sudan söz edemeyecek kadar ciddiye alıyordu. Yunan tüccarın yolladığı şampanyaya karşın masaya sık sık sıkıntılı bir sessizlik çöküyordu.

Salona Eiger Kuşları doluşmuştu, fakat onlar da eskisi kadar neşeli değillerdi. Dağa ne zaman tırmanılacaktı? İki günden beri bekliyorlardı. Yapılacak işler, katılacak başka eğlenceler vardı. Bu dağcılar hangi yükseklikte düşme tehlikesiyle karşılaşacaklardı? Tabii kimse böyle bir şeyi temenni etmezdi, ama...

Film artisti ve rengârenk bir kılığa bürünmüş karısı her zamanki gibi salona geç indiler. Dağcılara neşeyle el salladılar. Böylece herkesin gruptakilerle sıkıfıkı dost olduklarını sanmalarını sağlamaya çalıştılar.

Yemek ciddi bir biçimde sona erdi. Karl hiç gereği olmamasına rağmen herkesin mümkün olduğu kadar erkenden yatıp uyumasını tembih etti.

"Şafağa iki saat kala odalarınızı dolaşacağım ve sizi uyandıracağım. Böylece gazetecilerle müşteriler daha ne olduğunu anlamadan otelden ayrılacağız."

Jonathan odasının ışıklarını söndürmüştü. Pencerenin dışındaki karlardan yansıyan ayışığı yatağın kolalı çarşaflarının fosforlu gibi parlamasına neden oluyordu. Jonathan karanlıkta oturuyordu. Pope'un onun için bıraktığı tabanca dizindeydi. Susturuculu tabanca ağır ve hantaldı. Jonathan şeker kutusunu resepsiyondan aldığında resepsiyon memuru bir erkeğin bir diğerine böyle bir armağan vermesi nedeniyle kaşlarını kaldırmıştı. Jonathan o arada Pope'un güya banyoda kayıp düştüğü için tedavi olduğunu ve ondan sonra da Amerika'ya hareket ettiğini öğrenmişti.

Jonathan'ın dağa tırmanmadan önce uyuması şarttı, fakat ilaç almaya da cesaret edemiyordu. Bu gece hedefin bir karşı saldırıya geçmek için son şansıydı. Tabii adam yamaca tırmanıncaya kadar beklemeye karar vermiş olabilirdi. Ancak o korkunç dağda birini öldürmek bütün ipe bağlı olanları

tehlikeye sokardı, fakat geride de bir kanıt kalmazdı. Jonathan, "Hedef ne kadar çaresiz acaba?" diye düşündü. "Ve ne kadar zeki?"

Fakat orada oturup endişelenmesi de yersizdi. Koltuktan kalkarak uyku tulumunu kapının karşısına, yere yaydı. Koridordaki ışık yüzünden içeri girmeye kalkan biri olursa görebilecekti. Jonathan uyku tulumuna girdikten sonra tabancanın emniyetini açtı, horozu ateşe hazır hale getirdi. Böylece daha sonra bu iki şıkırtı duyulmayacaktı. O sırada sessizlik çok önemli olabilirdi. Jonathan tabancayı yere yanına koyarak uyumaya çalıştı.

Aslında böyle hazırlıklara pek güvenmezdi. Onaylama hedefleri her zaman böyle önlemler almışlardı ve hiç işlerine yaramamıştı. Jonathan hazırlıklara güvenmemekte haklıydı. Çünkü uyuyabilmek için dönerken tabancanın üstüne çıktı. Artık silahı kolaylıkla alması da olanaksızdı.

Galiba uykuya da daldı, çünkü gözlerini açmadan birdenbire ışık ve hareketin farkına vardı.

Jonathan gözlerini araladı. Kapı açılıyordu ve sarı ışıklı dikdörtgende bir adam belirmişti: Bidet. Kapıyı usulca arkasından kaparken elindeki tabanca gümüşümsü bir ışıkla parladı. Jonathan hiç kımıldamadı. Tabancasının sanki sırtına dayandığını hissediyordu. Bu nedenle kadere küfretti. Bidet bir gölge gibi karyolaya yaklaştı.

Jonathan usulca konuştu, fakat sesi sanki bütün odayı doldurdu.

"Kımıldama, Jean-Paul."

Sesin geldiği yön yüzünden şaşıran Bidet, donmuş gibi kalakaldı.

Jonathan bu oyunu nasıl oynaması gerektiğini anladı. Yumuşak, fakat otoriter bir tavırla konuşmalıydı.

"Seni çok iyi görüyorum, Jean-Paul. Biraz kımıldadığın takdirde de seni öldüreceğim. Anlıyor musun?"

"Evet." Bidet'nin sesi korkusundan ve bir süre konuşmadığından boğuklaşmıştı.

"Tam sağında, komodinin üzerinde bir lamba var. Ona uzan, fakat ben söylemedikçe yakma."

Bir hışırtı oldu, sonra Bidet, "Lambaya dokunuyorum" dedi.

Jonathan Fransızı adeta ipnotize eden o tekdüze sesle konuşmasını sürdürdü, fakat blöfünün başarılı olamayacağını da seziyordu.

"Işığı yak, fakat bana dönme. Gözlerini lambaya dik." Jonathan tabancasını almak için kollarını uyku tulumundan çıkarmak ve yan dönmek zorundaydı. Bu kadar fazla hareket etmeye de cesareti yoktu. "Anlıyor musun, Jean-Paul?"

"Evet."

"O halde bu işi ağır ağır yap. Şimdi." Fakat Jonathan başarılı olamayacağını anladı.

Haklıydı da. Bidet ışığı yaktı, fakat ağır ağır değil. Oda aydınlanır aydınlanmaz Fransız da hızla Jonathan'a döndü. Tabancasıyla gülünç bir biçimde kaz tüyü dolu uyku tulumunda yatan adama nişan aldı, fakat ateş etmedi. Jonathan'a hem korku hem de öfkeyle bakıyordu.

Jonathan tulumun içinde elini ağır ağır kaldırdı ve işaret parmağını Bidet'ye çevirdi. Onun tabancasını karnına doğru çevirdiğini sanan Fransız yutkundu. İki adam da birkaç saniye kımıldamadılar.

Fakat Jonathan altındaki sırtına batan tabanca yüzünden çok öfkeliydi.

"Ülkemde buna Meksika eşitliği denir. İlk önce hangimiz ateş ederse etsin, ikimiz de öleceğiz."

"Ülkende bu sorun nasıl çözümlenir?" Jonathan, Bidet'nin soğukkanlılığına hayran kaldı.

"Geleneklere göre iki adam da silahlarını bir yana bırakır ve sorunu konuşurlar. Böylece birçok uyku tulumu da delinmekten kurtulur." Fransız güldü.

"Seni vurmak niyetinde değilim, Jonathan."

"Herhalde tabancan aklımı karıştırdı, Jean-Paul."

"Ben yalnızca seni etkilemek istedim. Belki de biraz korkutmak. Bilmem ki, budalaca bir davranıştı. Tabancam dolu bile değil."

"O halde tabancanı yatağa atmaya bir itirazın olamaz." Bidet bir an hiç kımıldamadı. Sonra omuzları düştü ve tabancayı yatağa bıraktı. Jonathan ağır ağır bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Parmağını hâlâ Fransıza doğru tutuyordu. Diğer elini uyku tulumunun altına sokarak tabancasını aldı. Bidet, silahın su geçirmez tulumun altından çıktığını gördüğünde, Fransızlara özgü bir tavırla kalenderce omurlarını silkti.

"Çok cesursun, Jonathan."

"Başka çarem yoktu."

"Fakat ne olursa olsun çok beceriklisin, buna gerek yoktu. Dediğim gibi tabancamda kurşun yok."

Jonathan uyku tulumundan çıktı ve gidip koltuğa oturdu. Tabancanın namlusunu Bidet'ye çevirmişti.

"Ateş etmemeye karar vermen iyi oldu. Baş parmağını oynatarak bum bum derken kendimi çok gülünç hissedecektim."

"O Meksika bilmem nesinden sonra iki erkek de tabancasını bırakmıyor muydu?"

"Asla bir gringoya güvenme. Meksikalılar yabancılara böyle derler." Jonathan rahat ve güvenliydi. Bidet'nin amatör olduğunu kesinlikle anlamıştı.

"Buraya bir nedenle geldin sanırım."

Fransız avucuna baktı. Diğer elinin parmaklarını avucundaki çizgilere sürdü.

"Sence bir sakıncası yoksa artık odama döneceğim. Kendimi senin önünde gülünç duruma yeterince düşürdüm. Bu izlenimi artırmakla elime bir şey geçmez."

"Ama bu olayı bana açıklaman gerekir, bu benim hakkım. Odama girmen.... tuhaf değil miydi?"

Bidet yatağa çöktü. Vücudu gevşemişti. Jonathan'a bakamıyordu. Yenilgiyi kabul etmiş gibi bir hali vardı. Jonathan, Fransız'ın tabancasına kolaylıkla erişebileceğini bilmesine rağmen hiç endişelenmedi. Bidet, "Bu dünyada öfkeli bir boynuzlu kocadan daha gülünç bir şey olamaz, Jonathan" dedi. Kederle gülümsüyordu. "Günün birinde bu role çıkacağım aklıma gelmezdi."

Jonathan, duygusal açıdan zayıf olan ve özellikle aşk hayatlarını kontrol altına alamayanlara hem acır hem de onlardan tiksinirdi. Şimdi de aynı duyguları hissediyordu.

Bidet konuşmasını sürdürdü.

"Ama senin karşında daha gülünç bir duruma düşemem artık. Herhalde fiziki eksikliklerimi biliyorsun. Anna genellikle bunu yeni bulduğu aygırlarına açıklar. Nedense bunu duyan adamlar daha büyük bir çaba gösterirler."

"Beni suçsuz olduğumu söylemeye zorluyorsun. Böyle şeyler de beni sıkar."

Bidet Jonathan'a tiksintiyle baktı.

"Zahmet etme."

"Hayır. Bu zahmete katlanacağım. Seninle birlikte dağa tırmanacağız. Sana herşeyi kısaca açıklayacağım: Anna ile yatmadım."

"Ama dün gece..."

"Dün gece ne olmuş?"

"Anna bu odadaydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Anna'yı bulamadım. Onu aradım... Kapını dinledim." Bidet bakışlarını Jonathan'dan kaçırdı.

"Bu çok iğrenç bir davranış değil mi?"

"Evet, öyle. Anna dün gece buradaydı. Onunla koridorda karşılaştım. İçki ikram etmek istedim. Onunla sevişmedim."

Fransız tabancayı alarak bununla dalgın dalgın oynamaya başladı. Jonathan kendisini tehlikede hissetmiyordu. Bidet'nin kimseyi öldüremeyeceğini anlamıştı.

Fransız, "Hayır" dedi. "Karım dün gece biriyle sevişmişti. Daha sonra ona dokundum. Ve durumu anladım."

"Bunu dinlemek istemiyorum. Tıbbi bir merak da duymuyorum. Burası günah çıkarma yeri değil."

Bidet hâlâ küçük İtalyan yapımı tabancayla oynuyordu.

"Buraya gelmemeliydim. Bayağı bir şekilde davrandım. Anna'dan daha kötü bir biçimde. O ahlaksızlık etti. Bu davranışımı yarınki tırmanışın neden olduğu gerginliğe bağlıyorum. O tırmanış yüzünden çok umutlandım. Anna'nın pek az insanın sokulma cesaretini gösterdiği bir dağa tırmandığımı gördüğü taktirde... belki... ne bileyim... Aslında mantıksızca bir umuttu bu." Yenilgiyi kabul etmiş gibi Jonathan'a baktı. "Beni aşağı mı görüyorsun?"

"Sana olan hayranlığımın artık yeni sınırları var."

"Kelimeleri seçmesini iyi biliyorsun, fakat duygusuz bir insansın kuşkusuz. Bu da sana kafaca bir üstünlük sağlıyor."

"Anna konusunda bana inanmıyor musun?"

Bidet kederle gülümsedi.

"Hayır, Jonathan. Sana inanmıyorum. Boynuzlu bir kocayım, fakat aptal değilim. Madem benden korkman için neden yoktu, o halde neden yerde yatıyor ve intikam almak için gelmemi bekliyordun?"

Jonathan bunun nedenini anlatamazdı. Buna kalkışmadı bile.

Jean-Paul iç çekti.

"Kendi başıma ağlamak için odama döneceğim, sen de bana üzülme ve aşağılama görevinden muaf olacaksın. Dramatik bir jestle otomatik tabancanın tetiğine basınca bir kurşun duvara çarparak halıya düştü. Her iki erkek de şaşkınlıkla kurşuna baktılar. Jean-Paul neşesiz bir şekilde güldü.

"Sandığımdan daha kolay kanıyorum herhalde. Bu silahın boş olduğuna yemin edebilirdim."

İyi geceler dilemeden çıktı.

Jonathan yeniden uyumadan önce bir sigara içti ve uyku ilacı aldı. Bu kez yatağına yatmıştı. Pilotların bombalarla odasına saldırmayacağına ya da fırtınadan korunmak için birinin odasına dalmayacağına güveniyordu. Böyle bir ikinci şanssızlığın olmayacağına dair batıl inançları vardı.

EİGER-11 TEMMUZ

Tek sıra halinde dağın eteğine doğru giderlerken yalnızca ayak sesleri ve tozluklarıyla botlarına sürünen Alp otlarının hışırtısı duyuluyordu. Otlar ıslaktı ve üzerlerinde çiğ taneleri ışıldıyordu. En arkada olan Jonathan başını kaldırarak dağın yukarısındaki yıldızlara baktı. Şafağın yaklaşmış olmasına rağmen yıldızlar soğuk bir ışıkla parıldıyorlardı. Dağcılar çanta, ip ve piton taşımadıkları için rahatça yürüyorlardı. Ben ve yaylada kamp kurmuş olan üç genç dağcı gruptan önce yola çıkmış ve ağır araç ve gereçleri taşlık yamacın aşağısına kadar götürmüşlerdi.

Ekiptekiler sessizliğe, erken saate ve amaçlarının önemine bir tür karşılık veriyorlardı. Önemli bir tırmanıştan önce hep böyle olur ve insan kendisini düşte gibi hisseder, duygusal olarak da dengesi bozulurdu. Jonathan, her tırmanıştan önce yaptığı gibi kendisini canlandıracak herşeye önem veriyordu. Vücudu bekleyiş ve heyecanla gerilmişti. Dik yamaçlara tırmanmaya alışmış olan bacakları düz yerde hızla ilerlemesini sağlıyordu. Şafak öncesi esen serin rüzgar, otların kokusu, bütün bunlar Jonathan'ın ilgisini çekiyordu.

Bidet yavaşlayarak Jonathan'ı bekledi. Profesör basit duygularıyla olan kutsal bağlantının böyle kesilmesine sinirlendi.

"Jonathan, dün gece..."

"Unut gitsin."

"Sen unutabilecek misin?"

"Elbette."

"Hiç sanmıyorum."

Jonathan hızlanarak Fransız'ı geride bıraktı. Grup ateşböceklerine benzeyen ışıklara doğru gitti. Ben ve gönüllü yardımcıları cep fenerlerinin yardımıyla eşyaları çıkarıyor ve kontrol ediyorlardı. Ekip çabucak

hazırlanırken Karl da lider olduğunu hatırlatmak için gereksiz birkaç emir verdi. Ayı Ben soğuktan ve daha çok erken olmasından yakındı, ama aslında sessizlikle savaşmak için konuşuyordu. Kendisini bomboş ve yararsız hissediyordu. Artık dağlara tırmanamayacaktı. Şimdi bu tırmanışta da görevi sona ermişti. Otele dönerek gazetecilerle konuşacak ve yanındaki teleskopla dağcıların tırmanışlarını izleyecekti, ancak bir kaza olduğu ve Ben de bir kurtarma ekibi kurmak zorunda kaldığı zaman gene etkin olabilecekti.

Ben, Jonathan'ın yanında durmuş, karanlıkların arasında daha da koyu gözüken dağa bakıyordu. İri burnunu çekiştirerek, "Şimdi beni dinle, eski dostum" dedi. "O dağdan tek parça halinde in. Yoksa tekmeyi yersin."

"Sen fazla duygulusun, Ben."

"Ah, evet, herhalde." Ben uzaklaştı. Genç yardımcılarına sert sert artık otele döneceklerini açıkladı. Eski günlerde olsalardı belki dramatik bir tavırla Jonathan ile el sıkışırdı.

Dağcılar karanlıkta ilerlediler ve dağın eteğindeki taş yığınlarını aştılar. Eiger'ın yüzeyine dokundukları sırada ilk ışıklar o kara kütleyi biçimlendirmeye başlamıştı. O sönük ışıkta kaya ve karlı alanlar kirli bir griye dönüştüler. Aslında Eiger kurşuni renkteydi, siyah ve beyazın karışmasından oluşan çamur gibi bir grilikte değil. Aslında kar da bembeyazdı. Şimdi pis olan ışıktı ve aydınlattığı herşeyi kirletiyordu.

İplere bağlandılar. Yamacın alt kısmına iki paralel hat üzerinden çıkacaklardı. Freytag ile Bidet bir ipi paylaşıyorlardı. Karl pitonlardan çoğunu kemerine asmıştı. Daima önden çıkmak niyetindeydi. Bidet'ye de tekrar kullanılacak bazı demirleri yerinden çıkarma görevi düşecekti. Jonathan ile Anderl pitonlarını paylaşacaklardı. Çünkü sessiz bir anlaşmayla yol bulma ve liderlik etme görevlerini sırayla paylaşmaya karar vermişlerdi. Tabii bu yüzden diğer ikiliden daha hızlı tırmanmaya başladılar.

Sabahın dokuzu olmuştu. Güneş Eigerwand'in içbükey yüzünü aydınlatıyordu. Güneş günde iki defa bu yamacı yalar geçerdi. Oteldeki yemek salonunda Eiger Kuşları daha çok Yunanlı tüccarın bir gece önce partide yaptığı şakalardan söz ediyorlardı. Adam bütün tuvalet kağıtlarını suyla ıslatmıştı. Amerikan sosyetesinden olan karısı bu şakayı pek zevksiz bulmuştu. Ayrıca kadın boş yere çarçur ettiği parası nedeniyle adama kızmıştı.

Ben, kahvaltı ederken verandada biri bağırdı ve sonra Eiger Kuşları teleskoplara koştular. Dağcılar görülmüştü. Otelin teleskopları işlemeye başladı. Her teleskobun önünde garsonlar belirdi, tabii Yunanlı tüccarın çok pahalıya kiraladığı teleskop dışında. Üniformalı garsonlar teleskoplarla dağa bakmak isteyenlere bilet satmaya başladılar. Her alet yalnızca üç dakika kullanılabilecekti. Teleskopların önünde uzun kuyruklar oluşmaya başladı.

Ben, bu gevezelik eden ölüm kokusu almış leş kargalarını gördüğünde müthiş öfkelendi, fakat dağcılar görüldüğü için rahatlamıştı da. Artık kendi teleskobunu otelden uzağa, kırın ortasına kurabilir ve böylece ekibe göz kulak olurdu.

Tam kahvesini içerek kalktığı sırada altı gazeteci heyecanlı kalabalığı yararak yemek salonuna girdiler. Ayı Ben'in etrafını sardılar. Tırmanış ve dağcılar hakkında sorular sorup duruyorlardı. Ben, daha önceki karara uyarak onlara her dağcının daktiloda yazılmış kısa özgeçmişini dağıttı. Böylece gazeteciler sporcuların hayatlarını yazarken o fazla renkli hayal güçlerinden yararlanamayacaklardı, fakat bu kısa biyografiler okuyucuların ilgisini çekecek şeyler arayan muhabirler için yeterli değildi. Bu yüzden saldırganca tavırlarla Ben'i sorguya çektiler. Ben, elinde sabah birası, dişlerini sıkarak haşin bir sessizlikle onların arasından geçti, fakat Amerikalı bir gazeteci adamı kolundan yakaladı.

Ayı Ben, "Bu elini kaybetmek istemiyorsan defol" diye bağırdı. Muhabir adamın kolunu hemen bıraktı.

Ayı Ben lobiden sıçrarcasına hızla geçerken muhabirler onun peşini bırakmadılar. Ben asansöre binemeden bir İngiliz kadın gazeteci onun karşısına dikildi. Bu kadına benzemeyen, sert ve haşin görünüşlü yaratık o kibar İngilizce'siyle soru sormaya kalkıştı.

"Söyleyin, Bay Bowman, bu adamlar erkekliklerini kanıtlama gereği duydukları için mi dağa tırmanıyorlar? Yoksa aşağılık duygularını mı gidermeye çalışıyorlar?" Kalemini sıkıca tutmuş, Ben'in vereceği cevabı yazmaya hazırlanıyordu.

Ayı Ben, "Neden gidip kendini düzdürmüyorsun?" dedi. "Bunun sana yararı olur."

Kadın ilk kelimeleri yazarken birdenbire durakladı. Ben de kendisini asansöre attı.

Jonathan ile Anderl, Karl'ın yeni yolun anahtarı olarak gördüğü o oluk ya da bacanın ağzının yakınında hafif bir çıkıntı buldular. Oraya bir piton çakarak bağladılar. Karl ile Jean-Paul'ün gelmesini beklediler. Yukarılarındaki rafa benzer çıkıntıdan buz gibi bir su akıp duruyordu, fakat hiç olmazsa bu son yarım saat işlerini zorlaştıran o yuvarlanan taşlardan ikisini de koruyordu. Jonathan ile Anderl ıslanmamak için ip kangallarını altlarına yerleştirdikleri sırada tepeden kopan kaya ve buz parçaları hızla aşağıya düştü. İki dağcının hemen önünden vızıldayarak geçtiler. Aşağıdaki kayalıklara çarparak parçalanırken çıkan silah sesine benzer gürültüler etrafta yankılandı.

Jonathan ile Anderl'in oturdukları yer öyle dardı ki, ayaklarını uçuruma doğru sallandırmak zorunda kalmışlardı. Hızlı, görkemli bir tırmanış yapmışlardı. Manzara ise nefes kesecek kadar güzeldi. Anderl cebinden çıkardığı çikolatanın yarısını Jonathan'a verdi. Sessizce bunu yerken mutluluk ve sevinçle etraflarına baktılar.

Jonathan etraflarını saran gürültüyü işitmezlikten gelemeyeceklerini biliyordu. Son bir saat boyunca, oluğun ağzına yaklaştıkları sırada akan suyun uğultusu gitgide artmıştı. Adam oturduğu yerden oluğun içini göremiyordu, fakat eriyen kar sularının oradan aşağıya aktığından emindi. O zamana kadar böyle çağlayanlardan yukarıya tırmanmıştı, fakat bu, tehlikeye olan saygısını azaltmamıştı.

Anderl'in de bu açıdan kendisi gibi endişeli olup olmadığını anlamak için ona baktı, fakat Avusturyalı mutlu mutlu, hatta aptalca bir tavırla gülümsüyordu. Hayatından pek memnun olduğu belliydi. Jonathan, Anderl gibi kayıtsız değildi. Tırmanış sırasında bütün dünyası daralmış; ip, kaya, piton ve ritimden oluşan bir dünya olmuştu, fakat şimdi güvenli bir yerde oturuyordu ve düşünecek zamanı vardı. Bu yüzden de aşağıdaki dertlerini hatırlamaya başlamıştı.

Örneğin Anderl olabilirdi. Anderl hedef olabilirdi. Hedef ve avcı. Anderl'in eline son üç saat içinde belki on fırsat geçmişti. İpi kesip hafifçe çekivermesi yeterli olacaktı. Jonathan onun için bir tehlike olmaktan çıkacaktı o zaman. Anderl bunu yapmamıştı, fakat bu onun hedef olmadığını da göstermezdi. Sonuçta dağın eteğine çok yakındılar. Geride kanıt kalacaktı. Kesilmiş bir iple kopmuş bir ip arasında da büyük bir fark vardı. Ayrıca herhalde şimdi otelden onları izliyorlardı. Bulundukları

yerden pek küçücük gözüken otelin terasından on iki göz teleskoplarla onlara dikilmişti.

Jonathan endişelenmesine gerek olmadığına karar verdi. Anderl harekete geçecekse bile bunu daha yukarılarda yapacaktı. Uzaklık yüzünden orada birer nokta gibi gözükeceklerdi. En güçlü teleskoplarla bile onları zorlukla seçebileceklerdi. Belki de Anderl onu bulutlar ve sis etraflarını sardığında öldürmeye kalkışacaktı. Orada bir ceset ve kesik ip aylarca ve hatta yıllarca bulunamazdı.

Anderl, "Neden kaşlarını çattın?" diye sordu.

Jonathan güldü.

"Aklıma tuhaf şeyler geldi. Düşmeyle ilgili şeyler."

"Ben düşmeyi aklıma bile getirmem. Bunun ne yararı olur ki? Düşeceksem, bu ben düşünmeden de olur. Her zaman tırmanmayı düşünürüm. İşte düşünülmesi gereken konu budur!" Bu basit felsefesini güçlendirmek ister gibi son çikolata parçasını ağzına attı.

Anderl'in yaptığı en uzun konuşmaydı bu. Genç adamın ancak dağa tırmanırken iyice canlandığı anlaşılıyordu.

Aşağıdaki çıkıntılı kayanın yukarısında önce Karl'ın eli sonra da kafası belirdi. Sonra Alman hemen aşağılarında ayakta durdu. Jean-Paul'e bağlı olan ipi toplamaya başladı. Sonunda Fransız da kayaya çıktı. Yüzü kızarmıştı ama gözleri zaferle parlıyordu.

Karl bağırdı.

"Seçtiğim yol hakkında şimdi ne düşünüyorsun, Doktor?"

"Buraya kadar olan kısmı iyi." Jonathan yukarıdan homurdanarak akan suları düşünüyordu.

"Öyle olacağını biliyordum!"

Jean-Paul matarasından kana kana su içti. Sonra da pitona, bir halkayla bağlanmış olan ipe yaslandı. "İkinizin yamacı koşarak tırmanmak niyetinde olduğunuzu bilmiyordum. Yaşımı düşünün ve bana acıyın." Ciddi olduğunu sanmalarından korkarak telaşla güldü.

Karl "Artık dinlenebilirsin" dedi. "Burada en az bir saat kalacağız."

"Bir saat mi?" Jean-Paul itiraz etti. "Burada bir saat bekleyecek miyiz?"

"Dinlenecek ve biraz kahvaltı edeceğiz. Oluktan tırmanmak için henüz erken."

Jonathan da Karl ile aynı fikirdeydi. Eiger'ı tırmanarak bir dağcı yuvarlanan taş ve buzlara hedef olacağını bilir, sabahın ilerlemiş saatlerinde bu bombardıman iyice sıklaşırdı. Buna katlanmaya da hiç gerek yoktu.

Karl, "Oluktan tırmanmaya başlamadan önce dağın bütün çöplerini atmasını bekleyeceğiz" diye açıkladı. "Bu arada manzaranın zevkini çıkaralım ve bir şeyler yiyelim."

Jonathan, Karl'ın sahte neşesinden onun da oluktan akan suların gürültüsünden etkilendiğini anladı, ama Alman'ın eleştiri ya da öğüt dinlemeyeceği belliydi.

Fakat Jonathan gene de "Bir hayli ıslanacağımız anlaşılıyor, Karl" dedi.

"Sabah duş almaya herhalde bir itirazın yok, Doktor."

"Yukarı tırmanabiliriz, fakat bu bizden çok şeyi de alıp götürür."

"Evet, dağcılık zor bir spordur."

"Ukala."

"Ne?"

"Hiç."

Jean-Paul tekrar su içti. Sonra plastik matarayı Karl'a uzattı, fakat Alman su içmek istemedi. Bidet, matarayı çantasına yerleştirdikten sonra yaylaya baktı.

"Çok güzel değil mi? Herhalde Anna şu anda teleskopla bizi seyrediyor."

Jonathan buna pek olasılık vermiyordu, fakat gene de "Herhalde" dedi.

Karl elini kaldırdı.

"Oluğu dörtlü olarak çıkacağız. Ben önden gideceğim. Anderl de en arkadan gelecek."

Anderl güldü. "Kışı beklememizi ister misin?"

Ayı Ben, penceresinin altında verandada meraklıların heyecanlı heyecanlı konuştuklarını duyuyordu.

Sonra Teksaslı olduğu anlaşılan biri herkesin şikayetini özetledi.

"Tanrım! Şu işe bak. Onların kayanın üstünde oturmalarını seyretmek için bütün biletlerimi harcadım. Zamanım dolar dolmaz da harekete geçtiler. Hey, Floyd. O teleskop için kaç dolar vermiş olduk?"

Ben odasından fırladı. Biraz sonra otelden çıkmış kırda ilerliyordu. Kendine otelden ve Eiger Kuşları'ndan uzakta bir yer seçti. Teleskobunu on dakikada kurdu. Daha baştan beri Karl'ın seçtiği o oluk Ben'i endişelendiriyordu. Alman'ın çizdiği yolun ayrıntıları arasında onu en çok korkutan buydu. Ayı Ben teleskopla oluğun dibine baktı. Sonra yukarıya doğru çıktı. Oluğun aşağıdaki ucundan fışkıran sulardan durumu anlamıştı. Herhalde erimiş sulardan oluşan bir nehir akıyordu oluğun içinden. Ben, dağcıların onları aşağıya iten sularla boğuşarak yukarı tırmanmak zorunda olduklarını biliyordu. O arada bu doğal bacadan takırdayarak düşen kayalar da ayrı bir tehlike yaratacaklardı. Ben, en aşağıdaki dağcıyı bulduğu sırada avuçları da terden yapış yapış olmuştu.

"Sarı ceket... Bu Anderl... Buradan ip incecik görünüyor. Ve Anderl'in yukarısında beyaz ceket: Jean-Paul. Onun yukarısında uçuk mavi parkasıyla Jonathan."

Karl bir kayanın arkasında kaldığı için gözükmüyordu. Grup biçimsizce ve ağır ağır tırmanıyordu. Ben kendi kendine, akan sular ve buz parçaları korkunç olmalı, dedi. *"Neden o yoldan vazgeçmiyorlar?"* Sonra gruptakilerin geri dönemeyeceklerini anladı. O oluğa girmişlerdi. Akan suların vücutlarını ağırlaştırmasına karşın yollarına devam etmek zorundaydılar. Hafifçe duraladıkları an, suların da onları aşağıya sürükleme tehlikesi artacaktı.

Hiç olmazsa ağır ağır yukarı çıkıyorlardı. Bu da bir şeydi. Gruptakiler tek tek tırmanıyorlardı. Diğerleri o sırada savunmasız durumda olan adamı korumak için kayalara mümkün olduğu kadar sıkıca tutunmaya çalışıyorlardı. Ben, Karl'ı göremediğini düşündü. Belki de sağlam bir yer bulmuştur, dedi.

Birdenbire dağın yüzeyindeki o renkli noktacıklar durakladılar. Artık hareket etmiyorlardı. Tecrübeleri Ben'e bir şey olduğunu fısıldadı.

Ayı Ben, dağın yamacını iyi göremediği için kendi kendine küfretti. Teleskobu sabırsızlıkla hafifçe oynattı ve görüntüyü büsbütün kaybetti. Öfkeyle homurdandı. Teleskobu ayarladı. Anderl'in yukarısında ip gevşemişti. Buradan beyaz ceketli biri, yani Bidet tepesi üstü sarkıyordu. Yuvarlanmıştı. Onun yukarısındaki ip gergindi ve mavi parkaya doğru

çıkıyordu. Jonathan'a doğru. Jonathan kayanın üzerinde kol ve bacaklarını açmış duruyordu. Bundan da sarsıntıyla dengesini kaybettiği, şimdi hem kendi ağırlığını hem de Bidet'ninkileri elleriyle dengelediği anlaşılıyordu.

Ben, "Karl denilen herif nerede?" diye haykırdı. "Allah belasını versin!"

Jonathan dişlerini sıkarak bütün dikkatini yukarıdaki çatlağı kavrayan parmaklarına verdi. Solundan akan suların gürültüsü insanı sağır edecek gibiydi. Ayrıca ince bir dere durmadan kolundan içeriye akıyor, koltuk altlarını ve göğsünü dondurup uyuşturuyordu. Jonathan bağırarak boş yere nefes tüketmiyordu. Anderl'in aşağıda elinden gelen herşeyi yapacağını biliyordu. Yukarıda olan göremediği Karl'ın piton çakacak bir çatlak bulduğunu umuyordu. Belki de Alman şu anda onları sıkıca tutuyordu. Beline bağlı olan ipin ucundan sarkan Jean-Paul'ün ağırlığı Jonathan'ın soluğunun kesilmesine neden oluyordu. Bu durumda ne kadar dayanabileceğini de bilmiyordu. Bir ara omuzunun üzerinden çabucak bir göz attı. Anderl, uğuldayan suların içinden savunmasızca Bidet'ye doğru çıkıyordu. Fransız, Jonathan'ın kulağının dibinden vızıldayarak geçen kaya parçası omuzuna çarptığı ve onu devirdiği andan beri hiç kımıldamamıştı. Jean-Paul selin ortasında baş aşağı yatıyordu. Jonathan bir an, "dağa tırmanırken sularda boğularak ölmek çok gülünç olur" diye düşündü.

Artık elleri sızlamıyordu. Parmakları uyuşmuştu. Jonathan çatlağı sıkıca tutup tutmadığını bile bilemiyordu. Bu nedenle parmaklarını sıktı sıktı ve sonunda kol kasları zonklamaya başladı. *"Su ya da kayalar Anderl'i devirdiği taktirde ikisini birden asla tutamam! Şu Allanın belası Karl ne yapıyor?"*

Sonra birdenbire Jonathan'ın beline bağlı ip gevşedi. Baskının yerini gitgide artan bir acı aldı. Anderl, Jean-Paul'e erişmişti. Oluğa yanlamasına sıkışarak Bidet'yi kucağına almış ve Jonathan'ın kendisini toplamasını sağlamak için ipi gevşetmişti.

Jonathan kolları yorgunluktan titremeye başlayıncaya kadar yukarıya tırmandı. Ona sonsuz kadar uzun gelen saniyelerden sonra ayağını sokabilecek bir girinti buldu. Ve ağırlığını ellerine vermekten kurtuldu. Elleri çizilmişti, fakat yaralar derin değildi. Akan buz gibi su onların zonklamasını engelliyordu. Jonathan mümkün olduğu kadar çabuk, ipi biraz boşalttı. Yukarı tırmandı ve bir kayanın arkasında Karl'ı buldu.

"Bana yardım et."

"Ne oldu?" Karl bir girinti bulmuştu. Aşağıdaki dağcıların tırmanmaları için bütün vücudunu germişti. Olanlardan hiç haberi yoktu.

Jonathan "Çek!" diye haykırdı. İki adam Bidet'yi oluğa sıkışmış olan Anderl'den uzaklaştırarak olanca güçleriyle yukarı çektiler. Tam zamanında davranmışlardı. Bidet'nin ağırlığı yüzünden Avusturyalının güçlü bacakları titremeye başlamıştı.

Anderl, Jean-Paul'ün hareketsiz vücudunun yanından geçerek biraz önce Jonathan'ın durduğu yere tırmandı. Bidet artık güvendeydi. Jonathan da, Karl da aşağıda neler olduğunu göremiyorlardı, fakat Anderl daha sonra onlara ayılarak kendisini tepe üstü buz gibi suda bulduğunda Fransızın yüzünde pek komik, şaşkın bir ifade belirdiğini anlattı. Aslında düşen kaya Jean-Paul'e bir zarar vermemişti, fakat adam yuvarlandığı sırada başını yamaca şiddetle vurmuştu Fransız bütün dağcıların yaptığı gibi baş dönmesine aldırmayarak yukarıya tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra dördü de Karl'ın küçük fakat güvenli girintisine sığınmışlardı.

Dördüncü ceket de kayanın arkasında kaybolurken Ben de teleskoptan başını kaldırdı ve on dakikadan beri ilk defa uzun, rahat bir nefes aldı. Etrafına bakındı. Yüksek otlara giderek kustu.

Biraz geride endişeli ve aciz tavırlarla duran iki genç dağcı hemen arkalarını döndüler. Utançla birbirlerine güldüler.

Karl teşhisini koydu.

"Islandık ve üşüdük, fakat durumumuz iyi. İşin en zor tarafı da geride kaldı. O kadar sıkılmana gerek yok, Doktor."

Jonathan kesin bir tavırla, "Artık o oluktan yukarı çıkamayız" dedi.

"Neyse ki buna gerek yok."

"Geri gidilecekse..."

"Sende Maginot kafası var, Doktor. Gerilemeyeceğiz. Sadece yolumuzu biraz değiştireceğiz."

Jonathan Karl'ın cesurluk taslamasına yakıcı bir öfke duydu, fakat bir şey söylemeyerek yanındaki çıkıntıda oturan ve titreyen Anderl'e döndü.

"Teşekkür ederim, Anderl. Çok iyiydin."

Anderl başını salladı. Bencilce değil de, davranışının doğru ve kesin olduğunu belirtmek için. Kendisi davranışını düşünmüş ve yaptıklarını beğenmişti. Avusturyalı sonra başını kaldırarak Karl'a baktı.

"Başımızın dertte olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Bunu ipin gerginliğinden de anlamadın mı?"

"Hayır."

"İşte bu hiç de iyi değil." Anderl'in bu basit değerlerdirmesi Karl'ı fena sarstı. Avusturyalı kendisine çatsaydı bu kadar üzülmezdi.

Jonathan, Anderl'in soğukkanlılığına imrendi. Orada kayanın çıkıntısında oturuyor, sakin sakin uçuruma bakıyordu. Jonathan onun kadar sakin değildi. İyice ıslanmıştı ve üşüyor, titreyip duruyordu. O ani heyecan yüzünden midesi hâlâ bulanıyordu.

Jonathan'ın yanında oturan Bidet usul usul başının yanındaki şişeye dokunuyordu. Sonra birden bir kahkaha attı.

"Ne garip değil mi? Kayaya çarptıktan sonra olanları hiç hatırlamıyorum. Heyecanlı bir olaydı sanırım. Ne yazık ki bütün olay boyunca baygındım."

Karl, "İşte böyle davranılmalı" dedi. Jean-Paul ile Jonathan'ın tutumları arasındaki farkı belirtmek için ilk kelimenin üzerine basmıştı. "Şimdi burada bir dakika dinlenecek ve kendimizi toplayacağız. Ondan sonra tekrar tırmanmaya başlayacağız. Yolu inceledim. Bundan sonraki dört yüz metre çocuk oyuncağı!"

Ben'in vücudunun her hücresi yorulmuştu, sızlıyordu. Uzaktan dağcılara yardıma çalışırken gerilen sinirleri yüzünden bitkin düşmüştü, yorgunluktan gözleri yanıyordu. Endişeli yüzünün çizgileri derinleşmiş, kasları kabarmıştı. Şimdi Karl'a karşı istemeye istemeye hayranlık duyuyordu. Alman oluktan geride kaldıktan sonra gruptakileri hızla, düzgünce yukarılara çıkarmıştı. Eigerwand İstasyonu'nun pencerelerinin yanından, kar ve buz dolu bir yardan geçmişlerdi. Sonunda Birinci ve İkinci Buz Tarlalarını birbirinden ayıran sütuna benzer kayaya erişmişlerdi. O sütunun tepesine ancak iki saat çaresizce uğraştıktan sonra çıkabilmişlerdi. Karl başarısız iki girişimden sonra sırt çantasını çıkarmış ve sütuna bir akrobat

gibi tırmanmıştı. Bunun tepesine eriştiğinde otelin verandasındakiler genç adamı alkışlamışlardı. Diğer dağcılar Karl yukarıdan yardım ettiği için sütunun tepesine daha kolaylıkla çıkmışlardı.

Akşam üzeri, her zaman olduğu gibi Eiger'ın etrafını bulutlar sardı. Dağcıları iki saat bütün gözlerden gizledi. Ben, o sürede sıkışan kaslarını gevşetmeye çalıştı. Israrcı gazetecilere de homurtu ve küfürlerle karşılık verdi. O saatlerde dağcıları seyretmek için para vermiş olan Eiger Kuşları acı acı şikayet ettiler, fakat Otel müdüriyeti alınan paranın geri verilemeyeceğini hatırlattı. Beklenmedik bir alçakgönüllülükle "Tanrı'nın işlerine karışamayız" dedi.

Ekip günün geri kalan saatlerinden mümkün olduğunca yararlanabilmek için siste yukarı tırmandı. İkinci ve Üçüncü Buz Tarlası'nı aşan donmuş yardan geçti. Bulutlar dağıldığı zaman Ben grubun Ütü'nün solunda ve Ölüm Kampı'nın aşağısında güvenli, fakat rahatsız bir yerde mola verdiklerini gördü. Artık o gün için tırmanışın sona erdiğini düşünerek, kendisini dağcılara bağlayan görünmez ipi kesmeye karar verdi. İlk günkü çalışmalardan memnundu. Grup yamacın yarısından fazlasını aşmıştı. Üstelik kimsenin izlemediği bir yoldan çıkmışlardı. Bundan sonra klasik yolu izleyeceklerdi. Ben de artık onların başarılı olacaklarına inanıyordu. Tabii havanın bozmaması koşuluyla.

Teleskobunu kapatarak ilerledi. Verandadan ağır ağır geçti. Hem bitkin haldeydi hem de midesi asit çıkardığı için biraz rahatsızdı. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti, fakat altı Alman birası içerek gücünü korumaya çalışmıştı. Ayı Ben teleskopların başındaki Eiger Kuşları'na bakmadı bile. Kuşlar da artık dağcılarla pek ilgilenmiyorlardı. Onların bugün başka tehlikeleri göze almayacakları, seyircileri heyecanlandırmayacakları anlaşılıyordu.

Aşırı makyajlı yaşlı bir kadın jigolosuna, "Ne harika değil mi?" dedi. İtalyan genç de onun elini usulca sıktı. Kadın heyecanla ekledi.

"Şu küçük küçük bulutlar. Günün son ışığında pespembe ve yaldızlı gibi duruyorlar. Çok çok güzeller."

Ben, başını kaldırdı ve donmuş gibi kalakaldı. Güneyden dalga dalga beyaz bulutlar yaklaşıyordu. Birfoehn başlamıştı.

Ben kolay çalışmayan İsviçre telefonuna saldırdı. Almanca bilmediği için bir hayli uğraştıktan sonra meteoroloji istasyonuyla konuşabildi. Foehn,

Bern Oberland'ına doğru birdenbire gelmişti. Gece de devam edecekti. Eiger'ın yamacında şiddetli fırtınalar çıkacak ve o tuhaf, basınçlı hava buz ve karların çoğunu eritecekti, fakat uzmanlar "Kuzeyden yüksek cephe sistemi yaklaşıyor" diye Ben'i teselliye çalıştılar. "Öğleye doğru foehn'i sürükleyip götürecek, fakat ısı rekor derecede düşecek."

Ben telefonu kapayarak boş gözlerle telefon kulübesinin duvarındaki yazılara baktı.

Bir fırtına ve erime. Sonra rekor derecede soğuk. Bütün yüzey buzla kaplanacaktı. Grubun yukarıya tırmanması olanaksızlaşacaktı. Aşağıya inmeleri ise çok zorlaşacaktı. Hinterstoisser Geçidi buz tuttuğu taktirde bu da mümkün olmayacaktı. Ben, o tehlikeli yerde geceyi geçiren dağcılar Eiger Havası'nın onlara nasıl bir oyun oynadığını biliyorlar mı acaba, diye düşündü.

Hafifçe çıkıntılı iki kaya geceyi geçirmek için pek uygun değildi, fakat günün son yarım saatinde tırmanışı sürdürmeyi istememişlerdi. Gece bastırdığı sırada hâlâ sığınacak bir yer arıyor olabilirlerdi. Grup üyeleri ipteki sıralarına göre seçilen yere adeta tünediler. Karl ile Jonathan daha yukarıdaki çıkıntının üzerindeydiler. Anderl ile Jean-Paul ise daha aşağıdaki, biraz genişçe kayada. Kendilerini mümkün olduğunca korumaya çalışıyorlardı. Seçtikleri kayalara yerleştikleri sırada ilk cüretli yıldızlar kararmaya başlayan gökyüzünde belirdi. Karanlık çabucak bastırdı. Şimdi gökyüzünde parlak, soğuk ve kayıtsız yıldızlar ışıldıyordu. Dört dağcı güneydoğudan foehn'in yaklaştığından habersizdi.

Jean-Paul ile arasındaki yere portatif bir ispirto ocağı koymuş olan Anderl çay yaptı, fakat suyun kaynamasını bekleyemediği için çay biraz ılık oldu. Fincanları birbirlerine verecek kadar yakındılar. Çaylarını sessiz bir zevkle içtiler. Her biri birkaç lokma yiyecek yutmaya çalıştı. Ağızları iyice kuruduğu için yiyecekleri pek tatsız buldular. Susuzluklarını gideren, biraz ısınmalarını sağlayan gene çay oldu. Ocak bir saat kadar yandı. Zaman zaman çaydanlığın yerine et suyu dolu bir kabı geçiriyorlardı.

Jonathan zorlukla kaz tüyü dolu uyku tulumuna süzüldü. Kaslarını gevşemeye zorladığında dişlerinin birbirine vurmasının durduğunu fark etmişti. Oluktaki soğuk su yüzünden sırılsıklam olmuşlardı. Tırmanış sırasında bu yüzden zaman zaman titremiş, bu nedenle boşuna enerji tüketmiş, sinirleri de bozulmuştu. Çıkıntılı kaya o kadar dardı ki, yamaca

kendisini zorlamadan tutunabilmek için hemen hemen dimdik oturuyordu. Askısını iki ayrı iple pitonlara bağlamıştı. Uyukladığı sırada Karl'ın ipini kesmesi olasılığını düşünerek bu önlemi almıştı, fakat aslında oldukça güvende olduğunu düşünüyordu. Aşağıdaki adamlar ona kolayca erişemezlerdi. Jonathan onların tam tepesindeydi. Karl onu yuvarladığı ya da ipini kestiği taktirde Jonathan diğer iki dağcıyı da birlikte sürükleyecekti. Adam Almanın dağın yamacında yalnız kalmayı isteyeceğini sanmıyordu.

Jonathan kendi güveninden sonra en çok Jean-Paul için endişeleniyordu. Fransız rahat etmek için fazla bir hazırlık yapmamıştı. Şimdi de pitona bağlı gergin ipe dayanmış, kapkaranlık yaylaya bakıyordu. Kendisine uzatılan çay dolu fincanları da sessizce alıyordu. Jonathan ciddi bir sorun olduğundan emindi.

Bir dağda iki adamı birbirine bağlayan naylon ip yalnızca bir korunma aracı değildir. O iki dağcının duygularını, durumlarını ileten bir sinir gibidir aynı zamanda. Jonathan, kendisinden yukarıda olan Karl'ın enerji ve çaresiz azmini sezmişti bütün gün. Aşağısında olan Jean-Paul'ün tedirgin, düzensiz hareket ettiğini de sezmişti. Fransız bazen delice bir güçle tırmanıyor, bazen de şaşkın şaşkın duraklıyordu.

Hem gece olduğu hem de hareket etmedikleri için soğuğu daha fazla hissetmeye başladılar. Anderl, Jean-Paul'ü sarsarak onu dalgınlığından kurtarmaya çalıştı. Fransızın uyku tulumuna girmesine yardım etti. Jonathan, Avusturyalı'nın bu ilgisinden, onun da ip yoluyla Jean-Paul'de bir tuhaflık olduğunu sezdiğini anladı.

Jonathan aşağıya bağırarak sessizliği bozdu.

"Nasıl gidiyor, Jean-Paul?"

Jean-Paul askısının içinde dönerek yukarı baktı. İyimser gülümsüyordu. Burnundan ve kulaklarından kan akıyordu. Gözbebekleri küçülmüştü. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdiği belliydi.

"Kendimi harika hissediyorum, Jonathan! Ama durum tuhaf değil mi? Kaya bana çarptıktan sonra olanları hatırlamıyorum. Olay herhalde çok ilginçti. Ne yazık ki o sırada baygındım."

Jonathan ile Karl bakıştılar. Alman tam bir şey söyleyeceği sırada Anderl bağırdı.

"Bakın, bakın! Yıldızlara bakın!"

Yıldızlarla onların arasında tül gibi bulutlar uçuşuyordu. Bazen yıldızların ışıltısını gizliyorlardı. Sonra birdenbire bütün yıldızlar kayboldu.

Hiç rüzgar olmaması bu tuhaf sahneyi daha da korkunçlaştırdı. Ei-ger'ın çevresinde hava çok durgundu. Jonathan'ın bildiği kadarıyla ilk defa böyle bir şey oluyordu. Daha da kötüsü hava ısınıyordu.

Kimse konuşarak sessizliği bozmadı. Boğucu gece Jonathan'a Kuzey Çin Denizi'ndeki tayfunları hatırlattı.

Sonra bir dinamonun uğultusuna benzeyen hafif bir ses duyuldu. Ses gitgide yükseldi. Sanki bu kayanın derinliklerinden geliyordu. Etrafta ozonun o acımsı tatlı kokusu yayıldı ve Jonathan kendisinden altmış santim kadar ötedeki buz baltasının başına bakakaldı. Bunun etrafını yeşilimsi bir ışık sarmıştı. Işık titreyerek, sönükleşip parlayarak bir süre devam etti. Sonra çatırdayarak bir kavis çizdi ve kayanın içinde kayboldu.

Karl, bütün Almanlar gibi açıklama yapmaya meraklıydı. Tam "Fo-ehn!" dediği sırada kayaları sarsan gökgörültüsü sesini boğdu.

EİGER - 12 TEMMUZ

Ben, boğulmak üzere olan bir adam gibi soluk soluğa uyandı. Çığların uzaklardan gelen gümbürtüsü karmaşık uykusuyla gerçeğe benzemeyen parlak ışıklı lobi arasında bir köprü oluşturdu. Ayı Ben gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Yeri ve zamanı anlamaya çalışıyordu. Gecenin üçü olmuştu. Elbiseleri buruşmuş iki gazeteci koltuklarda uyuyorlardı. Ben'in sırtı ve kaba etleri terden koltuğun plastik yüzüne yapışmıştı. Ağır ağır kalktı. Lobi oldukça serindi.Ben düşlerinin etkisiyle terlemişti.

Ayı Ben gerinerek sırtının ağrısını geçirmeye çalıştı. Uzaklarda gök gürledi. Gürültüyü çığın gümbürtüsü daha da artırdı. Ben, lobide ilerleyerek kapıya gitti ve boş verandaya baktı. Yaylada artık yağmur yağmıyordu. Bütün fırtına Eigerwand'ın içbükey yüzünde toplanmıştı. Kuzeyden gelen soğuk hava yaklaşırken fırtına orada eski gücünü kaybediyordu. Şafakta hava iyice açacak, dağın yamacı görülecekti. Tabii orada görülecek bir şey kalmışsa.

Asansörün kapısı takırdayarak açıldı. Ben dönerek baktı. Anna ona doğru geliyordu. Kadın otuz saatten beri makyajını tazelememişti. Tavırları da yüzüne uyuyordu.

Ben'in çok yakınında durarak dışarı baktı. Adamı selamlamamıştı.

"Hava biraz açıyor galiba."

"Evet." Ben konuşmak istemiyordu.

"Jean-Paul'ün kaza geçirdiğini şimdi duydum."

"Şimdi mi duydun?"

Kadın, Ayı Ben'e doğru dönerek tuhaf, öfkeli bir heyecanla konuşmaya başladı.

"Evet, şimdi duydum. Beraber olduğum genç bir adamdan. Bu seni sarsıyor mu?" Acı duyarak titriyor ve kendi kendisini cezalandırmaya çalışıyordu.

Ben hâlâ boş gözlerle geceye bakıyordu.

"Kiminle yatarsan yat. Beni ilgilendirmiyor."

Kadın uzun kirpikli gözlerini yarı kapayarak yorgun yorgun içini çekti.

"Jean-Paul'ün yarası ağır mı?"

Ben farkına varmadan bir an durdu.

"Hayır."

Anna adamın kırışıklıklarla dolu iri yüzüne baktı.

"Yalan söylüyorsun tabii."

Dağdan daha hafif bir gökgürültüsü geldi. Ben ensesine vurarak döndü. Lobide ilerledi. Anna da onun peşinden gitti.

Ayı Ben, resepsiyondaki gece katibine kendisine iki şişe bira bulup bulamayacağını sordu. Adam uzun uzun özür diledi, fakat o saatte böyle şeyler yasaktı.

Anna atıldı.

"Odamda konyak var."

"Teşekkür ederim, istemem." Ben başını eğerek kadını süzdü. "Pekala, gidelim."

Anna asansörde, "Yalan uydurduğunu söylediğim zaman cevap vermedin" diye hatırlattı. "Bu, Jean-Paul'ün yuvarlanmasının önemli olduğu anlamına mı geliyor?"

O uzun nöbet yüzünden Ben'in bütün vücudu gitgide daha bitkinleşiyordu.

"Bilmiyorum" diye itiraf etti. "Jean-Paul yuvarlandıktan sonra tuhaf bir biçimde hareket etmeye başladı. Kemikleri kırılmış gibi değil! Fakat... acayip bir biçimde. Bana ona bir şey olmuş gibi geldi."

Anna odasının kapısını açarak önden girdi. Işıkları yaktı. Ben bir an kapıda durdu.

"Girin Bay Bowman. Ne var?" Kadın alayla güldü. "Ah, anlıyorum. Galiba sözünü ettiğim gençle karşılaşacağını sanıyordun." Bir kadehe bolca

konyak koyarak adama doğru gitti. "Hayır, Bay Bowman. Kocamla paylaştığım yatağa kimseyi almam."

"Sınırı en olmayacak yerlere çiziyorsun. Teşekkür ederim." Ben içkiyi başına dikti.

"Jean-Paul'ü seviyorum."

"Ah, tabii..."

"Ona fiziki bakımdan sadık olduğumu iddia etmedim. Kocamı sevdiğimi söyledim. Bazı kadınların kocalarının kapasitelerinin ötesinde ihtiyaçları vardır. Onlara acımak gerekir. Tıpkı alkoliklere acındığı gibi."

"Çok yorgunum."

"Seni baştan çıkarmaya çalıştığımı mı sanıyorsun."

"Ben de erkeğim. Başka bir koşul gerekmediği de anlaşılıyor."

Anna güldü. Sonra birdenbire ciddileşti.

"Sağ salim aşağıya inecekler değil mi?"

Konyak Ben'in vücudunu hemen etkiledi. Gevşememek için çabaladı.

"Bilmiyorum. Belki inerler... Belki de..." Kadehi masaya bıraktı. "Teşekkür ederim. Daha sonra görüşürüz." Kapıya doğru gitti.

Kadın Ben'in cümlesini büyük bir sakinlikle tamamladı.

"Belki de çoktan öldüler."

"Bu da mümkün."

Anna, Ben gittikten sonra tuvalet masasının başına geçti. Bir parfüm şişesinin kristal kapağıyla oynamaya başladı. En az kırk yaşındaydı.

Dört adam yüzeyine sokuldukları dağ kadar hareketsizdiler. Tıpkı yüzeyindeki donmuş kar ve kar suları yüzünden pırıldayan dağ gibi, buz tutmuş elbiseleri kaskatıydı. Şafak henüz sökmemişti, fakat doğuda hava aydınlanmaya başlıyordu. Jonathan su geçirmez kumaştan yapılmış pantolonunun üzerindeki ince buzları hayal meyal görebiliyordu. Saatlerden beri büzülmüş oturuyor ve boş gözlerle kucağına bakıyordu. Fırtına gözlerini açmasını engellemeyecek kadar hafiflediği andan itibaren böyle

bekliyordu. Fırtınadan sonraki o iliklerine işleyen soğuğa rağmen bir tek kaşını bile oynatmamıştı. Jonathan, doğanın güçleri karşısında küçük bir hedef oluşturmak için iyice büzülmüştü. Foehn başladığında bu durumu almıştı.

Herşey birdenbire olmuştu. Fırtınanın ne kadar sürdüğünü tahmin etmek de olanaksızdı. Dehşet ve karmaşadan oluşan sonsuz bir an yaşamışlardı sanki. Şiddetli yağmur ve dolu, onları kırbaçlayan, kayayla aralarına girerek aşağı yuvarlamaya çalışan bir rüzgar. Göz kamaştırıcı şimşekler ve karanlık. Kayaya tutunmanın verdiği acı ve uyuşukluk ve en önemlisi gürültü. Yakındaki gök gürültüsü, rüzgarın ısrarlı çığlıkları, iki yandan yuvarlanan çığların uğultusu.

Şimdi çevre sessizdi. Fırtına sona ermişti.

Birbirini izleyen bir sürü duygu Jonathan'ın kafasının boşalmasına neden olmuştu. Şimdi düşünceler ağır ağır, pek ilkel bir biçimde beliriyordu. Jonathan kendi kendine basit kelimelerle, pantolonuma bakıyorum, dedi. Üstlerinde buz parçaları var. Acı veren şeyi soğuk olarak yorumladı. Ve sonunda da hayretle, ama sevinmeden yaşadığına karar verdi.

Jonathan kolunu oynattı. Bir şıngırtı oldu. Bu hareket yüzünden kolunu kaplayan ince buz tabakası parçalanıp etrafa saçılmıştı. Jonathan yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Ayak parmaklarını botlarının tabanına sıkıca dayadı. Böylece koyulaşmış kanını el ve ayaklarına yayılmaya zorladı. Uyuşukluğun yerini bir karıncalanma, sonra da zonklama aldı, fakat bütün bunlar onun yaşadığını kanıtlıyordu. Ortalık hafifçe aydınlandığı için artık biraz ileride Karl'ın hiç kımıldamadan oturduğunu düşünmedi bile. Bütün dikkatini içindeki şeylerin yeniden hayat bulmalarına vermişti.

Aşağıdan bir ses geldi.

Jonathan boğuk boğuk, "Anderl?" dedi.

Avusturyalı ağır ağır kımıldadı. Üstünü kaplayan buzlar şıngırdayarak kırıldı. Uçurumdan aşağı düştüler.

"Gece fırtına vardı." Anderl'in sesi sert fakat gene de neşeliydi. "Herhalde bunu fark ettin."

Şafak sökerken rüzgar da çıktı: ısrarlı, kuru ve çok soğuk bir rüzgar. Anderl gözlerini kısarak bileğindeki altimetreye baktı. Kayıtsızca, "Kırk metre düşük" diye açıkladı. Jonathan başını salladı. Kırk metre düşük... Bu barometrik basıncın normalden iki derece yüksek olduğu anlamına

geliyordu. Güçlü bir soğuk merkezinin etkisindeydiler. Bunun ne kadar süreceği de belli değildi.

Jonathan, Anderl'in rafımsı yerde hiç kımıldamayan Jean-Paul'e bakmak için usul usul ilerlediğini gördü. Biraz sonra Avusturyalı çay yapmaya başladı. Portatif ocağı düşmemesi için Bidet'nin bacağına dayamıştı.

Jonathan etrafına bakındı. Foehn'in sıcaklığı yüzünden yüzeydeki karlar erimiş, fakat sonra soğuk cephenin etkisiyle yeniden donmuşlardı. Karın üstünde şimdi iki buçuk santim kalınlığında buzdan bir tabaka vardı. Çok kaygandı ve bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar sağlam da değildi. Akan sular da donarak kayaların üzerinde bir tabaka oluşturmuşlardı. Artık kayalara tutunmak olanaksızdı. Buz tabakası özel pitonları tutmayacak kadar inceydi. Jonathan hava giderek aydınlanırken yamacın durumunu inceledi. Koşulların hepsi kötü, yani tehlike de kesindi.

Karl kımıldandı. Uyumamıştı. Jonathan ve Anderl gibi o da yarı baygın halde oturmuştu. Kendini toplayarak bağlı olduğu pitonları ustalıkla ve dikkatle kontrol etti. Kan dolaşımını hızlandırmak için beden hareketleri yaptı. Sonra çantasından yiyecek çıkardı: donmuş et ve çikolata. Bütün bu sürede hiç konuşmadı. Gece olanlar nedeniyle çok sarsıldığı ve burnunun kırıldığı anlaşılıyordu. Artık liderlik taslamıyordu.

Anderl kendisini yerinde tutan ipe dayanarak döndü ve Jonathan'a ılık çay dolu maşrapayı uzattı.

"Jean Paul..."

Jonathan çayı büyük bir açgözlülükle bir solukta içti.

"Ne olmuş ona?" Madeni maşrapayı Avusturyalı'ya geri verdi. Kabın dudaklarına yapışarak derisini sıyırdığı yeri yaladı.

"Ölmüş." Anderl fincanı doldurarak Karl'a uzattı. Sonra usulca ekledi. "Herhalde fırtına sırasında son nefesini verdi."

Karl, fincanı avuçlarının arasında tutarak buz tutmuş bir yığına benzeyen Bidet'ye baktı.

Jonathan emretti.

"İç o çayı!" Fakat Karl hareket etmedi. Burnundan kesik kesik nefes alıyordu. Verdiği nefesle çaydan yükselen buharlar birbirine karışıyordu.

Sonra Karl anormal denilecek kadar yüksek ve tekdüze bir sesle, "Onun öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu.

Anderl küçük çaydanlığa buz parçacıklarını doldururken "Baktım" dedi.

"Ve ölmüş olduğunu gördün! Sonra da kalkıp çay yapmaya başladın!"

Anderl omuzunu silkti. İşinden başını kaldırıp Karl'a bakma zahmetine katlanmadı bile.

Jonathan tekrarladı.

"İç o çayı. Ya da bana ver. Soğumadan ben içeyim."

Karl ona tiksintiyle baktı, fakat çayı içti.

Anderl, "Jean Paul beyin sarsıntısı geçirmişti" diye açıkladı. "O fırtınaya dayanamadı. İçteki insan dıştaki insanın ölmesini engelleyemedi." Ondan sonraki saati soğukla savaşmak için beden hareketleri yaparak, zorla birkaç lokma yiyecek yutarak, sonsuz susuzluklarını gidermek için çay ve et suyu içerek geçirdiler. Susuzluklarını gidermeleri olanaksızdı, fakat sonunda harekete geçme zamanı geldi. Anderl de erittiği son buzların suyunu içti. Çaydanlıkla portatif ocağı çantasına yerleştirdi.

Jonathan planını açıkladığında, Karl lider değişikliğine karşı çıkmadı, karar verme isteğini kaybetmişti. Sık sık dikkati dağılıyor, gözleri aşağıdaki ölüye doğru kayıyordu. Onun dağ deneyimleri arasında ölüm yoktu.

Jonathan durumu birkaç sözle özetledi. Hem kayalar hem de karın üzerinde bir buz tabakası vardı. Yukarı tırmanmaları olanaksızdı. Bu müthiş soğuk günlerce, hatta haftalarca sürebilirdi. Oldukları yerde bekleyemezlerdi. Geri dönmeleri gerekiyordu.

Karl'ın oluğundan inemezlerdi. Herhalde orası da buz tutmuştu. Jonathan Eigerwand İstasyonu'nun yukarısındaki bir noktaya inmelerini önerdi. Oradaki çıkıntıya rağmen belki iple aşağıya inebilirlerdi. Aşağıda bekleyen ve onları izleyen Ben amaçlarını anlar ve yardımcılarla o noktaya gelirdi.

Jonathan konuşurken Anderl'in yüzündeki ifadeden genç adamın bu inişe pek inanmadığını anladı, fakat Avusturyalı itiraz da etmedi. Çünkü hiç olmazsa moralleri için harekete geçmeleri gerektiğini biliyordu. Burada kalıp donarak ölme tehlikesini göze alamazlardı. Sedlmayer ve Mehringer de yıllar önce biraz yukarıda donarak ölmüşlerdi.

Jonathan ip sorununu da düzene soktu. Kendisi önden inecek, donmuş karda geniş basamaklar oyacaktı. Karl onun peşinden gelecekti. İkinci bir iple Jean-Paul'ün ağırlığını taşımasına gerek kalmadan Jonathan'a yardım edecekti. En güçlüleri olan Anderl arkadan inecekti. Avusturyalı her zaman

basacak ve dayanacak sağlam bir yer arayacaktı. Çünkü bir kayma yüzünden iki dağcıyla ölünün ağırlığını taşımak zorunda kalabilirdi.

Jean-Paul'ü de birlikte götürmeleri nedeniyle iniş daha tehlikeli olacaktı, fakat kimse Fransız'ı geride bırakmayı düşünmedi. Ölüyü birlikte getirmek bir dağcılık geleneğiydi. Ayrıca kimse yamaçta korkunç bir anı bırakarak Eiger Kuşları'nı sevindirmek istemiyordu, bu akbabalar bir kurtarma ekibi cesedi indirinceye kadar haftalarca, hatta aylarca teleskopla dağa bakacak ve zevkle titreyeceklerdi.

Jean-Paul'ü bir kızak görevi yapacak olan uyku tulumuna sokarak bağlarlarken Karl da isteksizce doruğa çıkmalarını engelleyen şanssızlıktan yakındı. Anderl geri dönüleceği için üzülmüyordu. Bu koşullarda aşağıya inmek de tırmanmak kadar tehlikeliydi. Avusturyalı için de önemli olan dağla savaşmaktı.

İki genç adamın hazırlık yapmalarını seyreden Jonathan, onaylama hedefi kimse ondan korkmasına gerek olmadığını anladı. Aşağıya sağ salim inebilmek için canla başla işbirliği yapmak zorundaydılar. Ustalıklarını ve güçlerini birleştireceklerdi. Bu sorun yere inebildikleri takdirde orada halledilecekti.

İnişleri çok ağır oldu. Karın yüzeyindeki buz tabakasına kramponlar batmıyordu, fakat sonra birdenbire insanın ayağı yumuşak kara saplanıveriyordu. Tabii böyle anlarda da denge bozuluyordu. Jonathan çok geniş basamaklar oyabilmek için kenardan iyice eğilip sarkmak zorunda kalıyordu.

Bu iş zordu ve insanın büyük enerji harcamasına da neden oluyordu. Jonathan tek başına iniyordu. Daha yukarıda olan Karl onun ipini tutuyordu. Anderl de Alman'ınkini. Geniş basamağa Jean-Paul'ün cesedini ağır ağır indiriyorlardı. Bu kaydığı an hepsini birden uçuruma sürüklemesi işten bile değildi.

Üç saatte ancak iki yüz elli metre inebildiler.

Jonathan yorgunluktan kesik kesik soluyor, soğuk hava ciğerlerini sanki kavuruyordu. Jean-Paul'ün cesedini almak ve diğerlerini beklemek için durduğunda bir işkencenin yerini bir diğeri alıyordu. Her duruşunda buz gibi rüzgar ona adeta saldırıyor, terini dondurarak titremesine neden oluyordu. Jonathan soğuk ve yorgunluktan ağlıyor, gözyaşları çıkmış sakalına takılarak donuyordu.

Eigerwand İstasyonu'nun yukarısındaki tepeler öyle uzaktı ki, onlara bakmak insanın bütün cesaretini kırıyordu. Bu yüzden Jonathan dikkatini yapabileceği şeylere veriyordu. Baltası. Oyduğu bir basamak.

Fazla ilerleyemiyorlardı artık. Dinlenmeleri şarttı.

Jonathan, vücudunu kandırarak onu harekete zorluyordu. "*Bir basamak daha, ondan sonra dinlenebilirsin. Tamam. Tamam. Bir basamak daha.*'

Jonathan eğilirken sivri buzlar su geçirmez kumaştan yapılmış pantolonunu deliyordu. Bunun içindeki kayak pantolonunu da. Buzların uçları adamın etine batıyordu, fakat soğuk can acısını hafifletiyordu. "*Bir basamak daha. Ondan sonra dinleneceksin.*"

Ben şafak sökerken yayladaydı. Teleskopla dağın yamacını tarıyordu. Kurtarma işi için gönüllü olarak başvuran genç dağcılar onun çevresindeydiler. Hepsinin de yüz hatları endişeyle gerilmişti. Hiçbiri şimdiye kadar bu mevsimde havanın böylesine soğuduğunu görmemişti. Aralarında alçak sesle yüzeydeki durum hakkında konuşuyorlardı.

Ben psikolojik açıdan kendisini yamaçta hiçbir şey bulmamaya alıştırmıştı. Sakin sakin otele dönecek ve tırmanışı organize eden dağcılık kulüplerine telgraflar çekecekti. Sonra da odasına kapanarak, belki de günlerce havanın yumuşamasını bekleyecekti. Cesetlerin indirilmesi için bir ekip oluşturacaktı, fakat bu felaketin acısını birinden çıkarmak için de kendi kendisine söz vermişti. Birini yumruklayacaktı. Bir muhabiri. Daha da iyisi bir Eiger Kuşu'nu.

Yamaçta hiçbir hareket yoktu!

Otelin verandasında Eiger Kuşları teleskopların arkasında sıraya girmişlerdi bile, ısınmak için ayaklarını yere vuruyor, koşuşan garsonların getirdikleri buharları tüten kahveleri içiyorlardı.

Yunanlı tüccarla Amerikalı karısı göründüler. Kendilerine yol açan kalabalığın arasından iki tarafa selamlar vererek geçtiler. Başsavcı rolündeydiler. Diğerleri de, "Bu durum özellikle sizi çok üzmüş olmalı" diye mırıldandılar. Bütün gece çadırlarında iki portatif gaz sobası yakılmıştı, fakat karı koca gene de kahvaltı sofrasından kalkarak sırayla

özel teleskoplarına gittikleri zaman soğuk rüzgara katlanmak zorunda kaldılar.

Ben yaylada durmuş, genç dağcılardan birinin eline tutuşturduğu teneke kaptan kahve içiyordu. Verandadan bir mırıltı, sonra da neşeli çığlıklar yükseldi. Biri bir hareket görmüştü.

Ben kabı otların üzerine atarak hemen teleskoba eğildi. Şimdi yamaçtaki üç dağcıyı görüyordu. Ağır ağır iniyorlardı. Üç kişi... ve bir şey daha. Bohçaya benzer bir şey. Dağcılar karların arasından çıktıkları zaman Ayı Ben de parkalarının renklerini seçebildi. Mavili, yani Jonathan baştaydı. Ağır ağır iniyor, zaman ve enerji harcamasına neden olan basamaklar oyuyordu. Bir süre sonra kırmızı parkalı Karl, yeşilimsi gri bohçaya benzeyen şeyi aşağıya sarkıttı. Sonra Alman oldukça hızlı hareket ederek Jonathan'ın yanına indi. En sonraki sarı ceketli Anderl daha ağır ağır hareket etti. Orta yere kadar inerek orada sağlamca durdu. Anderl'in yukarısında başka kimse yoktu.

O bohça gibi şey, Jean-Paul Bidet olmalıydı. Fransız ya yaralıydı... ya da ölü.

Ben, herşeyi eriten foehn ve dondurucu soğuktan sonra yüzeyin ne halde olduğunu tahmin edebiliyordu. Her an bir buz tabakası insanın ayağını altından hafifçe kayabilirdi.

Ben yirmi dakika teleskobun başından ayrılmadı. Bütün kasları gerilmişti, bir şeyler yapabilmek için çırpınıyordu, fakat dağcıların amaçlarını da anlayamıyordu. Sonunda kendisini zorlayarak doğruldu. Tahminlerde bulunarak, umutlara kapılarak kendi kendisine işkence etmeyecekti artık. Grup çok ağır hareket ediyordu. Ben ancak saatler sonra onların aşağıya inme planlarını kavrayabilirdi. Odasında beklemeye karar verdi. Hiç olmazsa böylece nasıl korktuğunu kimse görmeyecekti.

"Günaydın! Teleskobunuzu kullanacak mısınız?"

Ben döndü. Aktör karşısında durmuş, ona çocukça bir tavırla gülümsüyordu. Yüzünü iyice boyamış olan artist karısı da yanındaydı. Kadın boynundaki kırışıklıkların belli olmaması için parlak renkli bir eşarp takmıştı. Kendisini daha uzun boylu ve ince gösterecek biçimde hazırlanmış olan şık gri elbisesinin içinde titriyordu.

Aktör o ahenkli sesiyle, "Bizimki hiçbir şey görmeden eve gitmeyi istemiyor" diye açıkladı. "Ama tabii onun diğer insanlarla birlikte sıraya

girmesini de bekleyemeyiz. Bunu herhalde anlıyorsunuz."

Ben kulaklarına inanamıyormuş gibi sordu.

"Yani benim teleskobumu mu kullanmayı düşünüyorsunuz?"

Kadın atıldı.

"Ona parasını vereceğimizi söyle, hayatım." Sonra o güzel gözleriyle genç dağcılara baktı.

Aktör gülümsedi ve en tatlı sesiyle "Parasını tabii vereceğiz" dedi.

Daha sonra gazetelerde çıkan haberlerin tersine Ben adamı tokatlamadı.

Elini kaldırırken aktör şaşılacak bir çeviklikle geriledi, fakat o sırada dengesini kaybederek donmuş zemine sırt üstü devrildi. Karısı hemen haykırarak onun üzerine kapandı. Kocasını başka zalimliklere karşı koruyacaktı. Ben kadını saçlarından yakalayarak başını kaldırdı. Karı kocanın üzerine eğilerek alçak sesle "Odama gidiyorum" diye açıkladı. "Bu teleskobu burada bırakacağım. Siz kan emici vampirler, ona dokunmayacaksınız! Yoksa o teleskobu çıkarmak için uzun bir ameliyat olmak zorunda kalırsınız."

Ben uzaklaşırken genç dağcılar güldü. Artist ise öfkeyle küfretti. Sözlerinden cinsel sapıklıkla ilgili pek çok şey bildiği anlaşılıyordu.

Ben verandadan sıçrarcasına yürüyerek hızla geçti. Çarptığı Eiger Kuşları'nın şaşırıp sersemlemeleri de ona kinci bir zevk verdi. Boş bara giderek üç şişe bira ve sandviç istedi. Bunların getirilmesini beklerken, Anna kalabalıktan sıyrılarak ona yaklaştı. Ben kadınla konuşmak istemiyordu, fakat barmen de çok yavaştı.

Kadın ona yaklaşırken, "Jean-Paul iyi mi?" diye sordu.

"Hayır, değil!" Ben barmenin getirdiği bira ve sandviçleri kaptı. Hemen odasına çıktı.

Yatağının kenarına ilişerek sıkıntıyla sandviçini yedi, içkisini içti. Sonra yatağa uzanarak ellerini ensesinde kenetledi, gözlerini tavana dikti. Daha sonra da kalkarak odada dolaşmaya başladı. Her seferinde bir an pencerenin önünde duruyordu. Tekrar uzandı. Bir süre sonra yine kalktı. İki saat ağır ağır geçti ve Ben dinlenemeyeceğini anladı.

Yayladaki teleskobun başına tekrar geçtiğinde dağcıların İstasyon'un yukarısındaki tepelere doğru gittiklerinden hemen hemen emin oldu. Grup buz alanını pencerenin yukarısındaki çıkıntılı kısımdan ayıran ince

geçitteydi. Onlarla güvenli yer arasındaki uzaklık teleskopla bakıldığı zaman ancak bir santim kadardı, fakat Ben dağcıların saatlerce çabalamaları ve tehlikeye göğüs germeleri gerekeceğini de biliyordu. Güneş de alçalmaya başlamıştı. Ayı Ben yardım ekibini götürmesi için özel bir tren sağlamıştı. Ekiple uygun zamanda istasyona gidecek ve dağcıları indirmek için yerlerini alacaklardı.

Ben teleskobun üzerine eğilmiş, dağa doğru bir dostluk ve enerji akımı gönderiyordu.

Anderl'in kaydığını görünce bütün vücudu sarsıldı.

Bir çatırtı oldu ve Anderl yüzeyin ayaklarının altında oynadığını fark etti. Kocaman bir kar parçası yüzeyden kopmuş kayıyordu. Anderl aşağı yuvarlanacak olan bu parçanın tam ortasındaydı. Piton çakması bir işe yaramayacaktı. Bu yuvarlanan bir kayaya sarılmaktan farksız olacaktı. Avusturyalı kaymayan bir yer bulabilmek için yukarı doğru uzandı. Sonra yana doğru yuvarlandı. Bu öldürücü yuvarlanışa engel olmak için kollarını bacaklarını açarak baltayı yüzeye sapladı. Kendisi de bunun üzerine yattı, fakat hâlâ yana, aşağıya doğru kayıyordu.

Jonathan yeni oyduğu basamakta Karl ve ölüyle birlikteydi. Gözlerini önündeki karlara dikmiş, titriyordu. Karl'ın haykırması üzerine titremesi birdenbire durdu. Yorgunluktan camlaşmış gözlerle budalaca bir sakinlikle karların kendisine doğru kaymasını seyretti.

Karl, Jonathan'ı uyku tulumundaki cesedin üzerine itti. Kendisi de onların üstüne atıldı. Yere saplamış olduğu buz baltasını sıkıca tutuyordu. Çığ üzerlerinden gürleyerek geçti. Bir an kulaklarını sağır etti, nefeslerini kesti. Onları basamaktan sürüklemeye çalıştı. Alt taraflarına yığıldı.

Sonra ani bir sessizlik oldu.

Jonathan, karları kazarak Karl'ın gevşek vücudunun yanından uzandı. Basamaktaki taze karları süpürdü. Sonra Karl ayağa kalktı. Kesik kesik soluyordu. Elleri kan içinde kalmış, derileri buz baltasının sapına yapışıp kopmuştu. Jean-Paul'ün üzeri karla örtülmüştü, fakat hâlâ yerindeydi.

"Kımıldayamıyorum." Ses yakınlarından gelmişti. Anderl, kollarını bacaklarını açmış, karın üzerinde yatıyordu. Ayakları uçurumun kenarından

üç metre kadar gerideydi. Kayan karlar onu aşağıya sürüklemiş, sonra da diğerlerinin üzerinden geçirerek yana doğru götürmüştü. Düşüşünü yavaşlatmış olan balta hâlâ altındaydı. Yaralanmamıştı, ama her hareket edişinde birkaç santim kayıyordu. Avusturyalı bunu bir iki defa denedi, sonra da hareketsiz kalma akıllılığını gösterdi.

Jonathan ile Karl'ın ona ulaşmaları olanaksızdı. Karın üstünde ilerlemeleri de öyle... Anderl birkaç santim aşağıya kaydı. Bu sefer kımıldamaya da kalkışmamıştı.

Jonathan ile Karl, Anderl'e bağlı olan karlara gömülmüş ipi çaresizce çekiştirdiler. Bütün güçlerini kullanmak istemiyorlardı. İp birdenbire kurtulduğu taktirde aşağıya yuvarlanabilirlerdi.

Anderl seslendi.

"Kendimi çok gülünç buluyorum." Ve yine kaydı. Jonathan boğuk boğuk "Sus" dedi. Buz pitonunu çakabilecekleri bir yer yoktu. Telaşla kendi baltasını ve Karl'ınkini yumuşak karın derinliklerine batırdı. Sonra Anderl'in gevşek ipinin bir kısmını bunların saplarına sardı.

"Şunların üzerine yat" diye emretti. Karl sessizce bu isteği yerine getirdi.

Jonathan ipini çözdü. Anderl'in yarı gömülü ipini tuttu. Bunu kardan çıkara çıkara ilerledi. İp gevşedikçe Karl ipi baltalara sarıyordu. Jonathan tam Avusturyalıya yaklaştığı sırada ip karın içinden usulca kaymaya başladı. Jonathan, Anderl'in üzerine yuvarlandı. İkisi birden yavaş yavaş kayarak Karl'ın bulunduğu basamağın altına indiler. Sonra basamağa kolaylıkla tırmandılar.

Jonathan kendisini basamağa atar atmaz gevşedi. Jean-Paul'ün ölüsünün yanına çömeldi. Titreyip duruyordu. Yorgunluktan bitkin haldeydi.

Anderl neşeliydi ve konuşup duruyordu. Karl ise pek uysaldı. İki genç basamağı daha genişlettiler. Anderl çay yaptı. Jonathan'a ilk fincanla birlikte iki kırmızı hap da verdi. Kalbi canlandıran ilaçlardı bunlar.

Anderl "Kendimi orada çok gülünç hissettim" dedi. "Gülmek istedim, fakat o zaman bütün bütün kayacağımı biliyordum. Bu yüzden dudağımı ısırdım. Beni gelip alman gerçekten müthişti, Jonathan, fakat bundan sonra ben sanki bir kızakmışım gibi davranma. Ne yaptığını biliyorum. Otelin verandasındakilere gösterişe kalkıştın, öyle değil mi?" Gevezelik ediyor, bir taraftan da çay veriyordu.

İlaç ile çay Jonathan'ın yorgunluğunu giderir gibi oldu... Pantolonundaki yırtıkların etrafına bulaşmış olan koyu kırmızı kanlara bakarak titremesini kontrol altına almaya çalıştı. Açıkta bir gece daha geçirmeye dayanamayacağını biliyordu. Harekete geçmeliydiler. Jonathan nefes verirken iniltiye benzer sesler çıkarıyordu. Yorgunluğunun son safhasına gelmişti. Artık buz baltasını ne kadar süre kullanabileceğini de bilmiyordu. Kol kasları büzülmüş ve katılaşmışlardı. Yumruğunu iyice sıkabiliyor, parmaklarını açabiliyordu, fakat ikisinin arasındaki hareketleri yapamıyordu. Bu durumda liderlikten vazgeçmesi gerektiğini de çok iyi biliyordu, fakat bu görevi iki gence vermeye cesaret edemiyordu. Sinirleri bozulmuş olan Karl bir robottan farksızdı. Anderl'in neşeli gevezeliği bir sinir krizini gizliyormuş gibiydi.

Harekete geçmek için toparlandılar. Anderl, Jonathan'dan madeni fincanı alırken onun grimsi-yeşil gözlerine sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı.

"Biliyor musun, Jonathan, harika bir dağcısın! Seninle tırmanmak bana büyük zevk verdi."

Jonathan kendisini zorlayarak gülümsedi.

"Aşağıya inmeyi başaracağız."

Anderl gülerek başını salladı.

"Hayır, hiç sanmıyorum, fakat yolumuza cesaretle devam edelim."

Yamaçtan çift iple hızla indiler. Aşağıdaki Eiger Kuşları'nın çok cesur buldukları bu hareket aslında o kadar zor değildi. Akşam oluyordu. Anderl'in ipini alarak zaman kaybetmediler.

Aylar sonra bakıldığında yarı çürümüş ip hâlâ görülüyordu.

Bir karlı alanı daha aştıktan sonra iniş noktasının yukarısına varacaklardı. Güneş ufka yaklaştığı için soğuk müthiş artmıştı. Jonathan dişlerini sıkarak kafasındaki bütün düşünceleri attı. Yine basamaklar oymaya başladı. Baltayı her vuruşunda acı sızlayan kolundan ensesine kadar çıkıyordu. Dakikalar acı verecek kadar uzundu, saatler ise dayanılamayacak kadar uzun.

Zaman Ben için de çok ağır geçti. Hareket ettiği taktirde belki biraz rahatlayacaktı, fakat dağcıların nereden ineceklerini kesin olarak anlamadan

bir şey yapmak istemiyordu. Son dağcının da kayadan dar kar alanına indiğini görünce teleskoptan başını kaldırdı. Usulca "Haydi" dedi, "gidelim."

Kurtarma ekibi otele yaklaşmadan istasyona doğru gitti. Gazetecilerin ve Eiger Kuşları'nın merakını uyandırmak istemiyorlardı, fakat reklam meraklısı birkaç demiryolu yöneticisi durumu bazı gazetecilere haber vermişti. Gazeteciler peronda bekliyorlardı. Ben onlarla uğraşmaktan bıkmıştı. Bu yüzden gazetecilerle tartışmaya girmedi, fakat ayak altında dolaştıkları taktirde neler olacağını da açık açık söyledi. Daha önce yapılan anlaşmalara karşın İsviçreli yöneticilere tırmanışı hazırlayan kurumların özel trenin masraflarını ödeyeceğini tekrar tekrar söylemek gerekti, fakat sonunda yola çıktılar. Tren sarsılarak, yalpalayarak tünele girdi. Otuz dakika sonra yukarıdaki istasyondaydılar.

Ekip fazla konuşmadan hemen çalışmaya başladı. Galerinin ucundaki tahta bölmeler buz baltalarıyla söküldü. İlk genç dışarı çıkarak bir dizi piton çaktı. Yüzlerine çarpan o müthiş soğuk hava hepsinin de alçakgönüllülükle davranmasına neden oldu. Artık bu soğuğun yüzeydeki adamların güçlerini nasıl tükettiğini biliyorlardı.

Ben, kurtarma ekibine liderlik etmek için çok şeyini vermeye hazırdı, fakat deneyimli bir adamdı ve ayak parmakları yerinde olan bu güçlü gençlerin işi kendisinden daha iyi başaracaklarını da biliyordu.

Genç lider yüzeyi araştırdıktan sonra galeriye geri döndü. Verdiği haber hiç de iç açıcı değildi. Kayanın üzeri bir santim kalınlığında bir buz tabakasıyla kaplıydı. Bu buz pitonları çakılmayacak kadar ince, kayadaki uygun çatlakları gizleyecek kadar da kalındı. Her piton için buzu kırmaları gerekecekti. Bu da çalışmalarını ağırlaştıracaktı.

Fakat işin en kötüsü yardım ekibi yukarıya, dağcılara doğru ancak on metre kadar çıkabilecekti. Daha yukarıda kaya aşılması olanaksız bir çıkıntı yapıyordu. Usta dağcılar pencerelerin iki yanına doğru gidebilirlerdi, ama yukarı çıkmaları...

Genç adam bunları açıklarken kan dolaşımını hızlandırmak için ellerini dizlerine vurup duruyordu. Oysa dışarıda yalnızca yirmi dakika kalmıştı. Fakat soğuk yüzünden parmakları katılaşıp uyuşmuştu. Güneş battığı için galeri de iyice soğumuştu artık.

Birkaç dakikada bir gençlerden biri dışarıya uzanarak yukarıya doğru bağırıyordu, fakat cevap veren yoktu. Ben galeride bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Gazeteciler de onun karşısına çıkmamak için duvarlara yapışmış bekliyorlardı.

Ben bir keresinde dışarı uzanarak eski kayıtsızlığını hatırlatan bir tavırla adeta meydan okudu.

"Haydi Jon! Şu poponu kaldır da aşağıya in!"

Fakat gene cevap veren olmadı.

Bir şey Ben'in tuhafına gitti. Sesi yankılanmıştı. Eiger'da rüzgar esmiyordu. Çevre çok sessizdi. Ben dönerek gençlerin arasına oturdu. O hayat verici çay fincanları elden ele dolaşmaya başladı. Galerinin ucundan gözüken gökyüzü koyu mavi bir renk alırken ısı daha da düştü.

Gençlerden biri yukarıya seslendi. Durdu. Tekrar bağırdı. Ve yukarıdan cevap geldi bu kez!

Bir gazeteci saatine göz atarak not defterine bir şeyler karaladı. Ben, dağcılarla temas kurmaları için seçilmiş olan üç gençle birlikte dışarı çıktı. Gene sesler duyuldu, fakat yukarıdakilerin ne kadar yüksekten cevap verdikleri belli değildi.

Bir genç gene bağırdı. Sonra Anderl'in sesi duyuldu.

"Ne oluyor? Yarışma mı yapıyoruz?"

Kurtarma ekibindeki genç bir Avusturyalı gülerek arkadaşını dürttü. Anderl Meyer'den böyle bir şey beklenirdi işte. Fakat Ben, Anderl'in sesleníşinin bitkin haldeki gururlu bir adamın son çabası olduğunu sezmişti. Elini kaldırdı. Yanındakiler sustu. Yukarıda, soldan bir gürültü geldi. Ben şıkırtılardan onun uydurma bir askıyla aşağıya inmeye çalıştığını anladı.

Sonra dağcının botları gözüktü. Ve Jonathan ağır ağır aşağıya kaydı. İpin ucunda dönüyordu. Yüzeyde üç metre kadar ötedeydi. Üç kurtarıcı ağır ağır ona doğru gitmeye başladılar. Kalleş buzları kırıyor ve pitonları çakıyorlardı. Ben raf gibi bir çıkıntıda duruyor ve onları yönetiyordu. Yardım etmeyi çok isteyen diğer gençlere yer yoktu.

Ben, Jonathan'a seslenerek ona cesaret verici sözler söylemeye kalkışmadı. Arkadaşının gevşek vücudundan onun bütün gücünün tükenmek üzere olduğunu anlamıştı. Konuşmak için nefes tüketecek halde

değildi. Kurtarma ekibinin üç üyesi hızlı ilerleyemiyorlardı. Deneyimli dağcılar olmasalar hiç kımıldayamayacaklardı.

Jonathan başını kaldırarak yukarı baktı, fakat kayanın çıkıntısı nedeniyle bir şey göremedi.

Ben seslendi.

"Yukarıda ne oldu?"

"İp...!"

Anderl'in sesinden dişlerini iyice sıkmış olduğu anlaşılıyordu.

"... Takıldı!"

"Kurtaramıyor musun?"

"Hayır. Jonathan kayaya tutunarak ipi gevşetemez mi?"

"Olanaksız."

Jonathan'ın kendisini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uçurumun yüz seksen metre yukarısında ipin ucunda dönüyordu. Ve herşeyden çok uyumak istiyordu.

Ben, iyice aşağıda olmasına karşın soğuk havada Karl ile Anderl'in seslerini iyice duyuyordu. Sözlerini anlayamıyordu, fakat iki gencin öfkeli öfkeli konuştukları belliydi.

Kurtarma ekibinin üç üyesi hâlâ ilerliyorlardı. Jonathan ile aralarındaki uzaklığın yarısını aşmışlardı. Artık hızlanmak için tehlikeyi göze alıyor, kayaya daha az piton çakıyorlardı.

Anderl aşağıya seslendi.

"Pekala! Elimden geleni yapacağım."

Karl haykırdı. "Hayır, olmaz! Kımıldama!"

"Sen beni tut."

"Olanaksız." Karl'ın sesi iniltiye benziyordu. "Anderl, bunu yapmam olanaksız."

Ben önce yukarıdan yuvarlanan karları gördü. Sonra da kar ve buz parçalarının yarı örttüğü iki kişiyi. Onlardan biri başını pencerenin kenarına çarptı. Çirkin bir ses çıktı. Sonra ikisi de gözden kayboldular.

Kar hâlâ hışırdayarak dökülüyordu. Sonra kesildi. Dağın yüzeyi sessizleşti.

Üç kurtarıcı güvendeydiler, fakat gördükleri sahne yüzünden donup kalmışlardı.

Ben, "Devam edin" diye gürledi. Gençler duygularını baskı altında tutmaya çalışarak bu emre uydular.

Bir şey Jonathan'ın ipin ucunda sarsılmasına neden oldu. Tepesi üstü geldi. Şiddetle sallanıyor, başı dönüyordu. Kendinden geçmek üzereydi. O şey ona tekrar çarptı. Jonathan'ın burnundan kanlar fışkırdı. Uyumayı ve o şeyin de kendisine bir daha çarpmamasını istiyordu. Hayattan istediği yalnızca buydu, fakat o cisim Jonathan'a tekrar çarptı ve ipleri birbirine dolandı. Jonathan farkına varmadan o nesneyi tuttu. Jean-Paul'dü bu. Fransız uyku tulumundan, yani kefeninden yarı sarkmıştı. Ölüm ve soğuk yüzünden kaskatıydı, fakat Jonathan ölüye sıkıca sarıldı. Onu Anderl ile Karl'ın peşinden yuvarlanmaktan koruyan da yine Jean-Paul'ün cesedi oldu. Üç dağcıyı birbirine bağlayan ipe karşıt bir ağırlık gibi takılıp kalmıştı. Şimdi ölüyle Jonathan sessiz soğukta yan yana sallanıyorlardı.

"Dik otur!"

Jonathan'a Ayı Ben uzaklardan bağırıyormuş gibi geldi. Bu yumuşak sesin gerçeklerle bir ilişkisi olamazdı.

"Dik otur!"

Jonathan'ın tepe üstü sallanmaya bir itirazı yoktu. Sonu gelmişti artık. Herşeyden vazgeçmişti. Bırak da uyuyayım. Neden dik oturayım?

"Allah kahretsin! Doğrulsana!"

İstediklerini yapmadığım taktirde yakamı bırakmayacaklar. Ne önemi var? Jonathan, Jean-Paul'ün ipine tutunarak doğrulmaya çalıştı, fakat parmaklarını bükemedi. Elleri uyuşmuştu. Bunun ne önemi var?

"Jon! Allah aşkına!"

Jonathan "Yakamı bırak" diye mırıldandı. "Git başımdan." Aşağıda yayla karanlıktı. Jonathan artık soğuğu da hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu zaten. Mışıl mışıl uyuyacaktı. Hayır, bu uyku değil. Başka bir şey. Pekala, doğrulmaya çalışacağım. Belki o zaman yakamı bırakırlar. Nefes alamıyorum. Burnuma kan dolmuş. Uykum var.

Jonathan yeniden ipi tutmayı denedi, fakat şiş parmakları zonkluyor ve bir işe de yaramıyordu. Daha yukarılara uzanarak ipi koluna sardı. Yarı doğruldu, fakat kolu kaymaya başlıyordu. Jean-Paul'ü deli gibi tekmeledi.

Sonra bacaklarıyla ölüyü kavradı. Kendi ipi alnına çarpıncaya kadar doğrulmayı başardı.

İşte. Dimdik oturuyorum. Artık yakamı bırakın. Budalaca bir oyun bu. Önemli değil.

"Şunu yakalamaya çalış!"

Jonathan çevreyi daha iyi görebilmek için gözlerini de yumdu. Sonra tekrar baktı. Üç kişi vardı yamaçta. Ona da yakındılar. Kayaya yapışmışlardı. Şimdi ne istiyorlar? Neden beni yalnız bırakmıyorlar?

"Bunu yakala ve başından beline geçir."

Jonathan "Gidin başımdan" diye mırıldandı.

Ben'in uzaklarda kükrediğini duydu.

"Allah kahretsin! Yakala şunu!"

"Ben'i kızdırmamalıyım. Öfkelendiği zaman çok kötü olur." Jonathan sersem sersem ilmeği başından geçirerek beline kadar indirdi.

"İşte yaptım. Artık başka bir şey istemeyin. Bırakın da uyuyayım. İpi sıktıkça nefesim daralıyor.

Jonathan genç adamların Ben'e endişeyle "Onu çekemiyoruz" diye seslendiklerini duydu. "İp yeteri kadar gevşek değil."

İyi. O halde beni rahat bırakın.

"Jon!" Ben'in sesi öfkeli değildi. Sanki bir çocuğu kandırmaya çalıyordu. "Jon, baltan hâlâ belinde."

Ne olmuş yani?

"Başının yukarısındaki ipi kes."

Ben çıldırmış. Uyuması gerekiyor sanırım.

"İpi kes, eski dostum. Yalnızca kısa bir düşüş olacak. Seni tutarız.'

Haydi şu işi de yapayım. Yoksa yakamı bırakmayacaklar. Jonathan baltayla körcesine naylon ipe vurdu. Tekrar tekrar vurdu. Sonra uyuşuk kafasında bir düşünce belirdi. Jonathan da durakladı.

Ben kurtarıcılara, "Ne söylüyor?" diye sordu.

"İpi kestiği taktirde Jean-Paul'ün düşeceğini..."

"Jon, beni dinle. Bunun zararı yok! Jean-Paul öldü!"

Öldü mü? Ah, şimdi hatırladım. O burada ve ölü. Anderl nerede? Ya Karl? Onlar başka bir yerdeler. Çünkü Jean-Paul gibi ölmediler. Öyle değil mi? Anlayamıyorum... Fakat önemli de değil. Ben ne yapıyordum? Ah evet, şu lanet olasıca ipi kesiyordum.

İpe baltayla tekrar tekrar vurdu.

İp birdenbire koptu. Bir an iki adam birlikte yuvarlandılar. Sonra Jean-Paul yalnız başına düşmeye devam etti. Jonathan ise ilmek sıkışırken kırılan kaburgalarının acısı yüzünden bayıldı. Bu da iyi oldu. Hiç olmazsa böylece kayaya çarptığını fark etmedi.

ZÜRİH - 6 AĞUSTOS

Jonathan Zürih'in bir labirente benzeyen modern hastanesinde sterilize edilmiş bir hücredeki yatağında yatıyordu.

"On yedi, on sekiz, on dokuz... Bir, iki, üç, dört..." Sabırla tavandaki fayanslarda bulunan delikleri sayıyordu.

Çok sıkılıyordu, fakat bazen de korku, acı ve yaşadığı için derin bir minnet de duyuyordu. Galeri girişinden yaylaya indirilirken bir ara kendine gelir gibi olmuştu. Trenin gürültüsü ve hareketi nedeniyle aklı karışmıştı. Bir an Ben'in yüzünü görmüş ve boğuk bir sesle, "belimden aşağı hiçbir şey hissetmiyorum" diye şikayet etmişti.

Kendisine tekrar geldiğinde hastanedeydi. Botlarının bağcıklarını kesmişler, pantolonunu çıkarıyorlardı.

Bir hemşire anlayış ve heyecanla, "Belki de kesilmeleri gerekecek" demişti.

Jonathan "Olmaz" diye düşünmüş, fakat ölmeyi tercih edeceğini söyleyemeden tekrar bayılmıştı.

Sonunda doktorlar sözkonusu baş parmağı kurtarmışlardı, fakat oksijen çadırına alınan Jonathan bir hayli acı çektikten sonra. Jonathan pek çok yara almıştı. Bunların çoğu önemli değildi. Donma dışında Jean-Paul'ün cesedine çarptığında burnu kırılmıştı, ilmiğe sıkıştığında da iki kaburgası. Kayaya çarptığında hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Bunların arasında Jonathan'ı en uzun süre kırık burnu rahatsız etti. Oksijen çadırından çıktıktan ve kaburgalarındaki kırıklar da kaynadıktan sonra burun köküne yapıştırılmış flaster Jonathan'a çok sıkıntı verdi. Bu yüzden kitap bile okuyamıyor, buna kalkıştığında flaster nedeniyle şaşılaşıyordu.

Fakat en çok şikayet ettiği şey iç sıkıntısıydı. Ziyaretçi kabul etmesi yasaktı. Ben onunla Zürih'e kadar gelmemişti. Otelde kalarak hesapları

ödemiş, ölülerin bulunarak ülkelerine gönderilmeleri işleriyle ilgilenmişti. Anna da hâlâ oteldeydi. Hatta Ben ile birkaç defa da sevişmişlerdi.

Jonathan'ın canı sonunda öylesine sıkıldı ki, Lautrec yazısını bitirmekten başka çare bulamadı, fakat bunu ertesi sabah okuduğunda öfkeyle homurdandı ve kağıtları yanındaki çöp sepetine attı.

Tırmanış sona ermişti. Eiger Kuşları yeteri kadar zevk ve heyecan duydukları için güneye, lüks yuvalarına döndüler. Gazeteciler birkaç gün daha kaldılar, fakat Jonathan'ın yaşayacağını anlayınca onlar da kentten ayrıldı. Tıpkı leş yerken ürkütülen akbabalar gibi.

Hafta sonunda Eiger olayı haber olmaktan çıkmıştı. Basın şimdi başka bir heyecanlı olayın peşindeydi. Jonathan'a yalnızca Cherry'den bir kart geldi. Long Island'dan Arizona'ya gönderilmiş, Sicilya'daki Kleine Scheidegg'e, oradan da Zürih'teki Kleine Scheidegg'e gelmişti. Cherry'nin elyazısı önce büyüktü, sonra düzenli olarak küçülüyordu.

"Harika haberler!!! Uzun zamandan beri taşıdığım o yükten kurtuldum (heh heh)! Kurtuldum ve kurtuldum! Müthiş bir adam! Sakin, nazik, soğukkanlı, akıllı ve âşık! Aynen böyle oldu (parmakların şaklamasını düşün). Karşılaştık. Evlendik. Seviştik. Tam bu sırayla. Sen şansını kaybettin. Gözyaşı dökme. Tanrım, harika bir adam, Jonathan! Benim evde oturuyoruz. Döndüğünde gelip bizi görürsün. Bu da bana evinin çalınmadığını hatırlattı. Kimse çalmadı. Fakat kötü haberler de var. Bay Monk kaçtı. Ulusal Park Müdürlüğü'nde düzenli bir iş buldu. Arizona nasıl? Sana kurtuldum diyorum! Döndüğün zaman sana herşeyi anlatırım. Pekala, İsviçre nasıl?"

Çöp sepetine.

Jonathan tavana bakarak yattı.

Ziyaretçi yasağının kalktığı ilk gün Amerikan Elçiliği'nden bir adam Jonathan'ı görmeye geldi. Kısa boylu, tombul bir adamdı. Uzun saçlarını kel kafasına dikkatle yapıştırmıştı. Çelik kenarlı gözlüğün gölgelediği küçük gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Cll'in casusa benzemedikleri için özellikle servise aldığı silik tiplerdendi, ama CII hep bu tiplerden yararlandığı için artık yabancı bir ajan bu adamları kalabalığın arasında bile seçebiliyordu.

Adam Jonathan'a Cll'in yeni yaptırdığı bir teyp bıraktı. Teyp bandı çalarken bir yandan da siliyordu.

Jonathan yalnız kalır kalmaz teybi açtı. Teybin kapağının içine bir zarf yapıştırılmıştı. Zarfta banka hesabına yüz bin dolar yatırıldığını açıklayan bir belge vardı. Şaşıran Jonathan, teybin düğmesine bastı ve Dragon'un sesi duyuldu. Küçük hoparlör nedeniyle adamın sesi daha tiz ve madeni çıkıyordu. Jonathan'ın, karanlıkların arasından beliren fildişi gibi yüzü, pamuk gibi beyaz kaşların gölgelediği pembe gözleri hayalinde canlandırması çok kolaydı. Bunun için gözlerini yumması yeterliydi.

"Sevgili Hemlock. Herhalde artık zarfı açtın ve müsrifliklerin yüzünden ziyan olan paraları toplamdan düşeceğimiz tehditlerini savurmamıza rağmen ücretini tam olarak ödediğimizi öğrendin. Bunun seni hem şaşırttığını hem de sevindirdiğini umarım... Bence bu parayı hak ettin. Yaralandığın için hem acı çektin hem de masrafa girdin... Onaylama hedefinin kendisini ele vermesini sağlayamadığın anlaşılıyor. Bu yüzden kesin, fakat pek de ekonomik olmayan o zalim yolu seçtiğini, yani üç adamı birden onayladığını anladım... Fakat tabii sen her zaman müsriftin... Mösyö Bidet'yi herhalde dağda geçirdiğiniz ilk gece, karanlıktan yararlanarak öldürdün. Diğer iki adamı uçuruma, ölüme yuvarlamayı nasıl başardığını pek anlayamadık, fakat aslında bu bizi pek ilgilendirmiyor... Bildiğin gibi bizi yöntemlerden çok sonuçlar ilgilendirir.

Şimdi, Hemlock, Clement Pope'u bize berbat halde iade ettiğin için seni azarlamam gerekiyor... Ama bunu yapmayacağım. Çünkü ben de başından beri Pope'u uygun bir biçimde cezalandırmayı planlıyordum. Senin Pope'u cezalandırman pekala uygundu. Pope'a hedefini bulma görevi verilmişti, ama o hedefin kim olduğunu öğrenemedi... Son anda aklına seni yem olarak kullanmak geldi. Tabii bu fikir ikinci sınıf bir kafanın ürünüydü. Korkuya kapılmış, beceriksiz bir adamın planı, fakat başka seçeneğimiz de yoktu. O tehlikeli durumdan kurtulacağına inanıyordum. Bu bakımdan yanılmadığım da anlaşılıyor. Pope, Aİ Bölümünden alındı. Şimdi ona daha kolay olan bir görev verildi. Artık başkan yardımcılarının nutuklarını yazacak. Senden yediği dayaktan sonra zaten işimize yaramazdı. İyi bir av köpeğinde tüfek korkusu diye tanımlanacak bir dert vardır.

Dosyanı istemeye istemeye "etkin olmayan ajanlar" dolabına kaldırıyorum, fakat açıkçası Bayan Cerberus benim kadar üzülmüyor. Sana doğrusunu söyleyeyim, bana çok geçmeden gene birlikte çalışacakmışız gibi geliyor. Zevklerini de düşünecek olursak, bu paranın sana ancak dört yıl yeteceği de anlaşılır. Ondan sonra neler olacağını kim söyleyebilir?

Sorunu pek zekice bir biçimde çözümlediğin için seni kutlarım. Long Island'daki kendin için hazırladığın o türbede şanslı günler geçirmeni dilerim."

Jonathan teybi kapatarak bir kenara bıraktı. Başını ağır ağır sallayarak aciz bir tavırla, "Ah, Tanrım..." dedi. Neyse. Şimdi tavanda bir sırada kaç fayans vardı? Kırk iki. Diğer kenarda ise... bir, iki, üç, dört..."

Ben kapıdan girmekte zorluk çekti. Kollarında o selofana sarılı meyva dolu koskocaman bir sepet vardı. Küfrederek öfkeyle kapıya bir tekme attı. Sonra sert sert, "Al" diyerek yükünü Jonathan'a uzattı. Jonathan, Ben kapıdan girdiği andan beri gülüp duruyordu. Sonra kahkahaları arasında "Bana getirdiğin bu şey de ne?" diye sordu.

"Bilmem. Meyva filan. Bunları aşağıda, girişte satıyorlar. Komik olan nedir?"

"Hiç..." Jonathan gülmekten bitkinleşmişti. "Bu bana getirilen armağanların en tatlısı, Ben."

"Haydi oradan!"

Jonathan tekrar gülmeye başlarken karyola sarsıldı. Ben, iri ellerinin arasında kurdeleli bir sepetle gerçekten pek komik gözükmüştü gözüne, fakat kahkahaları iç sıkıntısı ve ateşin neden olduğu bir sinir krizini de gizliyormuş gibiydi.

Ben sepeti yere bırakarak karyolanın yanındaki bir iskemleye oturdu. Kollarını kavuşturarak hoşnutsuz bir sabırla bekledi.

"Seni böyle neşelendirebildiğim için çok seviniyorum."

"Afedersin. Artık kendimi topladım." Jonathan son defa sessiz bir kahkaha atarak burnunu çekti. "Gönderdiğin kartı aldım. Sen ve Anna, ha?"

Ben elini salladı.

"Bu dünyada tuhaf şeyler oluyor."

Jonathan başını salladı.

"Şey... onları..."

"Evet, onları dağın eteğinde bulduk. Anderl'in babası oğlunun yaylaya gömülmesini istedi. Dağın görülebileceği bir yerine."

"İyi."

"Evet. İyi."

Ve söyleyecek başka bir şey kalmadı. Ben hastaneye, Jonathan'ı görmeye ilk kez geliyordu, fakat Jonathan durumu anlıyordu. İnsan bir hastaya fazla bir şey söyleyemezdi.

Kısa bir sessizlikten sonra Ben, Jonathan'a ona hastanede iyi bakıp bakmadıklarını sordu. Jonathan, "Evet" dedi. Ayı Ben de "İyi" diyerek karşılık verdi. Sonra iri yarı adam yerinden kalkarak odada dolaştı. Pencereden dışarı baktı.

"Hemşireler nasıl?"

"Çok sert."

"Ya?" Ben tekrar oturdu ve bir süre pantolonundaki küçük toz taneciklerini süpürdü. Sonra da, "Akşam üzeri uçakla Amerika'ya döneceğim" diye açıkladı. "Yarın sabah Arizona'da olurum."

"George'a sevgilerimi ilet."

"Olur, bunu yaparım." Ben içini çekti. Uzun uzun gerindikten sonra gitmek için ayağa kalktı.

"Kendine iyi bak." Meyva sepetini alarak yatağın yakınına koyduğunda, Jonathan tekrar gülmeye başladı. Ben buna katlandı. Bu gülüş o uzun sessizliklerden daha iyiydi, fakat bir süre sonra kendisini çok gülünç hissetmeye başladı. Bu yüzden sepeti tekrar yere bırakarak kapıya doğru gitti.

"Ah, Ben."

"Efendim?"

Jonathan gülmekten yaşaran gözlerini sildi.

"O Montreal olayına nasıl karıştın, Ben?"

Ben dakikalardan beri alnını pencerenin camına dayamış, öyle duruyordu. İki tarafına fidan dikilmiş yolda ağır ağır ilerleyen arabalara bakıyordu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hafif ve boğuktu.

"Beni gerçekten gafil avladın."

"Burada yatmış tavandaki delikleri sayarken böyle davranmayı planladım."

"Planın etkili oldu, eski dostum. Bunu ne zaman öğrendin?"

"Yalnızca birkaç gün oldu. Önce elimde bazı küçük ipuçları ve parçalar vardı. Montreal'deki topallayan adamı gözlerimin önünde canlandırmaya çalışıyordum, fakat birlikte dağa tırmandığım adamlardan hiçbiri o hayale uymuyordu. Eiger'a tırmanma işi için gelecek olanlardan biri de sendin. Sonra bütün parçalar birleşiverdi. Mellough ile senin otelinde karşılaşmam gibi bir rastlantı... George Hotfort'un bana yarım doz vermesi... Miles böyle bir şey yapmazdı. Ona cevabımı vermiştim. Ayrıca George, Miles'a neden yardım etmişti? Bildiğim kadarıyla kızı ilgilendiren bir tek şey vardı. Miles da bunu ona sağlayamazdı, fakat George böyle bir şeyi senin için yapardı. Sen de kızın bana iğne yapmasını isteyebilirdin. Çünkü Miles'ın, bana Montreal'deki adamın kim olduğunu söyleyemeden ortadan kalkması işine gelecekti."

Ben kadere boyun eğen bir adam tavrıyla başını salladı.

"Uykudan ter içinde uyanıyor, Miles'ın sana herşeyi söylediğini düşünüyordum. Çölde yani. Senin benimle kedi-fare oyununa girmiş olduğunu sanıyordum."

"Miles'a bana bir şey söyleme fırsatını hiçbir zaman vermedim." Uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizliği Jonathan bozdu. "Miles'a nereden bulaştın?"

Ben hâlâ pencereden trafiğe bakıyordu.

"Dağcılık yapamayacağımı anladığımda açtığım o küçük okul... Onun başarılı olması için çok uğraştım, fakat okul kazanç sağlamıyordu. Çok kimse gelmiyordu. Gelenler de... senin gibi... eski dağcılık arkadaşlarımdı. Onlardan para almak da hoşuma gitmiyordu. Gazetelerin küçük ilanlar kısmında topal eski dağcılara göre işlerden pek söz edilmiyordu. Tabii belki bir yerde sabah dokuzdan beşe kadar

çalışabilirdim, fakat bu da bana göre bir şey değildi. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Para kazanmak için ne yaptığını düşünecek olursak..."

"Artık o işi yapmıyorum. Görevi bıraktım."

Ben ciddi bir tavırla Jonathan'a baktı.

"İşte bu iyi, Jon..." Sonra tekrar ağır ağır ilerleyen trafiği seyretmeye devam etti. Konuşmaya başladığında sesi ifadesizdi. "Sonra bir gün o Miles Mellough denilen adam ortaya çıktı. Bana bir önerisi olduğunu söyledi. Lüks bir otel açmama yardım edecekti, bunun yanı sıra küçük bir dağcılık okulum da olacaktı. Benden bütün istenen Mellough'un adamlarının otelime gelip gitmelerine izin vermem ve soru sormamamdı. Tabii bunun yasalara aykırı bir işle ilgili olduğunu anladım. Zaten Mellough da başka türlü olduğunu hiçbir zaman iddia etmedi. Bense gırtlağıma kadar borç içindeydim..." Sesi hafifledi.

Jonathan, sepetin üstündeki tütün rengi selofanu yırtarak bir elma aldı.

"Miles uyuşturucu satıyordu. Herhalde okulunu doğu-batı trafiği için bir depo olarak kullanıyordu. Toptan satış yapan adamlarını da dinlenmeleri için gene sana yolluyordu."

"Hepsi bu kadar... Bu birkaç yıl sürdü. O sırada Miles ile senin birbirinize düşman olduğunuzdan haberim yoktu. Hatta birbirinizi tanıdığınızı bile bilmiyordum."

"Pekala. Mellough ile ilişkini anladım, fakat bu Montreal'e neden gittiğini açıklamıyor."

"Bundan söz etmek hoşuma gitmiyor."

"Bana herşeyi anlatmak zorundasın. Durumu bana daha önce anlatsaydın, ben de dağa tırmanmaya kalkışmazdım."

Ben burun kıvırdı.

"Tabii ya! Beni öldürür ve paranı alırdın."

"Sanmıyorum."

"Yani evinden, tablolarından, herşeyinden vazgeçerdin, öyle mi?"

Jonathan sesini çıkarmadı.

"Emin değilsin sanırım, Jon."

"Evet, emin değilim."

"Dürüstlük yeterli değil, Jon. Zaten seni o dağa tırmanmaktan vazgeçirmeye de çalıştım. Ölmek istemiyordum, fakat senin benim yüzünden o dağda ölmen de hoşuma gitmeyecekti."

Jonathan konudan sapmayı istemiyordu.

"Bana Montreal'e neden gittiğini anlat."

Ayı Ben gürültülü gürültülü içini çekti.

"Ah, ben çok budalaca şeyler yaptım, eski dostum. Senin gibi tecrübeli birinin hiçbir zaman yapmayacağı şeyler. Gelen bazı malları teslim alarak belgeleri imzaladım. Böyle şeyler işte. Sonra..." Gözlerini kapatarak baş ve işaret parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı. "Sonra kızım uyuşturucuya alıştı... Mellough kızımla ilgilendi. Onu bir yere götürdü. Ve kızım o alışkanlıktan kurtuldu. Ondan sonra Mellough'un her istediğini yapardım. Ona borcum vardı."

Jonathan kaşlarını çattı.

"Kızın mı, Ben?"

Ayı Ben'in gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi.

"Evet. İşte bilmediğin bir şey, Doktor! George Hotfort benim kızım."

Jonathan kızla sevişmesini, sonra onu dövmesini hatırladı. Gözlerini elindeki elmaya dikti.

"Haklısın. Bundan haberim yoktu."

Ben, George konusunu uzatmak istemedi.

"Tabii Mellough başından beri senin arkadaşın olduğumu biliyordu. Başımı derde sokmayı planlıyordu. Beni kurtarmak için onu listenden silecektin. Mellough da sonunda rahatlayacaktı."

"Bu ona göre bir oyun. Sinsice şeylerden hoşlanırdı."

"O Montreal işi başımı belaya sokacaktı. Bana kendisiyle birlikte Kanada'ya gitmem gerektiğini söyledi. Kruger adlı bir köpekle birlikte bir kağıdı alacaktık. Ya da böyle bir şeyi. Cinayet işleneceğinden haberim yoktu. Olsaydı da fark etmezdi."

"Herhalde cinayetle bir ilişkin yoktu."

"Bunu da pek söyleyemem. O adamın öldürülmesine engel olmadım. Öyle değil mi? Orada durdum ve cinayeti seyrettim." Ben'in acı

sesinden kendisinden tiksindiği anlaşılıyordu. "Kruger adamın gırtlağını yararken..."

"Kustun."

"Evet, öyle. Ben katil tipi değilim sanırım." Ben pencereye döndü. "Sana benzemiyorum, eski dostum."

"Boşver bu laflara! Fikir olarak cinayete bir itirazın yok. Mellough'yu senin için öldürmeme de dünden razıydın. Yalnızca bu işi kendin yapamıyorsun."

"Herhalde."

Jonathan elmayı Ben'in hediye sepetine geri attı.

"Söyle Ben. Neden gelip beni yamaçtan kurtardın? Ben de diğerleriyle birlikte ölseydim kurtulmuş olurdun."

Ben gülümseyerek başını salladı.

"Bunu düşünmediğimi sanma, eski dostum."

"Fakat sen katil tipi değilsin."

"Öyle, bir de sana borcum vardı, beni Aconcaqua'dan aşağıya indirdiğin için." Ben, Jonathan'a döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak."

"Eski bir dostu kandırmaya kalkışmazsın, değil mi?"

"ClI'dekiler istedikleri adamın ortadan kalkmış olduğuna inanıyorlar. Onları bu fikirlerinden vazgeçirmem için bir neden yok. Sonuçta paramı da verdiler."

"Ya sen? Sana ihanet eden arkadaşların konusundaki düşüncelerini biliyorum."

"Benim bana ihanet eden arkadaşlarım yok!"

Ben bu sözleri düşündü.

"Anlıyorum. Söyle eski dostum, senin hiç arkadaşın var mı?"

"Beni düşünmen çok dokunaklı, Ben. Uçağın ne zaman kalkıyor?"

"Artık gitmem gerek."

"İyi."

Ben kapıda durdu.

"Kendine iyi bak, eski dostum."

"Meyvalar için teşekkürler."

Jonathan, kapı Ben'in ardından kapandıktan sonra birkaç dakika kapıya baktı durdu. Kendini içi boşalmış gibi hissediyordu. Birkaç gündür bir daha dağlara tırmanamayacağını biliyordu. Eski cesareti kalmamıştı. Ben de gitmişti. Jemima gitmişti. Tavandaki delikleri saymaktan da usanmıştı.

Işığı söndürdü ve akşamın mavi ışığı odaya doldu. Gözlerini kapayarak uyumaya çalıştı.

Önemli değil. Onlara ihtiyacı yoktu. Hiçbirine ihtiyacı yoktu. Amerika'ya geri döndüğü zaman Allahın belası kiliseyi satacaktı.

Fakat tabloları değil!

Jonathan Hemlock...

Doktoralı bir sanat danışmanı..

Resim uzmanı ve gerçek bir entelektüel...

Aynı zamanda Cll örgütünün İnfaz biriminin eski bir elemanı...

Ancak tutkunu olduğu ünlü tabloları satın almak için yeniden örgütün infaz işlerine dönen büyük koleksiyoncu...